

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2012. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXIII, БРОЈ 3496

Слобода ШЕШЕЉУ

Велики митинг српског и руског
комитета за одбрану Шешеља

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикал-
не странке / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990) - Београд : Српска радикална странка,
1990. - 30 стр.

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Извештај о здравственом стању

- Слобода гарант за Шешељев живот

2

Митинг

- Слобода ШЕШЕЉУ

5

Морални лилипутанац

- Раскринкане Николићеве лажи

13

Протестни скуп

- Србија неће у ЕУ

15

ЕУ обмане

- Статус кандидата пут у растурање Србије

17

Косовскометохијска драма

- Косово* је самостално

20

Промоција

- Викиликс ми јавља

24

Анатомија једне књиге

- Када режим убицу претвори у јагње

28

ММФ против Србије

- Повратак економских плаћених убица

32

Манипулација

- Цветковић обмануо јавност

36

Свој своме

- ЈАТ слеће у јато тајкуна

43

Живот на ивици

- Режим маргинализовао најстарију популацију

45

Скандалозно

- Пендреком на веру

48

Лажи

- Немачка измислила масакр да би бомбардовали Србију

52

Лекари представили извештај о здравственом стању председника СРС

Слобода гарант за Шешељево живот

- *Извештај је показао да је нарушеност његовог здравља, пре свега, последица неблагоприятне дијагностике и погрешне терапије. Председник СРС-а болује од више болести, где једна рађа другу. После штете коју је направила погрешна терапија, његово лечење је могуће само на слободи. И то не да би се болест зауставила, јер не може, већ макар успорила. Питање слободе је за Шешеља питање опстанка и преживљавања, закључио лекарски тим који је крајем јануара у Хашком трибуналу прегледао председника СРС-а*

Лекарски тим који је 27. и 28. јануара боравио у Хагу и прегледао др Војислава Шешеља сачинио је извештај о здравственом стању лидера српских радикала. Он је живот-но угрожен, јер нема адекватну терапију, трпи последице погрешних лечења, у срце му је уграђен неисправан апарат који треба да га штити од напрасне смрти и под сталним је стресом. Кад му позли, возе га у различиту болницу, код различитих лекара, па неко ко га види први и последњи пут у животу не може да постави добру дијагнозу и да препише праве лекове. Стални стрес којем је изложен у трибуналу је окидач за његове срчане проблеме, убрзава пропадање срца, диже крвни притисак и уводи га у „циркулум вициозус“. То је стање у коме једна болест рађа другу, а код Шешеља је то аритмија која рађа аритмију.

„Све набројане болести, уз астму, желудачну килу и ноћно неспавање, чине његов живот несносним. Једино решење је да буде пуштен на слободу, јер само тако може да се лечи у адекватној установи, да га лечи тим лекара циљаном терапијом и да опстане. Дакле, питање Шешељеве слободе ни-

Трибунал наставља да угрожава живот Војислава Шешеља

Војислав Шешељ је 1. марта поново хитно одведен у болницу ван трибунала због учестале и све израженије аритмије. Урађено му је седам електро-шокова, али Шешељево здравствено стање се није поправило. Председник Српске радикалне странке се и даље осећа веома лоше и има изражену аритмију и тахикардију. Још увек није решен ни проблем са неисправним дефибрилатором који је Шешељу уграђен у јануару. Неопходно је да се обави још једна операција како би се уградио нови дефибрилатор, али ова интервенција још није најављена.

Ни овог пута нико из Хашког трибунала није обавестио ни породицу, ни његове правне саветнике, ни руководиоца предмета да је председник СРС услед наглог погоршања здравственог стања поново пребачен у болницу. Настављајући са нетранспарентним и незаконитим понашањем, Хашки трибунал је покушао да то прикрије, газећи Шешељево право на живот загарантовано многобројним међународним конвенцијама. Хашки трибунал очигледно и даље наставља да угрожава Шешељево живот са циљем да изазове смртни исход. Трибунал ће то радити све драстичнији начин, јер нема излазну стратегију из процеса у којем тужилаштво није доказало ниједну тачку оптужнице.

је питање слободе, него опстанка. То је питање живота“, рекао је др Милован Бојић, вођа лекарског тима који је прегледао лидера СРС-а у Хагу и који је новинарима представио извештај.

Чудо да је жив

У тиму су, поред др Бојића, били и др Зора Наумовић, др Миодраг Вукчевић и др Паја Момчилов, и сва четири лекара су потписала овај изузетно стручан и детаљан извештај. У њему су објективни налаз, све лабораторијске анализе, најновији, али и најважнији подаци добијени од његовог лекара из притворске јединице др Александра Клока, као и медицинска документација, углавном са две универзитетске клинике, Бронново и Лајден. Ту је по годинама, од 2003, од његовог доласка у Хаг па до данашњих дана, дефинисано шта је све рађено и шта је контролисано од његовог здравственог стања. Извештај садржи чак и његову породичну анамнезу. Лекари су, нагласио је др Бојић, ту дали и све извештаје са одговарајућим коментарима о његовом здравственом стању, али и датој терапији и могућим узроцима и последицама.

„Дали смо и препоруке, шта би евентуално требало додати, променити и учинити. Тако смо се договорили са др Клоком у притворској јединици у Хагу. Он није у обавези да уважи наше сугестије, али је на нас оставио утисак лекара који је коректан и верујемо да ће усвојити део наших предлога. Од њега и од медицинске сестре зависи да ли ће Шешељу бити позвана хитна помоћ и да ли ће бити пребачен у неку од цивилних клиника“, нагласио је др Бојић.

Најважније је, међутим, што је он изјавио да се „чуди како је Шешељ уопште жив“! Шешељ, како је рекао, болује од срчане слабости (инсуфицијенција), која се не може зауставити, него само успорити. „Не могу се горе сложити три ствари једна уз другу, а код Шешеља су то срчана инсуфицијенција са апсолутном аритмијом, са желудачном килом, са слип-апнеом, са бронхијалном астмом. Све једно за другим. И, уз услове у којима се налази, ја се лично чудим како је Војислав Шешељ уопште сада жив“, рекао је др Бојић.

Погрешне терапије

Он је упозорио да срчана слабост може да се успори само правилним лечењем, а Шешељ је под сталном погрешном (неадекватном) терапијом. И заиста, извештај је показао да је нарушеност његовог здравља, пре свега, последица неблагоприятне дијагностике и терапије.

Неадекватна терапија проистиче из неблагоприятности. Холандски ле-

кари нису грешили у терапији зато што су лоши или слаби доктори, него што се ради о болеснику под посебним третманом. Никада се не зна у коју ће болничку јединицу отићи да се лечи, због безбедносних мера. Зато Шешељ нема сталног доктора који може да све време контролише стање и да са његовим здравственим стањем буде добро упознат.

„Зато га увек лече ад хок, тако да је и адекватна терапија доведена у питање. Кажем адекватна под наводницима. Јер, када се сваки пут појављује други лекар, који треба да збрине Шешеља када га служба хитне помоћи доведе у неку од клиника, онда се то збрињавање врши ад хок, односно ситуационо. Тако никада нема доброг циљаног лечења. Лекари преписују лекове који им се у том тренутку чине као добри и прави, али немају тачан увид у његово стање и то што им се чини као добро, испоставља се да није добро“, објаснио је др Бојић.

Годинама без контроле срца

Посебно велики проблем је што ти лекари заснивају своје дијагнозе и терапију на основу стања у коме Шешељ дође, али и на основу застарелих неважећих анализа. На основу анализа старих чак две године! Према речима др Бојића, у извештају се наводи да је последњи комплетан кардиолошки скрининг, односно преглед срца, Шешељ имао 2006. године и од тада ништа није рађено. „Размишљамо због чега је дошло до наглог попуштања срца, а сада схватамо да то није било нагло, него се на тај преглед од 2006. ослањала целокупна здравствена служба која се бавила питањем лечења Војислава Шешеља. Увек су се узимали ти показатељи, који су рекли да је Шешељ прошао тест оптерећења, да је он био негативан, односно да је Шешељ

добро поднео напоре. Такође, нуклеарна магнетна резонанца срца и крвних судова срца која је урађена 2006. била је доброг налаза. Калцијум који се наталожио на зидовима крвних судова је био нула. То је било оно што је докторе руководило када ад хок дође на преглед, када га доведе хитна помоћ. На томе су се базирали. Али, годинама после ништа се није дешавало“, прецизирао је др Бојић.

Прети му и мождани удар

То што Шешељу није понављана дијагностика не треба никога да изненађује, јер је о томе одлучивао злогласни доктор Фалке, који је одиграо значајну улогу у начину на који је скончао Слободан Милошевић. У Шешељевом случају то је имало и следеће последице: неадекватна контрола срчане фреквенције након отпуста даље погоршава стање и улази се у један зачарани круг у коме поремећај ритма доприноси свом сопственом одржавању, аритмија рађа аритмију и даље погоршава функцију леве коморе, а све лошија комора је сама по себи основа за рађање нове аритмије. Имамо честе падове крвног притиска у последње време који су удружени са убрзаним срчаним радом. Све то је довело до оштећења других органа, пре свега бубрега, о чему постоје подаци у доступној документацији. Код Шешеља су, дакле, болести удружене са бројним компликацијама. Ту је најважније даље слабљење функције срца и потенцијална тзв. тромбоемболијска компликација. Колико је то опасно говори податак да је учесталост можданог исхемичког удара међу болесницима са оваквом болешћу пет одсто годишње, а код болесника са компликацијама као што су код Шешеља, прелази 7 одсто годишње!

Нова операција

Лекари у болници изван Хашког трибунала, у коју је Војислав Шешељ пребачен у јутарњим часовима 9. марта због погоршаног здравственог стања, установили су да је дефибрилатор који је Шешељу уграђен почетком јануара потпуно неисправан, а не само једна електрода како су му саопштили раније.

Неисправност је разлог због којег је у току ноћи апарат произвео шест електрошкова. Лекари су најавили да ће бити обављена нова операција.

Српска радикална странка је раније упозорила јавност да Хашки трибунал и даље наставља да угрожава Шешељев живот са циљем да изазове смртни исход, јер намерно одлуговлачи са решавањем проблема у вези са дефибрилатором.

Хашки трибунал је спреман на све како би спречио Шешељево извођење завршне речи, јер је тужилаштво потпуно поражено и није доказало ниједну тачку оптужнице.

Стопа смртности болесника са треперењем преткомора удвостручена је у односу на оне које су нормалног ритма и повезана је са тежином срчаног обољења. Из литературе је познато да срчана инсуфицијенција коју има Војислав Шешељ има фаталан исход код половине пацијената, у четири године од успостављања дијагнозе. Код оних са тешком инсуфицијенцијом пола болесника умре у првој години, објаснио је др Бојић.

У извештају, у коме је све до последњег лека, таблете, третмана, операција, интервенција, лекари су написали и да тежина и брзина којом напредује горе описана Шешељева болест, захтева континуитет у дијагностици и лече-

њу. И то је неопходно не да би се болест спречила него успорила, што је извештај посебно потенцирао.

Предлог лекара

У будућности овакав болесник се треба пратити са циљаном систематском терапијом, лечењем, дијагностиком, ван услова амбијента у коме се налази, почев од кардиографских контрола, 24-часовног холтера срца, холтера ЕКГ-а, у адекватној установи, од лекара у које пацијент има поверења.

У овом моменту примарни циљ требало би да буде одлука о даљем начину лечења и контрола срчаног ритма. Изузетно је важно смањити и уклонити све факторе који могу погорша-

ти стање срца. У првом реду то је неурогени фактор, а то је хронични интензивни стрес! Стрес несумњиво доприноси и аритмији и погоршању функционалног стања срца.

„Познато је и да је стопа морталитета значајно већа у болесника који су у условима социјалне изолације. И други услови у затвору су за њега неадекватни. Због честих ноћних симптома у овог болесника неадекватно је и узглавље и душек, неадекватна је за ту опструктивну слику и употреба одговарајућих апарата за које треба обука, за које треба успостављање комуникације са пацијентом који треба да их користи. Они су сви изостављени. Да не говоримо и о желудачној кили која сама по себи редукује простор у грудном кошу. На континуирани, велики, огромни стрес који је сам по себи такав, ако му, како и сам каже, не дају да ископира један папир, то је довољно да заврте целу ствар да уђе у овај циркулус вициозус из којег се тешко излази”, рекао је др Бојић, поручујући да је у извештају јасно речено да Шешељ мора бити лечен на слободи да би спасао живу главу на раменима.

Иначе, Одбор за здравље Скупштине Републике Србије 29. фебруара је донео закључак на седници у коме апелује на надлежне институције да заштити здравље проф. др Војислава Шешеља, који се налази као притвореник у Хашком трибуналу. Потребно је обезбедити адекватну дијагностику и лечење на слободи у Србији, стоји у закључку овог нестраначког тела.

Р. В. С.

Хашки тибунал хоће да убије Војислава Шешеља

Митинг српског и руског комитета за одбрану Војислава Шешеља

Слобода ШЕШЕЉУ

Поводом девете годишњице од одласка председника странке, проф. др Војислава Шешеља у Хашки трибунал, у Београдској арени 25. фебруара одржан је велики митинг, који је имао за циљ да се јавности пошаље порука којом се осуђује брутално кршење Шешељевих људских права и слобода. Зједничком скупу руског и српског комитета за одбрану Војислава Шешеља, присуствовало је око 25 000 људи из Србије, Републике Српске, Црне Горе, Републике Српске Крајине. Громогласним аплаузом свих присутних поздрављени су гости – истакнути руски интелектуалци и чланови руског комитета за одбрану Војислава Шешеља, српски интелектуалци, професори, правници, адвокати, писци, новинари, уметници, који годинама несебично подржавају борбу Во-

војислава Шешеља. Скупу су присуствовали и Милутин Мркоњић и председник Извршног одбора Демократске странке Србије Милован Милошевић. Патриотски скуп, добио је и подршку пријатељског дипломатског кора у Србији. У Арени су били амбасадори и предстваници дипломатског кора из Алжира, Анголе, Белорусије, Ирана, Кубе, Руске Федерације и многих других земаља.

Војиславу Шешељу подршку су пружили и људи који су се одупрли

притисцима Тужилаштва Хашког трибунала и у својим изјавама раскринкали њихов покушај инструментализације сведока. Публика је великим аплаузом поздравила породицу Војислава Шешеља, супругу Јадранку и синове.

Учесници скупа закључили су да је Војислав Шешељ данас једини политички затвореник у Европи. Њему се суди због његове идеологије, политичких ставова, због вербалног деликта који је укинут у свим демократским земљама.

Председник Српске радикалне странке показао је да је спреман да борбу за истину о српском народу води по цену живота. Његов циљ је остварен, читав слободољубиви свет је чуо истину о српској историји, истину о страдању српског народа.

Уз пароле, клицање и песму, радикали из свих српских земаља послали су своју слободарску поруку и пружили подршку председнику, др Војиславу Шешељу, да издржи, да победи и да се врати!

Веровали су да ће они њему судити а он суди њима

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић нагласио је да започиње десета година откако је Војислав Шешељ у Хашком трибуналу. „Оптужили су га верујући да ће то бити само још један процес у коме Србе осуђују на дугогодишње и доживотне робије, како би показали и опрали свој злочин који су починили према српском народу. Веровали су да ће Војислав Шешељ бити оптужен, а он је постао тужилац. Веровали су да ће они њему судити, а он суди њима. Растурио је у парампарчад лажну оптужницу, растурио је тужилаштво, растурио је судије“, рекао је Тодоровић поручивши да хашки суд треба да нестане, „јер

то је брука за цео свет, ту нема правде, нема истине“. Према његовим речима у Хагу су већ убијени неки Срби, а сада покушавају да убију и Војислава Шешеља, сматрајући да је то једини излаз из срманог процеса“.

Академик Јелена Гускова, велики пријатељ Србије, најпознатији руски експерт за Балкан, руководилац Центра за изучавање савремене југословенске кризе при руској Академији наука, члан руског комитета за одбрану Војислава Шешеља, оценила је да је свет постао сведок томе да у срцу Европе делује судилиште које нико не може да контролише, које је фактички приватно, које је у служби уске групе лица. „Овај трибунал не живи по светским законима, он је изван система међународног права, он измишља своје законе, мења законе по свом нахођењу, па се чак ни сам трибунал не придржава својих прописа, судије су послушници ангажовани са предубеђе-

њем, дрски, без савести, лекари у трибуналу нису компетентни, нису спремни да помажу, већ да убијају. За речи попут пресумпција невиности у трибуналу никад нису чули, у трибуналу не знају за поштење, тамо се живи по лоповским законима, кога хоћу ухапсићу, кога хоћу лечићу, кога хоћу усмртићу, коме хоћу плаћаћу, кога хоћу пустићу, кога хоћу осудићу да иструди у казамату“.

Гускова је нагласила да се у Хашком трибуналу суди за реч, за мишљење, за убеђења, за књиге, за националност. „Војислав Шешељ је заточеник савести у Европи 21. века, у Европи која се погрешно назива демократском. На Балкану је увек била значајна улога личности, која предводи политичку странку. Утицај Војислава Шешеља на политички процесе на земљи, је данас без сумње јак у толикој мери да се плаше да га пусте из трибунала јер би његово пуштање означило крај америч-

ког диктата. А Србија би постала самостална у доношењу својих одлука. Ми тражимо од трибунала да се одмах ослободи Војислав Шешељ, да се врати свом народу, породици и партији. Ми тражимо од Русије да узме под своју контролу деловање трибунала, да искористи своја права сталне чланице Савета безбедности.“

Слобода за Шешеља је цивилизацијска победа живота

„На почетку десете године, крајње је време да поручимо Хашком трибуналу – доста је. Прекините тортуру, Војислав мора одмах да буде слободан. Слобода за Војислава је цивилизацијска победа живота. Војислав мора да нареди свом срцу да издржи за његову породицу, за Српску радикалну странку, за српски народ, и за све оне мале народе који, нажалост, немају великог Војислава. Његов разум, знање, мудрост и храброст, представљају особине великог човека и српски народ се поноси што има Војислава Шешеља“, истакао је на почетку свог обраћања потпредседник СРС-а Зоран Красић.

Упозоравајући да многи страхују од повратка председника СРС-а у Србију Красић је поручио Шешељу: „Плаше те се непријатељи нашег народа и пета колона еврофанатика, која је спремна да испуни сваки ултиматум из Вашингтона и Брисела. Зато имају кошмарне снове, стално им се привиђаш, осећају да долазиш и да сваког тренутка можеш да се појавиш испред њихових врата. Добро су научили за ових

Са видео бима пуштен је део говора Војислава Шешеља на статусној конференцији одржаној 7. фебруара у којем је председник Српске радикалне странке поручио: „Ја сам једну ствар свестан, ако будем жив 5. марта, ја ћу прегазити правним аргументима тужилаштво, потпуно прегазити. А шта ћете ви после одлучити, па то нек други размишљају. Ето вам Морис Гордон Монтањ, ето вам америчка, енглеска, француска обавештајна служба, ето вам задатак да ме спречите да победим на изборима. И ви ћете тај задатак испунити али мене не можете победити, не може нико од вас изаћи чист из ове ситуације, то је суштина. Не можете чистих руку изаћи, ја имам толико аргумената којима ћу то спречити, а аргументи су се нарочито од прошле године нагомили, кад су ове маске пале“.

девет година најкраћи пут до подрума нове америчке амбасаде у Београду, где су за њих направљене собе за скривање до сигурног трансфера у Вашингтон или Брисел чим чују да ти долазиш. Захваљујући твојим аргументима, људска интелигенција више није подређена испразним очекивањима и лажним надама. Човечанство цело зна да се у Хашком трибуналу налазе непријатељи српскога рода, да нам нису пријатељи Сједињене Америчке Државе, Велика Британија, НАТО и Европска унија, који нам отимају Косово и Метохију, уз сагласност пете колоне на власти у Србији, и који сада рачунају на неки следећи део Републике Србије. Држе те у Хагу и желе да те убију, јер си симбол борбе за слободу српског народа“.

Милица Добрић, девојчица са Косова и Метохије, из Косовске Митровице, где се српски народ свакодневно бори за опстанак и право да живи у својој држави, у држави Србији, отпевала је песму „Ој Косово...“

Човек који се у времену себичности одрекао себе

Истакнута драмска уметница, председник Сабора друштва српско-руског пријатељства, жена која несобично даје себе у борби за бољи живот српског народа на Косову и Метохији, велики патриота, увек уз свој народ у најтежим тренуцима, Ивана Жигон, истакла је да је у време предизборне еуфроије тешко говорити о човеку који се узнео изнад сваког политичког и сваког другог интереса, „али је лепо и узвишено говорити и помислити да постоји човек који је у времену бездушности смео да читавом свету прого-

вори о бесмртности душе“. Жигон је нагласила, „Тешко је поверовати да постоји човек који се у времену себичности одрекао себе, који је у времену пораза успео да победи, без оружја, својим одрицањем и својим гладовањем, који је у времену предаје и продаје свега што нам је свето покљонио себе својим идеалима. Идеалима згаженим, презрењим, обесправљеним, којима се данас смеју, а он није испао смешан, него је успео он њима да се смеје, и да каже: „Ма шта ви можете мојој бесмртној души!“ Ја сам одрасла у позоришту и ја знам да после овакве хамлетовске, шекспировске реченице мора да дође

мук или аплауз, а његова позорница је данас читав свет. И зато сам са вама, поштујући ту реченицу и све идеале који стоје иза ове реченице.“ На крају, у пратњи свих присутних, Ивана Жигон је отпевала песму „Тамо далеко“.

Члан Централне отаџбинске управе, генерал Божидар Делић, који је за време НАТО бомбардовања храбро бранио српску територију и српски народ на Косову и Метохији, нагласио је да је данас свакоме у Србији, у региону, у Европи и свету јасно, да у Србији постоји само једна достојна и патриотска снага коју представља Српска радикална странка.

„Српска радикална странка је одлучно рекла не Европској унији, не Америци и не НАТО пакту. А зашто не Европској унији? Па, ми једини памтимо да је Европска унија, предвођена Америком, напала на српске земље у послењој деценији двадесетог века, ми једини никада нећемо опростити жртве у Србији и осталим српским земљама, посебно им нећемо опростити децу која су биле жртве њиховог бомбардовања. Ми нећемо једини дати нашу свету земљу Косово и Метохију и оно што можда не знате, када су ови још увек актуелни евроатлантисти 2008. године потписали тај т а к о з в а н и Споразум о придруживању, то сваку годину нашу Србију кошта 300.000.-000. евра колико губимо на царинама, а та-

које овај податак неће да изнесе актуелна власт — због једностране примене ССП-а од 2008. године изгубили смо 250.000 радних места. По Динкићевим

мерилима то би било између 15 и 25 милијарди евра. Зашто нам, господо, треба Шешел у Србији? Зато што је Шешел један и једини, једини он има моралну и стручну снагу и морални кредибилитет да каже доста квазидемократама, разним преокретима, преображајима, и напредним и назадним напредњацима. Једино он може да заустави даље пропадање Србије, а Србија има само један пут, то је пут радикалних промена у свим областима друштвеног живота. И зато нам Шешел треба што пре у Србији“, истакао је генерал Делић.

Руски народ је уз Војислава Шешелја

Председник руског комитета за одбрану Војислава Шешелја, који окупља угледне руске интелектуалце, доктор правних наука, ректор Државно-економског трговачког универзитета, Сергеј Николајевич Бабурин покушао је да одговори на питање зашто се Војислав Шешел налази у Хагу. „Зато што је бранио право Срба да буду Срби. Бранио право православних да буду православни. Војислав Шешел је сада већ ушао у историју не само Србије него и читавог света, као национални лидер и народни јунак. Било је много митинга у Москви и поднети су захтеви, Хашки трибунал мора бити затворен, Војислав Шешел мора да се врати у Србију. Овакав став није само став чланова Комитета за заштиту Војислава Шешелја већ десетина милиона Руса“. Бабурин је подсетио да Војислав Шешел не брани само Србију већ читаву православну цивилизацију: „Крајем двадесетог века поново уједињена Европа је ратовала против Србије и

НАТО је одузео Косово, то није крај, то је само једна етапа борбе за будућност. Желимо нашој српској браћи да окупе унутрашњу снагу и да се ослободе илузије у вези са Западом. Не друже се православни народи са Западом, нису они пријатељи. Сви ми смо сведоци како, не само Србе него читаву православну цивилизацију, између осталог, брани и Војислав Шешел. Ми треба да чекамо да се он врати, али не скрштених руку, он се тамо бори на свом делу фронта а морамо и ми да се боримо свако на свом делу фронта. Победићемо ми и у Хагу и уопште зато што народи који бране своја огњишта увек побеђују“.

Члан Председничког колегијума Српске радикалне странке и председник Београдског окружног одбора странке, руководиоца предмета Војислава Шешелја у Хашком трибуналу, Немања Шаровић, оценио је да данас нема слободе за српски народ и да то мора да се промени: „Зато је наш главни циљ, главни захтев који упућујемо са овог скупа — слобода. Сло-

бода за председника Српске радикалне странке др Војислава Шешелја, слобода за српски народ на окупираном Косову и Метохији, слобода за окупирану Републику Српску Крајину, слобода за српску Црну Гору, слобода за Републику Српску и слобода за све грађане Србије које су слуге Европске уније оковале ланцима сиромаштва. Србију на пролеће очекују избори, не дозволите да вас преваре, да алтернатива издајничком режиму Бориса Тадића и Драгана Ђиласа, може бити двојак њихових идеолошких клонова, моралних лилипутанаца Томислава Николића и Александра Вучића. Наш народ каже 'потурица гори од Турчина'. Потурице нашег времена, Николић и Вучић, Србији не могу донети добро“. Шаровић је упозорио да уколико они не буду поражени на изборима, да ће Србија бити кажњена. „Ако на изборима не буду кажњени Тадић и Николић, биће кажњена Србија, сиромаштво ће бити веће него икад, прозападни издајнички режим распродаће јавна предузећа, изгубићемо нове и десети-

Истакнута драмска уметница, посланик Српске радикалне странке Лидија Вукићевић, одрецитовала је песму „Врбас“, најдражу песму Војислава Шешелја из стваралачког опуса Јована Дучића.

Врбас

*Носи, српска реко, крв наших синова,
јер крваве реке свуд су наше међе;
Мачеви убица сви су истог кова -
Сад носи унуке куд носаше пређе.*

*Прими крв нејачи у светле ти пене,
Сто пута је за те и пре умирала:
Да је не полочу погане хијене,
Да не метну у њу отрова и кала.*

*Наше су победе и заставе наше
Твој велики завет гордости и беса -
Једине у теби што се огледаше,
И једине овде дигле до небеса.*

*Беше тада славна а сад си и света,
Певај сва крвава кроз њиве и луге.
Наша звезда славе сад и даље цвета:
Пре свачији сужњи нег' ичије слуге.*

*Носи мора крви да их не покраду,
Носи реко српска, крв невиних жртви:
Радосне победе хероји нам даду,
Али страшну правду извојују мртви.*

не и стотине радних места, отимаће нам Рашку област и Војводину, понижењима Србије неће бити краја“.

Шешељ жртвује свој живот за свој народ

Александар Мезјајев, професор правних наука, шеф Катедре за међународно право на Управној академији у Казању, један од највећих руских експерата за Хашки трибунал, члан руског комитета за одбрану Војислава Шешеља нагласио је да је Трибунал изгубио битку против Војислава Шешеља: „Они покушавају да га осуде, али они га се боје. Они немају много одважности да воде поштен правни процес, а то значи да су већ изгубили и правно и морално. Хашки тужитељи не могу да схвате у чему је Шешељева снага, како је то један човек њих победио. Међутим, они то никад неће моћи да схвате, као што они, уосталом, не могу да схвате како неко може да жртвује своју слободу, па чак и свој живот за свој народ. Зато хашким тужиоцима преостаје једино страх. Бојте се хашки тужитељи јер ће вас Војислав Шешељ победити“. Мезјајев је поручио да је СРС најјача странка на свету јер ниједна друга

странка не би могла да издржи када се њен лидер налази девет година у затвору: „Захваљујем вам се, чланови Српске радикалне странке због

ваше вере, захваљујем се лидеру Војиславу Шешељу због његове борбе. Ви ћете победити“. Мезјајев је на крају прочитао писмо које су монаси манастира из Казања упутили Војиславу Шешељу, уз жељу да што пре буде ослобођен а Србија доживи процват. Супрузи Војислава Шешеља, Јадранки, предао је дар манастира, икону Спасиоци и Казанске Богородице.

Члан Председничког колегијума и правни саветник проф. др Војислава Шешеља, господин Борис Алексић, упозорио је да Војислава Шешељ трибунал не може правнички да порази и да због тога покушава да га елиминише. „Већ улазимо у десету годину како у Хашком трибуналу покушавају потпуно да елиминишу Војислава Шешеља. Нису могли ништа да му учине у правном процесу, па су зато почели да га трују на сваком кораку, да му подмећу разноврзне ствари у храни, једноставно да би завршили прљав посао који је започео НАТО пакт против Србије. У истом тренутку док њега убијају, док га муче у Хашком трибуналу, јер не могу да га победе, покушавају да униште и Србију. Комадају Србију, предају Косово и Метохију. Ево, Тадић је послао своју полицију да пребија децу на српским барикадама на Косову и Метохији. Срам те било, Борисе Тадићу. Да је Војислав Шешељ

ту, он би први био на тим барикадама и бранио би српско Косово и Метохију, како чини и у хашком казамету, стављајући интерес Србије, интерес српске нације на прво место, па тек на крају себе. Међутим, ова 2012. година је кључна година, Војислав Шешељ мора да изађе на слободу, да дође у Србију и да поведе свој српски народ ка слободи“.

Победа Војислава Шешеља значи слободу за Србију

„У септембру 2008. године издајник и морална ништарија Томислав Николић рекао да је његовим напуштањем Српске радикалне странке над нама стављен мртвачки покров, и порадовали су се сви непријатељи Српске радикалне странке, сви непријатељи српског народа. Данас, нека пукну од муке, погледајте ову српску младост иза мојих леђа, погледајте препуну халу Арена. Жива је Српска радикална странка, јака и јача него икад. Кажу нам непријатељи српског народа да наша идеја Велике Невесиње, Топола, Аранђеловац, српска Црна Гора, Српска радикална странка Зрењанин, идеја Велике Србије је изузетно реална. Оно што није реално, оно што је велика лаж и обмана то је идеја о Европској унији. Та идеја је пропала, ви сте живи доказ, ваше срце је доказ да је идеја Велике Србије нешто што ће да покрене и садашње и будуће генерације српског народа. После овог митинга, браћо и сестре српски радикали, све своје снаге ставите на располагање својим општинским и окружним одборима, да 6. маја, на ту велику славу свих српских устаника, целу Србију, цео свет обиђе једна вест да је победила Српска радикална странка, јер је победа Српске радикалне странке победа Војислава Шешеља, истовремено слобода за Србију и слобода за цео српски народ“, поручио је потпредседник СРС-а др Александар Мартиновић

Члан Председничког колегијума Српске радикалне странке и правни саветник др Војислава Шешеља, мр Дејан Мировић нагласио је: „Чули сте ову див-

ну песму Јована Дучића, зато ми дозволите да парафразирам једну његову чувену изреку 'Верујем у Бога, српство, Русију и Шешеља'. То је наш мото, ми нећемо у Европску унију зато што криминалци и лопови из Европске уније чине да ви живите горе сваким даном, ми нема шта да тражимо у Европској унији, нећемо да прођемо као Грци, Бугари и Румуни. Хоћемо са нашом браћом, са Русима, Украјинцима и Белорусима, да ступимо у царински савез и то је истина коју нико не може да негира. То је наш једини пут за економски опоравак. Браћо и сестре, знам да је тешко, четири године је прошло од раскола, од издаје Вучића и Николића, али стрпите се још мало, стрпите се још мало, иду републички избори, а после њих

иду председнички избори. И ја сам уверен, а и ви то сигурно знате, имаћемо најбољег кандидата, а то је Војислав Шешељ. Они говоре – неће запад дати да се Војислав Шешељ врати, неће дати да он постане председник, а ја вам кажем, браћо и сестре, постоји једна историјска истина. Јака Русија, јака Србија и то је оно што нам даје наду.“

Боримо се да останемо своји на своме

Љубомир Краговић, члан Председничког колегијума Српске радикалне странке пренео је окупљенима поздраве из, како је рекао, јужне српске непокорене покрајине Косова и Метохије и рекао: „Ових дана смо сведоци једне безумне политике, једне политике издајничког режима у Београду који предаје јужну српску покрајину као

на тацни Европској унији. Њихов слоган 'и Европа и Косово', претворио се у слоган 'Европска унија, ево вама Косово'. Они се одричу, браћо и сестре, 15 одсто српске територије, одричу се 130.000 Срба, који већ више од 12 година живе животом недостојним за савременог човека. Али и овај план неће да им успе, што год буду више они нас понижавали, ми већу снагу црпимо у себи. Црпимо из идеје проф. др Војислава Шешеља, и црпимо зато што друго не можемо, морамо се борити да останемо своји на своме и да живимо на простору Косова и Метохије“. Краговић је, између осталог, истакао: „Браћо и сестре, данас поред тога што сам тужан што није председник са нама и што имамо издајничку власт у Београ-

ду, ја сам срећан када видим вас овде у сали 25, 30 хиљада. То је снага Србије која треба да смени ову власт и обезбеди услове за нову, бољу и просперитетнију Србију, али Србију са Косовом и Метохијом, а не без Косова и Метохије. Зато нам је потребно да дође Војислав Шешељ, да нас поведе у ту борбу за ослобађање Србије од ових зликоваца, од Европске уније, НАТО пакта и Сједињених Америчких Држава, да сменимо ненародни издајнички режим у Београду, и да омогућимо нашој деци бољи и срећнији живот“.

Председник Странке српских радикала у Црној Гори, Вида Остојић, упозорила је да, као што је Војислав Шешељ заточен у хашком казамату, тако је српски народ заточен у Црној Гори. „Војислав Шешељ је на девет година дугој оптуженичкој клупи у четири зи-

да заточеник, као што су и српски радикали, као што је читав српски народ у Црној Гори заточен ланцима НАТО пакта. Српски народ у Црној Гори је заточен и ограничен границама Црне Горе, а мандали су на вратима према Републици Српској и Србији, али боримо се, председниче, не бојте се за српски народ у Црној Гори, док је год српских радикала, бранићемо и српски језик, и бранимо га и данас, протјерали су га из школа, то је најопасније јер преко школа праве лабораторију за прављење нове нације Црногораца, а преко школских програма праве велике антисрбе, дакле, од Срба, од српске дјече праве антисрбе у црногорским школама, прогоне српске попове из српских манастира и српске цркве. Бранићемо српске попове и сада их бранимо. Председниче ви сте наш учитељ, ми имамо од кога учити, као што ви у Хагу браните српски језик и ћирилицу и ми ћемо је бранити у Црној Гори. Док ви дођете, ми ћемо да издржимо а онда ћемо сви заједно лакше.“

Мењајмо издајнички режим

Председник Владе Републике Српске Крајине у прогонству, Милорад Буха, истакао је да прогнани српски народ из Републике Српске Крајине безусловно тражи гашење Хашког трибунала, повратак Војислава Шешеља у Србију и повратак свих хашких осуђеника у Србију. „Хрватски правосудни органи фабриковали су оптужнице против Срба и на њима је сада преко 1500 оптуженика, српских грађана. Српски правосудни органи су процесуирали само једног Хрвата, дакле, 1500 према један. Мало ли је? Јел' то није срамота за правосудни систем Републике Србије? Јесте. Прогнани народ је назадовољавањем влашћу и тражи његову смену. Док су хрватски органи вређа-

иза њега зумбули Вучић и Николић, а овај последњи каже: „Ја сам спреман да клекнем да Хрвати повуку тужбу за геноцид“. Замислите Србина који клечи. Ни они у Јасеновцу нису клечали својим крвницима. Срам га било за такве речи. Прогнани народ тражи промене, тражи повратак у Републику Српску Крајину, тражи своја национална, социјална, имовинска и остала права“.

Мирко Благојевић, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ из Републике Српске истакао је: „Девет година наш председник др Војислав Шешељ јуначки брани Србију и српски народ не штедећи ни себе ни свој живот, девет пуних година, пркосно, храбро, он подучава хашке судије и тужиоце међународном праву. На најбољи начин, величанствено, успео је да раскринка велику међународну завјеру, која је покушала преко Хашког трибунала да један српски народ осуди за све несреће које су се дешавале на простору бивше Југославије. Нама из Републике

Српске предстоји тешка борба за очување Републике Српске. Наравно, ту нам борбу олакшава пут којим нас води наш председник др Војислав Шешељ, наша идеологија. Због те идеологије ми српски радикали никада се нећемо одрећи ниједног педља привремено окупираних српских земаља, због те идеологије никада и ни за шта нећемо се одрећи Републике Српске Крајине, никада се нећемо одрећи Косова“.

Српске предстоји тешка борба за очување Републике Српске. Наравно, ту нам борбу олакшава пут којим нас води наш председник др Војислав Шешељ, наша идеологија. Због те идеологије ми српски радикали никада се нећемо одрећи ниједног педља привремено окупираних српских земаља, због те идеологије никада и ни за шта нећемо се одрећи Републике Српске Крајине, никада се нећемо одрећи Косова“.

Прекините незаконити политички процес

Члан Председничког колегијума СРС-а Вјерица Радета, подестила је да је Зоран Ђинђић, када је тражио од Карле дел Понте да води Шешеља и да га не враћа у Србију, упозорио да им

„са Шешељем неће бити баш лако.“ Зликовци нису ни слутили да ће им, у ствари, бити баш тешко. Војислав Шешељ је победио Хашки трибунал ма какву одлуку хашке судије донеле. Војислав је испунио оно због чега је отишао у Хаг, пред целокупном светском јавношћу изнео је истину о Србији, о српском народу, истину о српским четницима и часним добровољцима Српске радикалне странке, изнео је истину о томе ко је одговоран за крвави распад бивше Југославије и зашто Србија никада не сме у Европску унију. Војислава Шешеља се и данас плаше, плаши га се Тадић и његов издајнички прозападни режим, плаше га се издајници и отпадници Српске радикалне странке Николић и Вучић, а Шешељево деловање одавно је прешло границе Србије. Шешељ је данас међу водећим антиглобалистима у свету и зато је девет година утамничен, и зато му је угрожено здравље и зато хоће да га убију, а ми им поручујемо одмах прекините незаконити политички процес који водите против председника српских радикала“.

Потпредседника Српске радикалне странке Милорад Мирчић је рекао: „Колико је јака снажна и утемељена идеја о Великој Србији најбоље говори девет година колико се налази њен идеолог у хашком притвору. Мисле ови из Вашингтона и Брисела да ће утамничити

идеологију српског национализма. Та идеологија не може да се утамничи зато што је утемељена дубоко у српском народу. Основна идеја те идеологије је стварање заједничке државе српског народа, на корак смо до тог циља. Постоји српска Црна Гора, постоји и Република Српска, постоји и Србија, Републику Српску Крајину треба стрпљиво да чекамо и када се промене међународне политичке околности да је вратимо у оквире српске државе. Да ли ће то бити за нашег живота, ми би сви то волели, а та идеја је толико реална и остварљива да ће доћи једна генерација да је реализује. На нама је да је одржимо, да је одржимо у свести народа. Та идеја је много јача, много узвишенија него што је то издаја оних који су се напуштајући Српску рад и к а л н у странку, одмах одрекли те идеје. Прво им је било да се јавно одрекну стварања Велике Србије, јер је то био услов њихових газда. Одмах су потрчали, и Томислав Николић и Александар Вучић, да кажу да се одричу идеје Велике Србије, да се одричу и Војислава Шешеља и Српске радикалне странке, а не знају јадници да та идеја и спровођење те идеје доноси славу. То је нешто чему треба да тежи свако ко се бави политиком, реализација те идеје, долазак до крајњег циља, доноси вечност, а вечност је Војислав Шешељ“.

Раскринкане клевете лидера СНС-а Томислава Николића
на рачун др Војислава Шешеља

Томислав Николић занемео на суду

- *Николић се бранио ћутањем на суђењу због изношења лажних оптужби против Војислава Шешеља, исто као и члан земунског клана Милош Симовић на оптужбе за многобројна убиства, на чије се наводе, иначе, сам Николић позива*

Лидер Српске напредне странке Томислав Николић храбар је у изношењу лажи и клевета против др Војислава Шешеља само када даје изјаве за медије, међутим када због тога заврши на суду Николић, лажљиви Тома, изгуби моћ говора.

Лаж о наводним убиствима која је Војислав Шешељ наручивао из Хага, коју је у јулу путем медија пласирао Николић, доживела је потпуни крах већ на првом рочишту суђења лидеру напредњака.

Пинокио Николић

Николић, али и други функцинери СНС-а, су у јулу 2010. године, путем листа „Ало“ и „Блиц“, изнели читав низ клевета на рачун Српске радикалне странке и председника др Војислава Шешеља. Насрамнија оптужба је била да је Шешељ из хашке тамнице наручио једно убиство. Он је у интервјуу који је објављен у листу „Ало“ слагао да је „Шешељ пре две-три године покушао да наручи убиство једног човека, али је онај ко је добио задатак да то пренесе одбио да то учини“.

– Човек који је добио тај задатак од Шешеља одмах ми је све испричао. Рекао сам му да ако то уради, никад више не дође у странку. Он је одговорио да му не пада на памет тврдио је Николић, позивајући се у својим изјавама на наводне тврдње члана земунског клана Милоша Симовића.

Николић је даље измислио целу конструкцију на који начин Шешељ наручује убиства из Хага.

– У хашку ћелију немогуће је унети метал, али папир није проблем. Ко зна колико смо папира у појасу унели и изнели. Питајте Драгана Тодоровића како је Шешељу доносио забрањене љуте папричице – објашњавао је Николић.

Такође, у листу „Блиц“, говорећи на исту тему, Николић је рекао да је и сам Вучић доносио из Хага цедуље са наводним страшним наређењима:

– Мени је Вучић својевремено, кад је дошао из Хага, испричао да је тако донео цедуљу и да му је Шешељ рекао: „Прочитај и баци у WC шољу, одмах“. И Вучић је мени донео ту информацију, рекао сам му: „Па ниси ваљда луд, таман посла да ја то спроводим“. То тако функционише – тврдио је Николић за „Блиц“.

По количини лажи које је тих дана износио против Шешеља и Српске радикалне странке, Николић би могао да се упореди са Пинокиом.

Желео да отежа Шешељев положај

У тренутку када је Николић давао овакве изјаве већ је трајало расуло у Српској напредниј странци, а многи преварени чланови и читави општин-

ски одбори СНС-а почели су да се враћају у Српску радикалну странку. Николић је, осим што је желео да оклевета Шешеља и Српску радикалну странку и наруши му углед међу бирачима, желео и да издејствује да се Шешељу поново блокира комуникација са правним тимом, породицом и страначким функционерима, верујући да тако може зауставити раст рејтинга радикала и пад напредњака.

Николић није презао ни од чега, па ни од тога да човеку коме се већ 9 година суди због вербалног деликта и који се налази у хашком притовору, отежа одбрану и онемогући комуникацију са породицом и пријатељима.

Николићева брука на суду

Углавном причљиви и клеветнички настројен Николић, међутим, на суду је показао сасвим друго лице. Лидер Српске напредне странке који машта о томе да буде нови марионетски владар Србије, у стилу бројних кримина-

Морални лилипутанац

лаца, бранио се ћутањем. Наиме, после изречених лажи у јулу 2010. године, функционери Српске радикалне странке Немања Шаровић, Вјерица Радета и Елена Божић, против Николића су поднели тужбу за изазивање панике и нереди. Николић се појавио на суђењу, али је одбио да одговара на питања тужилаштва и Немање Шаровића. Међутим, Николић је новинарима који су чекали испред Палате правде покушао да прикрије да се бранио ћутањем, што показује да се и сам лидер напредњака стиди ситуације у којој се нашао због свог лажљивог језика.

– Ја сам дао свој исказ, приложио документа, изјаве државних органа из тог времена, чланке из новина и наравно да нисам хтео да одговарам на питања оног који је водио саслушање, нити оног који ме је тужио – рекао је Николић.

Николић је такође рекао да се више неће појављивати на суђењу по цену привођења.

– Ја поштујем суд, државу и законе, али постоји мера до које ћу да се одазивам на овакве позиве суда, а потом боље да ме хапсе и да ме из

ћелије воде на суђења – рекао је Николић неуспешно покушавајући да себе прикаже као жртву.

Тома морални лилипутанац

Функционер Српске радикалне странке Немања Шаровић рекао је после саслушања да је Томислав Николић морални „лилипутанац“ који се на суду бранио ћутањем као што се брани и члан земунског клана Милош Симић, на чије се наводне изјаве позива Николић.

– Све лажи и оптужбе Томислава Николића против Војислава Шешеља у потпуности су раскринкане. Уместо да понуди некакве доказе за своје лажи, Николић је уз помоћ великог броја присталица покушао да изврши притисак на суд а на саслушању се бранио ћутањем. Николић се понаша исто као и члан земунског клана Милош Симић на кога се Николић позивао, а који се против оптужби за бројна убиства и друга најтежа кривична дела такође брани ћутањем. Николић је одбио да одговори на моја питања, укључујући и ко је човек преко кога је наводно Војислав Шешељ наручио убиство, као и ко је човек чије је убиство Шешељ наводно наручио – рекао је Шаровић новинарима окупљеним пред судом.

Иако је Томислав Николић, непосредно након завршетка саслушања, окупљене новинаре и јавност обмануо да је дао исказ суду, судски записник о

саслушању окривљеног Томислава Николића непобитан је доказ да је Николић одбио да одговори на било које питање суда или Немање Шаровића у својству оштећеног као тужиоца.

– На питање оштећеног као тужиоца, Шаровић Немање, ко је човек који је Томиславу Николићу пренео да је наводно Војислав Шешељ наручио убиство једног човека, окривљени је изјављује: Ја не желим да одговорим на ово питање оштећеног као тужиоца, нити на било које друго. На питање суда да окривљени Томислав Николић изнесе одбрану у вези са интервјуом који је објављен у дневном листу „Ало“ у јуну месецу 2010, окривљени изјави: Ја не желим да одговарам на ово питање, нити на било које питање суда у вези са напред наведеним, обзиром да у овој судници не видим никог другог осим вас с ким бих у вези са овим комуницирао - цитирао је Шаровић део судског записника.

Шаровић је на крају изразио задовољство што је на суду показано право лице Томислава Николића, али је затражио да судски органи покажу мало више ажурности пошто се поступак одговлачи већ пуне две године.

СНС - странка лажова

Томислав Николић и Александар Вучић су градили Српску напредну странку на лажима које су износили против др Војислава Шешеља и Српске радикалне странке. Међутим, како је једна по једна лаж раскринкавана, чланство СНС је схватало да је преварено и враћало се у Српску радикалу странку. На последњем судском саслушању Томислава Николића пала је у воду и најстрашнија клевета да је др Војислав Шешељ, који се већ 9 година из хашког казамата бори за истину о српском народу, наручивао нечије убиство. Николић је својим држањем на суду сам себи пресудио, доказујући да је највећи лажов који постоји на српској политичкој сцени. **Р. В. С.**

Лицемерје СНС-а

Након суђења Николићу, СНС је издала саопштење у коме тврди да је суђење Николићу последица режимског прогона, оптужујући чак Бориса Тадића да стоји иза тога. Међутим, колико је смешна оваква тврдња показује и то да је судска власт две године одговлачила са покретањем поступка против Николића. Николић је покушао пуч у Српској радикалној странци и осново Српску напредну странку уз помоћ новца и медијског простора који му је обезбедио, између осталих, и режим. Управо је Демократска странка омогућила да напредњаци украду посланичке мандате СРС-а.

Српска радикална странка предала Тадићу неколико стотина хиљада потписа грађана против уласка Србије у ЕУ

Србија неће у ЕУ

- *На изборима грађани имају шансу да зауставе економско упроштавање земље и распарчавање њене територије. Немојте дати глас за ЕУ, већ за СРС, јер су радикали једини који никада нису одустали од националних интереса и једини који могу да их стварно одбране, а не да их продају, као Тадић, Николић и Вучић, поручили су функционери СРС-а испред зграде Председништва*

Српска радикална странка сакупила је и предала више од 200 000 потписа грађана Србије против уласка наше земље у Европску унију. Акција за петицију „Србија неће у ЕУ“ трајала је седам недеља и завршена је 29. фебруара окупљањем функционера Српске радикалне странке испред зграде Председништва и предајом потписа.

Доле диктатор!

Тадићеву „Бастиљу“ опет је обезбедио велики број полицајаца, али то није спречило српске радикале да пошаљу јасне поруке да је Тадић издао Србе и Србију и да се одрекао Косова и Метохије!

Борис Тадић јесте завео гвоздену диктатуру и на сваки могући начин спречава да се чују сви који мисле другачије, али радикали су дошли пред зграду Председништва да покажу да грађани Србије добро схватају да је Европска унија катастрофално решење, које ће нас веома скупо коштати!

- Не мислим само на то што је откако су потписали Споразум о стабилизацији и придруживању, Србија сваке године на царинама изгубила више од 350 милиона евра. За нас је најгоре ово што је учињено у преговорима са тзв. Косовом, односно Приштином, јер Борис Тадић и Демократска странка су први пут у историји потписали нешто што никада ниједан Србин није! То је

потпуна велеиздаја, јер су омогућили да Косово и Метохија и де факто и де јуре постане независна држава – рекао је потпредседник СРС-а Драган Тодоровић.

Он је оценио да прича о звездици, односно фусноти која наводно штити интересе Србије, служи само да би се обманули грађани. Европска унија је у последњих двадесет и више година чинила све да разбије СФРЈ, СРЈ, а сада Србију и зато наши грађани неће чланство у таквој организацији.

Говорећи о разбијању Србије, Тодоровић је додао да је следећи корак независност Војводине. Развојна банка Војводине се спрема да крене пуним корацима, а то значи да ће Војводина,

по истом принципу како је то урадила Црна Гора (у државној заједници Србија и Црна Гора), кренути путем независности.

- Ми на овај начин покушавамо да то спречимо. И на сваки могући начин ћемо се борити да спречимо улазак Србије у Европску унију, додао је Тодоровић.

Зоран Красић је истакао да грађани препознају политику и идеологију Војислава Шешеља и да желе то, а не ЕУ. Доказ је, како је казао, и ових 200 000 потписа.

- Треба да се каже Борису Тадићу са пахуљицом и са звездицом да Србија не жели у Европску унију. Није довољно то што нас Европска унија не жели, него и ми треба да кажемо да ни ми не желимо Европску унију, Европску унију која нам отима Косово и Метохију и која је бацила око на неке друге територије и неће да се смири док се не уништи српски народ и Република Србија – казао је потпредседник СРС-а Зоран Красић.

Издајнике у затвор!

Радикали годинама са истог места објашњавају да је евроатлантски пут самоубиство српског народа и државе, и грађанима је то јасно, али их увек треба изнова охрабривати да се не боје да кажу да већина није оно што каже Борис Тадић. Српски еврофанатици, односно проевропске странке, заступају само интересе Брисела, а не грађана Србије.

- Ово треба да упозори грађане на Бориса Тадића са пахуљицом! Јер та пахуљица значи да је он издајник! Да заступа интересе Европске уније! Окружио се кликом оних који причају о Европској унији у суперлативима, а то су криминалци, тајкуни и ови бољњаци попут Николића за кога Амери-

канци у депешама кажу да је купио дипломату па постао проевропски. Тако се постаје проевропски човек у Србији – треба да мрзиш Србију и треба да правиш штету српском народу – истакао је Красић.

Он је поручио Европској унији да није успела да упропасти српску слободарску свест и да је прошло време медијских манипулација и пропагандних трикова, као што је и парола „И Косово и ЕУ“. Неко се поиграва са грађанима Републике Србије, супротставља се Уставу и виталним интересима овог народа. Тај неко је, према Красићевим речима, Борис Тадић и сви лидери проевропских странака. Сви заједно морају да одговарају за акт велеиздаје.

„Ово српски народ не прихвата и не жели. Ово ће српски народ у сваком погледу да жигосу за вјеке вјекова и за сва времена. Мора да се воли Србија. Мора да се поштује Србија. Једино тако можемо да опстанемо као народ и као појединци. Српски роде, запамти, Србија је вечна док су јој деца верна“, истакао је Красић.

Шешељ је победник!

У супротном, које ће последице претрпети Срби и Србија ако је препустимо проевропским странкама? Ако је кандидатура за Европску унију коштала признавања Косова и Метохије, шта ће још у току даљих преговора захтевати представници Европске уније?

„Ако им овако олако иде са предајом Косова и Метохије, могу слободно да затраже одрицање Србије од Републике Српске. Па, зар није логика да даље траже, у наредних 15 или 20 година, колико ће најмање трајати преговори да се осамостали Војводина, да и представници Војводине као представници Косова, уз звездицу или без ње, разговарају са званичним представницима власти Србије? Па, зар глас који Зукорлић диже у Рашкој области не упозорава све нас да се припрема и отцепљење Рашке области? Србији више нису потребне историјске заблуде као што је било југословенство, као што је био комунизам, а сада је то Европска унија. Србији треба нова власт, која ће је извући из ове политичке, економске и социјалне беде. Ту власт може само да спроводи Српска радикална странка“, поручио је потпредседник СРС-а Милорад Мирчић.

Он је позвао грађане да искористе прилику која им се пружа на изборима и да смене ову издајничку власт. Али, и да не дозволе да завладају Тадићеви сателити Николић и Вучић. На изборима, народ може својим гласом да да поверење онима који ће Србију извести из економске, политичке и социјалне кризе. А све анкете говоре да је расположење грађана сваким даном све више окренуто против Европске уније и да грађани хоће Војислава Шешеља.

Р. В. С.

Статус кандидата пут у разарање Србије

- *Савет ЕУ, 29. фебруара 2012, одобрио је Европској комисији да почне са израдом Студије изводљивости за такозвано Косово. Или, јасно је да се за такозвано Косово и Републику Србију поново примењује „двоструки колосек“ преговорања за чланство у ЕУ, као што је то био случај са Србијом и Црном Гором пре распада државне заједнице. Зато се јасно може закључити да статус кандидата доноси даље задуживање Републике Србије и распад државе под формом преговора заснованих на принципу „двоструког колосека“*

Пише: *мр Дејан Мировић*

Председник Србије Борис Тадић је на конференцији за штампу поводом добијања статуса кандидата за ЕУ 2. марта 2012. године признао да не уме да објасни

конкретне економске бенефите које Србија има од одлуке Европског савета („Конкретне бенефите да вам објасним не могу“). После оваквог искреног признања, председник Србије навео је да ће Србија имати право да истиче симболе ЕУ (иако они у формалноправном смислу по Лисабонском уговору не важе за све државе чланице ЕУ). Ипак, логичан је овакав одговор председника Србије, јер конкретних користи или прихода (бенефита) од добијања статуса кандидата за ЕУ и нема. Тачније, једино што се са сигурношћу може тврдити након добијања кандидатуре за ЕУ, је да ће доћи до раста спољног дуга Републике Србије и примене „двоструког колосека“ преговорања за Србију и такозвано Косово.

На такав закључак указују, пре свега, упоредни подаци за 2010/11. годину у вези са суседним земљама (Румунијом, Бугарском, Мађарском). Или, подаци за земље које су чланице ЕУ. На пример, Мађарска је на дан 31. децембра 2010. године дуговала 179 милијарди долара иностраним повериоци-

ма. Годину дана касније је спољни дуг достигао 185 милијарди долара.¹⁾

Такође, Румунија је на дан 31. децембра 2010. године дуговала 122 милијарди долара иностраним повериоцима. Годину дана касније је румунски спољни дуг достигао 136,9 милијарди долара. Исто тако, ову суседну земљу већ недељама потресају социјални потести због смањивања давања за здравство. Такође, према подацима које је изнео Еуростат за 2010. годину, око 41 % Румуна је на граници сиромаштва.

Слично томе, Бугарска је на дан 31. децембра 2010. године дуговала 38,1 милијарди долара. Годину дана касније је спољни дуг достигао 39,2 милијарди долара. Такође, просечна плата (и пензија) у Бугарској је нижа од оне у Србији иако је ова земља већ 5 година чланица ЕУ. Такође, према подацима које је изнео Еуростат за 2010. годину, чак око 42% Бугара је било на граници сиромаштва.

Србија без Косова и Метохије на мапи ЕУ

На званичном сајту Европске уније (www.euroa.eu) Република Србија приказана је без Косова и Метохије. Прекрајање званичних граница наше државе видљиво је и према граничним линијама и према површини територије. Прво, из мапе која би требало да прикаже званичне границе Србије изостављено је Косово и Метохија. Друго, приказан је податак од 7,4 милиона становника и површина од 77.474 квадратних километара. Званични државни подаци бележе да површина територије Републике Србије са Косовом и Метохијом износи 88,361 километара квадратних. Ово је само још један доказ да ЕУ третира тзв. Косово као независну државу и да је интеграција Србије у ЕУ могућа искључиво уз одрицање од дела територија. Уједно то представља крах политике Бориса Тадића „И Косово и Европа“!

Р. В. С.

Изјава председника Србије Бориса Тадића да Србија ни под којим условима неће признати независност Косова, представља још једну у низу обмана, пошто је то режим, под притисцима Европске уније већ неформално урадио, а даљи преговори са Бриселом водиће се у правцу формалног признања. То је признао и сам Тадић, када је говорећи о условима за улазак Србије у ЕУ, навео наставак преговора са Приштином и стварање услова за функционисање Еулекса и Кфора на читавој територији Косова и Метохије. Тадић је изрекао лаж тврдећи да неодржавање локалних избора на Косову и Метохији није постављено као услов за даље интеграције у ЕУ, јер су представници Немачке од Србије то јасно тражили.

Тадић није знао да наброји ниједну конкретну корист коју Србија добија кандидатуром већ је истакао да се не мери све у новцу и на прво место истакао стицање права да Србија користи симболе ЕУ, што недвосмислено потврђује да статус кандидата не доноси никакав бољитак грађанима Србије.

Оцењујући упозорења, да се Србија кандидатуром одриче Споразума о слободној трговини са Руском Федерацијом, као политиканство, Тадић је демантовао и шефа делегације Европске уније у Србији, Венсана Дежера који тврди да ће Србија морати да се одрекне поменутог споразума. Р. В. С.

Дакле, спољни дуг три суседне земље чланице ЕУ (Румуније, Бугарске и Мађарске), само у периоду од 31. децембра 2010. године до 31. децембра 2011. године, порастао је за преко 22 милијарде долара (истовремено, погоршава се и стандард грађана у овим земљама). Слично се дешава и Грчкој, где је спољни дуг достигао скоро невероватних 583 милијарди 30. јуна 2011. године (пораст у односу на 30. јун 2010. године од чак 50 милијарди до-

лара). Такође, и у Македонији, која је испред Србије у такозваним европским интеграцијама (статус кандидата добила 2005. године) незапосленост је достигла скоро 30 одсто.

На сличан закључак поводом добијања кандидатуре за ЕУ указује и гласање у Народној скупштини Републике Србије (које је одражано један дан након одлуке Савета ЕУ и дан пре одлуке Европског савета). Тачније, скоро истовремено са добијањем статуса

кандидата за ЕУ (који је тако еуфорично пропраћен у медијима и од стране политичке елите која сматра да ЕУ нема алтернативу), Република Србија се, скоро неприметно за медије и пробриселску политичку елиту (у власти и делу опозиције), задужила за додатних 1,5 милијарди евра. Тачније, у Народној скупштини Републике Србије је изгласан, 1. марта 2012. године, сет закона о новом задуживању Републике Србије. Република Србија се (поново), углавном задужила код банака из ЕУ. На пример, код Сосиете Женерал, Ерсте банке и Уникредит банке се задужила за 70 милиона евра (за фабрику Галеника). Такође, у вези са ЈАТ техником је узет кредит од 5 милиона евра код Уникредит банке. Исто тако, у Народној скупштини Републике Србије је изгласан 1. марта 2012. године, и Закон о давању гаранције Републике Србије у корист Хипо Алпе банке и Сосиете Женерал у вредности од 35 милиона евра, као и Закон о потврђивању Уговора о гаранцији између Републике Србије и Европске инвестиционе банке у износу од 160 милиона евра за Мост на Ади и прилазне путеве. Такође, усвојена је, 1. марта 2012. године, у Народној скупштини још једна гаранција за кредит (у износу од 45 милиона евра) потписана између Републике Србије и Европске банке за обнову и развој (у вези са ЕПС-ом). Усвојен је и Закон о потврђивању Оквирног уговора о зајму између Банке за развој Савета Европе и Републике Србије у износу од 70 милиона евра, као и Закон о потврђивању Финансијског уговора између Србије и Европске инвестиционе банке и Народне банке Србије о зајму за мала и средња предузећа у вредности од 250 милиона евра. Коначно, Народна скупштина Републике Србије је, 1. марта 2012. године, изгласала и Закон о потврђивању Финансијског уго-

Одрекли се сарадње са Русијом

Опредељење режима Бориса Тадића за самоубилачку политику „Европска унија нема алтернативу“ значи да ће Србија морати да се одрекне Споразума о слободној трговини са Руском Федерацијом, који омогућава да се при уласку на руско тржиште не плаћа царина за нашу робу.

То је ових дана потврдио и шеф делегације Европске уније у Србији, Венсан Дежер, који је истакао да споразум између Србије и Руске Федерације неће моћи да опстане ако Србија хоће у Европску унију.

Тадићев режим се одриче привилегованог статуса на огромном руском тржишту на којем се лакше пласира српска роба, као што се одрекао политичке подршке Руске Федерације у решавању питања Косова и Метохије. Р. В. С.

вора између Републике Србије и Европске инвестиционе банке у износу од 45 милиона евра.

Сви ови „европски“ кредити су изузетно неповољни за Србију. На пример, кредит који даје Уникредити банка за Галенику је изузетно неповољан јер само маржа износи 6,49 %, а на њу се додаје и ЕУРИБОР на тромесечном нивоу, који тренутно износи око 1%, као и накнада за одобрење кредита од 25.000 евра. Све то плаћају грађани Републике Србије кроз буџет, и то банци попут Уникредит банке која намерава да отпусти 5.000 радника у источној Европи. Слична ситуација је и у вези са кредитом Хипо Алпе банке. Тачније, Аустрија је фактички 2009. године национализовала ову банку (дајући јој помоћ и гаранције у износу од око 2 милијарде евра). Упркос томе, и без обзира што се продају подружнице ове банке у Италији, Аустрији и бившој СФРЈ, грађани Републике Србије ће кроз буџет плаћати овај лихварски кредити са маржом од 6 % (овој скоро пропалој банци), на који се додаје једномесечни ЕУРИБОР који тренутно износи око 0,5 %. Дакле, грађани Републике Србије фактички ће помагати опстанак банака у западном делу ЕУ (и социјални мир у Аустрији, Италији и другим земљама).

Што се тиче кредита који даје Европска инвестициона банка за Мост на Ади, у вези са њим се чак не знају ни тачне камате (што је скандал посебне врсте). Такође, у члану 3. Закона о овом кредиту се наводи да се Република Србија одриче било каквог приговора у вези са кредитом, а и у члану 5. да измену уговора може извршити само Европска инвестициона банка. Такође, у правном смислу, уговор о кредиту је скандалозно написан, јер се у члану 6. наводе гаранције „Европске заједнице“ а у члану 10. се утврђује надлежност „Суда правде Европске заједнице“. Или, када се ово прочита, може се закључити да српски законодавац не зна да је 2009. године ступио на снагу Лисабонски уговор којим је преименован Суд правде ЕЗ у Суд правде Европске уније (и установио Европску унију као јединствено правно лице). Тачније, овакве скандалозне правне грешке показују да се европско право у Србији усваја на олак, непрофесионалан и политички начин. (Или, на начин који највише одговара банкама из ЕУ код којих се безглаво задужује Република Србија).

Конечно, у вези са кредитом Европске банке за обнову и развој од 45 милиона евра наводи се (део Ц) да је он намењен као „подршка консултантима“ и да консултантске услуге морају да износе најмање 10% од једне рате која износи 100.000 евра! Дакле, Република Србија узима кредит од Европске банке за обнову и развој који је (најмање у износу од 10%) намењен страним консултантима. Такође, и у вези са кредитом Европске инвестиционе банке се не зна износ камате (чак ни да ли је фискна или варијабил-

на произилази из члана 3). Зна се само да ће све „остале трошкове“ плаћати Република Србија иако ће „посреднике“ (или банке из ЕУ које раде у Републици Србији и које ће додатно зарађивати на овом кредиту) одређивати Европска инвестициона банка.

Конечно, овим економским подацима треба додати и да је Савет ЕУ 29. фебруара 2012. одобрио Европској комисији да почне са израдом Студије изводљивости за такозвано Косово. Или, јасно је да се за такозвано Косово и Републику Србију поново примењује „двоструки колосек“ преговорања за чланство у ЕУ, као што је то био случај са Србијом и Црном Гором пре распада државне заједнице. Зато се јасно може закључити да статус кандидата доноси даље задуживање Републике Србије и распад државе под формом преговора заснованих на принципу „двоструког колосека“.

Р. В. С.

Напомена:

1) www.worldfactbook Укупан спољни дуг према подацима америчких државних органа.

Николић и Вучић убеђују Брисел да су већи издајници од Тадића
Режим Бориса Тадића се определио за испуњавање политичких и економских захтева Брисела који су потпуно урушили Србију. Тадићева власт се определила да призна независност тзв. државе Косово зарад стицања статуса вечитог кандидата за улазак у Европску унију.

Тадићева катастрофална политика има главног конкурента, а то је Српска напредна странка, чији лидери обијају прагове дипломата у Бриселу тражећи од њих подршку за предстојеће изборе.

Томислав Николић и Александар Вучић убеђују бриселске главешине да су спремнији од Тадића да издају све националне интересе.

Р. В. С.

Србија у Бриселу потписала споразум
са сепаратистима из јужне српске покрајине

Косово* је самостално

- *Тадић је договорио да тзв. Косово убудуће учествује у регионалним скуповима, потписује споразуме и говори у своје име, док је до сада споразуме у име Косова потписивао Унмик. Режим ће заузврат добити кандидатуру, а Косово студију изводљивости и ускоро и ССП, да би што брже могло да уђе у ЕУ*

И засланик београдског режима Борко Стефановић, у Бриселу је са шиптарским сецесионистима потписао споразум о представљању тзв. Косова у регионалним организацијама. Тако је 24. фебруара договорено да се јужна српска покрајина убудуће представља именом Косово*! За ову велеиздају, Тадић је награђен обећањем о кандидатури за улазак у ЕУ.

Режим је истакао да су национални интереси заштићени тиме што изнад имена „Косово“ стоји звездица, а испод тзв. фуснота у којој пише да назив „не прејудуцира статус Косова и у складу је са Резолуцијом 1244 и одлуком Међународног суда правде о косовској декларацији о независности“. Међутим, тиме не само да се не бране државни интереси него се сахрањују. Јер, овим је режим у Србији подигао на исти ниво међународно обавезујућу Резолуцију СБ УН 1244 и необавезујуће, саветодавно мишљење Међународног суда правде. Највиши дипломатски кругови су зато већ најавили да ће договор Београда и Приштине

тумачити као фактичко признање независности, а Унмик је саопштио да убудуће неће присуствовати састанцима као представник Косова иако то прописује Резолуција 1244!

Српска радикална странка је много пута упозоравала на овакав сценарио и осуђује велеиздају почињену од стране највиших државних органа Републике Србије! Овај договор представља заокружен процес потпуног отимања Косова који спроводе САД и ЕУ, и потпуни крах политике председника Србије Бориса Тадића који се може назвати велеиздајом, оценио је потпредседник СРС Драган Тодоровић.

Крај Унмика и суштине Резолуције 1244

„Постигли смо договор који се у потпуности поклапа са нашим интересима. Сви критеријуми које је Европски савет поставио су у потпуности испуњени“, изјавио је после потписивања Борко Стефановић, док је из канцеларије Кетрин Ештон саопштено да „то значи да Косово убудуће учествује у регионалним скуповима, потписује

споразуме и говори у своје име, док је до сада споразуме у име Косова потписивао Унмик. Кетрин Ештон је чак изјавила да је лично била на телефонској вези са Тадићем и Тачијем током потписивања споразума, да би све протекло тачно како су се договорили!

Судбина Косова и Метохије и целог српског народа свела се на фусноту. Та Тадићева одбрана, та фуснота је, као што је рекла Едита Тахири „као пахуља, која ће се отопити кад прође зима“. Она је казала и да је значај документа у коме што „Косово сада може да потписује споразуме, чиме се отвара ново поглавље у односима Косова и ЕУ“.

– У том смислу, Брисел је већ покренуо израду „Студије изводљивости за приступање Косова Европској унији“, а то је корак до потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању. Европска унија је одмах почела да третира „Косово*“ као независну државу, а домаћи медији покушавају да то сакрију – упозорио је Дејан Мирковић, члан Председничког колегијума СРС.

Ту опасност је најавио Јеремићев саветник, извесни Никола Јовановић, рекавши да је одлука донета још у четвртак навече у Београду „када је Вестервел у Београд донео поруку да косовски Албанци немају вето на проширење ЕУ и европске интеграције Србије“. Дакле, Немачка је обећала да „Косово неће условљавати европску будућност Србије признањем независности“, па је Тадић одлучио да онда „Косово*“ може у ЕУ.

Међутим, ни Немци ни тадићевци нису објаснили шта ће да се деси ако „Косово*“ пре Србије постане члан ЕУ! Онда ће и те како моћи да блокира улазак Србије у ЕУ док га не призна. Ако на власти буде ДС или СНС, јасно је да ће ради европске будућности Николић и Вучић признати да се пахуљица у пракси истопила. То је прави план који се крије иза фусноте!

Протокол о међудржавној граници

Да би се осигурала граница између две државе, како то тумачи Еулекс, у Бриселу је потписан и технички протокол о заједничком управљању прелазима на северу Косова и Метохије. Њиме се прецизира споразум из децембра, и одређује се ко ће где да буде, ко је за шта надлежан, односно да Еулекс има „извршни мандат“! То је саопштио Борко Стефановић. Сада само треба да се одреде локације објеката, а по покрајини се незванично говори да су Немци најавили да ће подићи грандиознији гранични прелаз него игде у ЕУ.

Зато је, уосталом, режим наредио уклањање барикада и сам ударио на голоруке Србе који су бранили север од Шиптара. Портпарол НАТО пакта и министар у влади Републике Србије, Драган Шутановац, 24. фебруара је изјавио да је уклањање српских барикада у интересу Срба и Србије и да је оправдано што је жандармерија упала са фантомкама, пребила децу и растурила неке од тих барикада, тј. да је оправдано то што су они помогли властима Хашима Тачија.

— Како каже Шутановац, најбитније је да пролази роба. Можда мисли на оловни концентрат који се краде из српске Трепче и продаје будзашто на

Западу – рекао је Борис Алексић, члан Председничког колегијума СРС.

Ускоро хапшење Тадића

Он је истакао да у Резолуцији 1244 и Париском мировном споразуму јасно пише да је Косово и Метохија део Србије, па статус те територије никада није био споран да би се бранио фуснотом. С друге стране, у фусноти се каже да Косово представља себе, и говори у своје име на свим регионалним састанцима. „Ето, то је та суштина – то је и формално признање независности Косова и Метохије, које је учинио издајнички, прозападни режим Бориса Тадића. Треба да их буде срамота због овога и једног дана ће завршити у затвору, кад Србија буде озбиљна и слободна држава, када грађани Србије буду управљали Србијом, као што и треба да буде. А верујте, тај дан није далеко“, додао је Алексић.

Штафета иде Николићу?

После обављеног посла, Борко Сте-

фановић је изјавио да ће се даљи преговори Београда и Приштине одложити до завршетка избора, ако то дозволи Роберт Купер, европски посредник у досадашњем „дијалогу“.

Међутим, то не значи да ћемо имати паузу у испуњавању западних услова. Амбасадор Немачке у Београду, Волфрам Мас, рекао је да Немачка никада није сумњала да Србија иде у правцу Европе, али да то мора да буде праћено у свим аспектима. „Имамо одређена начелна очекивања која се односе на локалне изборе и паралелне структуре, које је канцеларка Ангела Меркел формулисала и то се није променило“, подвукао је Мас. То значи да избора на Косову и Метохији вероватно неће бити, јер не да Немачка!

Даље, заменик међународног цивилног представника на Косову (ИЦО) Кристофер Роен поновио је да српске безбедносне структуре треба да се повуку са Косова и додао да такве институције нису ни предвиђене Резолуцијом 1244! Роен, амерички дипломата, рекао је у разговору са новинарима из Београда да поједини полицајци имају плате из Београда и да је њихово деловање проблематично. Роен је затражио и да се расформирају општинске структуре Србије на северу Косова и Метохије како више не би постојале паралелне структуре, додајући да је најбоље решење за север Косова Ахтисаријев план.

Р. В. С.

Спрема се захтев за уједињење тзв. Косова и Албаније
Група посланика тзв. Скупштине Косова припрема захтев за уједињење Косова са Албанијом. До тог захтева долази пошто је тзв. Влада Косова одлучила да прихвати фусноту. Захтев посланика има подршку председника парламента Јакупа Краснићџија, као и посланика турске мањине, преносе медији. Група од 12 посланика иницијатора овох захтева требало би да ускоро отпутује у Тирану на договор са председником Албаније Бамиром Топијем.

Терористи „Росу“ ухапсили припаднике МУП-а Србије у региону Гњилана

Тадић бије на северу Тачи хапси на југу

- *Прозападни режим Бориса Тадића својим поступцима омогућио је да дође до овог исживљавања над Србима*

Само дан пошто је Борко Стефановић у Бриселу потписао споразум којим је фактички Србија признала Косово и Метохију као независну државу, уследила је акција тзв. специјална јединица Косовске полиције „Росу“ у којој је у околини Гњилана ухапшено шест припадника МУП-а Србије. У бруталној акцији терориста у униформама тзв. Косовске полиције демолирано је десетак српских кућа и претучени су чланови породица ухапшених а „полицајци“ РОСУ ставили су лисице чак и детету од шеснаест година. Ухапшени су полицајци Златко Денић, Горан Матропазаревих, Никола Трајковић и Драган Стојковић, као и матичар у српској општини Гњилане Младен Димитријевић, те Трајан Денић.

Еулекс им одредио притвор

Сви ухапшени терете се да су извршили кривично дело за „напад на правни поредак Косова и ометање полиције у вршењу службене дужности“, у међувремену је на слободу пуштен једино Трајан Денић, док је судија Еулекса Мариола Пасник свима оста-

лима одредила притвор од 30 дана. Ухапшенима прети казна до 15 година затвора. Јасно је да се Еулекс и овај пут ставио на страну албанских власти.

Они су ухапшени јер су наводно у региону Гњилана издавали документа Србије.

Косовски „специјалци“ упали су и извршила претечајину у кући начелника Полицијске управе Гњилане, Дорбивоја Стојановића, у селу Шилово, у којој живе његови родитељи, и том приликом су претукли његовог шездесетпетогодишњег оца Живојина. Према речима чланова породица ухапшених, специјалци су били брутални током акције, прислањали су пиштоље на главу и тукли чак и жене и децу ухапшених. Приликом упада у станове, тзв. косовски полицајци нису имали никакве налоге или било какав други документ Еулекса и тзв. косовских судова, нити су издали било какве потврде о одузетим стварима.

Бруталност

Начелник Полицијске управе Гњилане (чије је седиште већ 12 година у Врању) Добривоје Стојановић каже да

су његове колеге ухапшене на основу лажних оптужби и да су после овога сви Срби у овом крају уплашени за своју безбедност.

– Хапшења су изведена на крајње бруталан начин. Ломљене су ствари по кући, малтретирана деца, употребљавана је непотребна сила. Имамо информацију да су ухапшени у веома лошем стању и да су измалтретирани. У оквиру исте акције, демолирана је и моја породична кућа у Шилову, где живе моји родитељи и где ја и моја породица боравимо викендом. Игром случаја, тог дана је у кући био само мој отац Живојин Стојановић (67), који је приликом упада „специјалаца“ брутално претучен, и коме је помоћ указана у болници „Симонида“ у Грачаници. Цела породица је у шоку — каже Стојановић.

Лажне оптужбе

Чланови синдиката полиције „Независност“ протестовали су у Врању због хапшења радника МУП-а Србије код Гњилана на Косову и затражили њихово хитно ослобађање, јер, како кажу, хапшење угрожава опстанак Срба на том подручју. Председник синдиката „Независност“ у гњиланској полицији Предраг Ђорђевић рекао је да се готово сви запослени у тој управи боје хапшења Косовске полиције, јер живе на Косову, а раде у измештеној јединици у Врању.

– Није нам јасно зашто су наше колеге ухапшене када је од 1999. године, када је гњиланска управа полиције измештена у Врање, више од 100.000 различитих докумената, уверења, личних карата, пасоша, возачких дозвола, издато управо Албанцима из општина Гњилане, Ново Брдо, Косовска Каменица и Витина — истакао је Ђорђевић.

Према његовим речима, запослени у измештеној гњиланској полицији нису на Косову спроводили никакве радње из делокруга надлежности

МУП-а, него су радили у Врању на административно-техничким пословима.

– У питању је, очигледно, смишљена политичка игра усмерена на јефтине поене Хашима Тачија – сматра Живоковић.

Тадић охрабрио Тачија

Српска радикална странка најоштрије је осудила брутално пребијање Срба у околини Гњилана

– Прозападни режим Бориса Тадића својим поступцима омогућио је да дође до овог живљења над Србима. Пребијање Срба је уследило након што је шеф преговарачког тима Борко Стефановић потписао споразум са Тачијевом терористичком влашћу о регионалном представљању Косова, који је супротан Уставу Србије и Резолуцији 1244 и којим се и формално Косово признаје као независна држава. Тадићев режим је тиме помогао Хашиму Тачију и ојачао позицију приштинске власти и уклањањем барикада на административним прелазима, после чега су Тачијеви „специјалци“ упали у српска села у околини Гњилана, пребили седморицу Срба, а шеснаестогодишње дете везали лисицама – рекао је посланик Српске радикалне странке Борис Алексић на конференцији за штампу одржаној поводом ситуације на Косову и Метохији.

Алексић је подсетио да је хапшењу и нападу на Србе од стране шиптарских терориста преобучених у униформи тзв. Косовске полиције у Гњилану претходио напад на Србе на северу Космета који су извели специјалци МУП-а Србије.

– Портпарол НАТО пакта и министар у Влади Републике Србије, Драган Шутановац, 24. фебруара је изјавио да је уклањање српских барикада у интересу Срба и Србије. Он је изјавио да српске барикаде на Косову и Метохији, које су чували српска деца и грађани на северу Косова и Метохије, морају да буду уклоњене што пре, и да је оправдано што је жандармерија упала са фантомкама, пребила децу и растурила неке од тих барикада, тј. да је оправдано то што су они помогли властима Хашима Тачија јер, како каже Шутановац, најбитније је да пролази роба. Можда ту мисли на оловни концентрат који се краде из српске Тречке и продаје будућности на Западу. После овакве изјаве Драгана Шутановца било је потребно само 24 часа да терористи, шиптарски терористи на Косову и Ме-

тохији ступе у акцију, и пошто је Тадићева жандармерија пребила српску децу на барикадама, шиптарски терористи су 25. фебруара, припадници тзв. РОСУ, упали у села поред Гњилана, почели да пребијају Србе и да их хапсе – рекао је Алексић.

Он је изразио сумњу да су акције МУП-а Србије и тзв. Косовске полиције можда и кординиране како би се извршио синхронизовани притисак на Србе да прихвате институције лажне државе Косово.

– Ово што раде терористичке јединице Хашима Тачија, очигледно је кординирано са Борисом Тадићем и са овим активностима које су биле уперене против Срба на Косову и Метохији. Подсетимо се, први удар на Србе и српске барикаде је дошао и од издајничке власти Бориса Тадића, дакле Тадић је потпуно у функцији, више не можемо да кажемо Американаца и Европске уније, већ у функцији Хашима Тачија. То је сад његов ниво, дакле, трговци људским органима и наркомафија са Косова и Метохије, предво-

ђени Хашимом Тачијем представљају ниво Бориса Тадића. Они чине исте ствари против српског народа – објаснио је Алексић.

Против Срба на два фронта

Док полиција Бориса Тадића напада Србе на барикадама на северу, Тачијеви терористи хапсе и бију на југу Косова. Оба напада одвијају се уз подршку ЕУ. Док ЕУ од Тадића захтева уклањање барикада, судије Еулекса одређују притвор Србима које Тачи ухапси. Обе акције имају за циљ да укину српске институције на Космету и да у пракси спроведу заокруживање суверенитета тзв. Косова које је Борко Стефановић потписао у Бриселу. Држава Србија ступила је у савез са шиптарским терористима и НАТО и ЕУ окупаторима. Срби на Косову и Метохије неће имати подршку своје државе све док на њеном челу буду проевропске снаге попут ДС-а или СНС-а. На следећим изборима покажите им шта мислите о таквој њиховој антисрпској политици.

Р. В. С.

Нова књига др Шешеља изазвала огромно интересовање јавности

Викиликс ми јавља

- *Депеше откривају како су САД и Ватикан поцепали Југославију и потом основали Хашки трибунал да би за рат осудили Србе. Даље прекрајање граница на Балкану треба да сведе Србију на Београдски пашалук, односно да се Србији одузму и Косово и Метохија, и Војводина, и Рашка. Американци су дали новац Томиславу Николићу да направи лажну опозицију и да по доласку на власт доврши тај Тадићев посао. Највећег противника, Војислава Шешеља, држаће у Хагу док све не буде готово, потврђује тајна дипломатска преписка*

Српска радикална странка је објавила нову књигу др Војислава Шешеља која открива шта о Александру Вучићу, Томиславу Николићу и политичким играма иза кулиса, пише у тајним дипломатским депешама које је објавио Викиликс. На више од хиљаду страна налазе се информације о др Шешељу и Хашком трибуналу, али и о издајничком дуету Николића и Вучића и томе како је направљена Српска напредна странка, уз милионске донације америчке амбасаде, тајкуна и Бориса Тадића.

Зато не чуди што су београдској промоцији књиге „Викиликс ми јавља“, присуствовали готово сви домаћи медији, страна дописништва, представници стручне јавности, али и дипломатски изасланици.

Ова књига, како је то казао потпредседник странке Драган Тодоровић, помаже да се сагледа временски период иза нас и открива ко су гауланфери који су одлучивали како ће се радити. Њен посебан значај је пре свега везан за дешавања око Војислава Шешеља и СРС.

Како су пале маске

„На последњој статусној конференцији, где су маске пале, Војислав Шешељ је изнео део података из књиге који показују да су западне обавштајне службе радиле све да би он што дуже остао у Хагу, и то уз помоћ судија и службеника трибунала, без обзира што брутално крше његова људска права и слободе“, рекао је Тодоровић и додао да је откривена и права улога председника претресног већа Жан-Клода Антонетија и то како се њиме у позадини манипулише, док је у јавности приказиван као неко ко коректно води поступак.

Документа откривају и да се крај суђења најављује тек за 2013, јер Запад

не жели Шешеља у Србији док у потпуности не заврши дезинтеграцију наше земље и уништавање српског народа.

Депеше потврђују оно што Српска радикална странка девет година тврди, а то је да је трибунал политичка институција САД и ЕУ, формирана да од Србије и Срба направи злочинце, од Америке и европских савезника некога ко исправља неправду, а од осталих учесника у дешавањима на просторима бивше Југославије жртву.

Потврђена завера против Србије

То, како је истакао потпредседник СРС-а Александар Мартиновић, нису теорије о завери, већ права завера против Србије. Доказ су депеше америчке амбасаде у Београду. Оне откривају да је завера настала почетком деведесетих година, када су САД, Немачка и Ватикан донели коначну одлуку да се распадне Југославија по административним границама бивших републи-

ка, да се Србија сведе у границе које су постојале пре Балканских ратова, да се започне крвави грађански рат на просторима Југославије и да се за тај рат оптуже Србија и српски народ!

„Требало је да трибунал докаже велику лаж – да смо ми Срби после Другог светског рата систематски радили на томе да се распадне Југославија и да се почини геноцид над народима који су у њој живели. А да се истовремено од историјске, политичке и правне одговорности амнестирају прави кривци за распад Југославије и за све оно што се дешава данас, пре свега на простору Косова и Метохије“, казао је Мартиновић.

Покушај рушења СРС

У депешама је и доказ да је завера против СРС скована раније, да су 2008. само изведени завршни радови и да је све урађено по идеји САД, јер желе да у Србији имају и своју власт и своју опозицију.

„Креирали су идеју да се у Србији уведе двопартијски систем, па да се на власти смењују две странке које су суштински истоветне, пошто и ДС и тзв. СНС имају циљ да спроводе америчку политику, са крајњим циљем да један српски политичар (води се мртва трка да ли Николић или Тадић) потпише документ којим се Република Србија одриче Косова и Метохије“, казао је Мартиновић.

Он је подсетио да Николић замера Тадићу што није до краја спровео политику да Европа нема алтернативу, као и да је обећао Западу да ће он, ако СНС дође на власт, до краја испунити политику Бориса Тадића. То значи да ће Николић прихватити независност Косова и Метохије, а сутра можда и Војводине, јер је план оних који су нас бомбардовали, да Србију сведу на Београдски пашалук. Мартиновић је подсетио и да је Статут Војводине донет баш 2008, када је Николић покушао да изведе пуч, да је Николић прво у Скупштини Србије тврдио да је Статут Војводине сепаратистички, а да је после само месец дана поручио да „СВМ нема потребе да се плаши доласка на власт СНС-а, јер кад СНС дође на власт неће се мењати Статут Војводине“.

Упозорење пред изборе

Књига обилује доказима о томе колико су ДС и СНС истоветне и велико је упозорење грађанима да на мајским

изборима не буду заведени лажима о променама, које заговарају Томислав Николић и Александар Вучић. Циљ оних који су покушали да сруше СРС је да спрече радикалне економске и социјалне промене у Србији, њено одвајање од ЕУ и НАТО пакта и окретање ка братским земљама, пре свега Руској Федерацији. У овој књизи ћете наћи доказе да напредњаци нису носиоци промена, него марионете као и Тадић, у рукама америчког амбасадора.

„Зато само СРС може да победи Тадићев режим криминала и корупције,

да промени његову политику да Европа нема алтернативу, да учини да Србија поново буде снажна и достојанствена држава“, поручио је Мартиновић и додао да „искрени и традиционални савезници Србије и српског народа треба да нам помогну да очувамо Косово и Метохију, да отклоне било какву опасност од могућег одвајања Војводине, а да у некој даљој будућности, могу да нам помогну да под истим државним кровом сакупимо све српске земље – и Републику Српску Крајину, Републику Српску, Црну Гору и Србију“.

Потпредседник СРС-а Зоран Красић навео је да се из депеша види ко је направио Хашки трибунал, да је 1994. године дошла екипа из ЦИА, 22 службеника, да су осмислили, ударили темеље, „да се тачно зна ко ради за коју обавештајну службу у тужилаштву, у суду, у притворској јединици“.

„У недељним депешама, америчка амбасада из Хага обавештава своју централу шта се све дешавало у Хашком трибуналу у претходној седмици. И то најконкретније од предмета до предмета“, нагласио је Красић.

Он се осврнуо и на депеше из 2008. године, када је до детаља разматран сценарио који би уследио уколико би се др Шешелу наметнуо бранилац. „Само да вас подсетим, тада је на столу био захтев тужилаштва да се Војиславу наметне бранилац по сваку цену. Вршили су анализу, ако му наметну браниоца, да ли ће он поново да крене са штрајком глађу као 2006. године“

Р. В. С.

Српска радикална странка обележила страначку славу Света Три Јерарха

Следећа слава са Шешељем

Уз молитву и традиционално сећење славског колача, Српска радикална странка је 12. фебруара у седишту у Земуну обележила крсну славу Света Три Јерарха, Светог Василија Великог, Светог Григорија Богослова и Светог Јована Златоустог. Председник странке др Војислав Шешељ обрадовао је све окупљене здравицом коју је одржао телефонским укључењем из хашког казамата!

Поред функционера странке и чланова породице Шешељ, свечаности су присуствовали и многобројни пријатељи из свих сфера друштвеног живота, а место почасног госта је још једном заузео Његова екселенција, амбасадор Руске Федерације у Београду Александар Конузин, који је учествовао и у ломљењу славског колача. Међу углед-

ним гостима били су академик проф. Коста Чавошки, проф. др Мирко Зуровац, писац Гојко Ђого, др Веселин Ђуретић, др Мила Алечковић, француски историчар и геополитиколог Ив Батај, правник Милица Арежина, новинари Оливера Милетовић, Љиљана Булатовић, адвокати Сава Анђелковић и Драгољуб Томашевић, Миливоје Иванишевић, др Момчило Суботић, проф. др Милован Бојић, др Зора Наумовић и многи други.

Након молитве и славског тропара, отац Бранко Зелен, парох храма Свете Богородице у Земуну честитао је славу и пожелео да Господ и Света Три Јерарха „помогну нашем Војиславу, па да идућу славу буде са нама овде“.

„Господ ће нашем Воји и свим нашим оптуженицима дати духовну сна-

гу, и телесну, да издрже све што им је наметнуто. Не због њих, него што су они део нас и своју жртву приносе на олтар Господњи за све нас, који овде живимо и радимо“, поручио је отац Бранко.

Он је упозорио да са свих страна вреба „зла коб, двоглава аждаја Америке и Запада“, која хоће да уништи православље, светосавље и српство. „Зато им смета једна и једина странка, наша Српска радикална странка, која те вредности брани“, поручио је отац Бранко, додајући да кад очувамо наш народ, победили смо Запад и оне којима сметају радикали и смета им што нам је на првом месту српство и Косово и Метохија.

Драган Тодоровић је поздравио окупљене истакавши да се слава и овај

Уништићемо СНС

Присутнима на слави телефоном из притворске јединице у Хагу обратио се и председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, који је поручио да је циљ странке да обори прозападну власт која разара Србију и да политички уништи СНС.

Обраћање проф. др Војислава Шешеља

Браћо и сестре српски радикали и српски четници, честитам вам крсну славу! Поздрављам све наше драге госте, дугогодишње страначке пријатеље, а посебно Његову екселенцију господина Конузина, руског амбасадора у Београду. Пред нама су много важни парламентарни и локални избори, на којима ми српски радикали имамо два кључна задатка. Први задатак је да дефинитивно оборимо прозападну досманлијску власт која већ 12 година разара Србију. Други нам је задатак да политички уништимо радикалске отпаднике и издајнике Томислава Николића и Александра Вучића, који су се отворено потчинили западним обавештајним службама. Њихову напредњачку странку морамо свести испод цензуса. Ми српски радикали, као максимални циљ постављамо освајање више од 126 посланичких мандата како бисмо сами формирали нову владу, наш минимални циљ је да освојимо најмање 84 посланичка мандата како нико поред нас не би могао да мења Устав Републике Србије. Показаћемо да Србија неће у Европску унију. Ми хоћемо интеграцију са Русијом и другим пријатељским државама. Живело српско-руско јединство! Победићемо, јер Србија још једино нама верује. Живели!

пут обележава без славља, јер нема радости док је председник СРС-а у Хашком трибуналу. Шешељ је, како је рекао, отишао у трибунал, јер представља непремостиву препреку уништавања Србије и српског народа. Он је разбио оптужницу у парампарчад, по-

казао да су хашки експерти лажни експерти, незналице, да су им и сведоци лажни, да је тужилаштво потпуно неспособно, као и судије, и на крају и претресно веће са Жан-Клодом Антонетијем. Маске су, истакао је Тодоровић, после свега тога заиста пале!

„Трибунал има задатак да се обрачуна са српским патриотима, јер за нови светски поредак једино је патриотизам и национализам брана. А ту је најбољи и најјачи Војислав Шешељ. Зато је у Хагу. Кад нису успели да га осуде на начин како то они раде, решили су да га убију. Ту више нема никакве дилеме“, казао је Тодоровић и истакао да је Шешељево здравље трајно нарушено и да је једина могућност да буде хитно ослобођен и да се врати у Србију.

Тако би, уместо ових марионета, политиканата и вашарских превараната, Србија добила државника способног да заустави суноврат у коме се држава налази пошто је режим уништио војску, цркву, образовни систем. „Уништавају наше основне моралне вредности које се стотинама година гаје у српском народу и намећу нам неке нове. Е, остварење тог циља би спречио Војислав Шешељ! Зато Србија чека Шешеља да се врати, а ми треба да учинимо све да се то што пре деси. Живели, до наше победе“, поручио је Тодоровић.

Р. В. С.

Жарко Лаушевић, убица који је захваљујући Тадићевом режиму материјализовао своја убиства

Када режим убицу претвори у јагње

- **Покојни Драгор Пејовић је, у тренутку када је убијен са четири хица, у рукама имао хамбургер! Радован Вучинић и Андрија Кажић су били голоруки**
- **„Година прође, дан никад“, књига која вређа и жртве и читаоце**

Пише: Душко Секулић

На подгоричком гробљу постоје гробови који опомињу. Гробови који имају своју мучну, тешку и трагичну причу коју су многи заборавили. Гробови Драгора

Пејовића и Радована Вучинића које је стријељао бахати и осiooni глумац Жарко Лаушевић.

Кампања режимских медија у Србији и Лаушевићева књига „Година прође, дан никад“ опет су подсетиле на трагичан догађај од прије двадесетак година.

Црногорски либерал стријеља Србе

Један од оснивача Либералног савеза Црне Горе, глумац Жарко Лаушевић, убио је 31. јула 1993. године у подгоричком кафићу Apple (којег данас нема) из свог пиштоља ЦЗ-99 двадесетогодишњег Драгора Пејовића и годину дана старијег Радована Вучинића, а тешко ранио двадесетчетворогодишњег Андрију Кажића.

Један од оснивача политичког правца за „неовисну“ Црну Гору, човјек који се јавно спрдао са највећим српским светињама (Свети Сава), Жарко Лаушевић је у обичној кафанској препирци извадио пиштољ и одузео два живота људима који су тек почели да живе.

Трећег, Андрију Кажића, тјерао је преко 50 метара пуцајући му у леђа са намјером да и њега убије.

Жарко је био у друштву брата Бранимира. И један и други су у тренутку убиства имали преко тридесет година, били у пуној физичкој снази. Три адо-

лесцента, који су касније у неким „интернационалним“ медијима проглашени „хулиганима“, били су петнаестак година млађи. Практично дјеца.

Глумац који је своје улоге прихватио као модел личног понашања, у коме се посрдно односио према свему што је српско, рођен на Цетињу 1960. године, у локал је дошао пијан и наоружан. Пиштољ је имао и његов брат.

Вербални дуел је прешао у лакши физички окршај у којем дјеца из једног подгоричког кварта нијесу, што се песничења тиче, имала никаквих шанси. Пред њима су били физички зрели и јаки људи, којима то није било довољно па су се латили оружја.

Чињеница је да су побијена дјеца другачије политички мислила од браће Лаушевић мада их политика није много иритирала, као што се то десило „нервозном“ и пијаном Жарку Лаушевићу.

„Пришао ми је један момак и ја сам ударен. Гуран сам, вучен и ударан... За

тренутак сам изгубио свест. Све се процењујем, збило за највише пола минута. Сећам се само делова догађаја, јер ми је у глави све било збркано. Осећао сам да ми се торба коју сам у последње време увек носио преко рамена, и у којој је био пиштољ — отима. Услео сам да извучем оружје, да га репертирам, али напад није престао. Пуцао сам, не знам колико пута. Имао сам ужасно осећање страха. Видим, затим: мој брат лежи два метра од мене, а изнад њега онај други момак, који га без престанка удара нечим у главу. Имао сам утисак да му узима живот и пуцао сам, без размишљања“, испричао је своју верзију ликвидације младића Жарко Лаушевић.

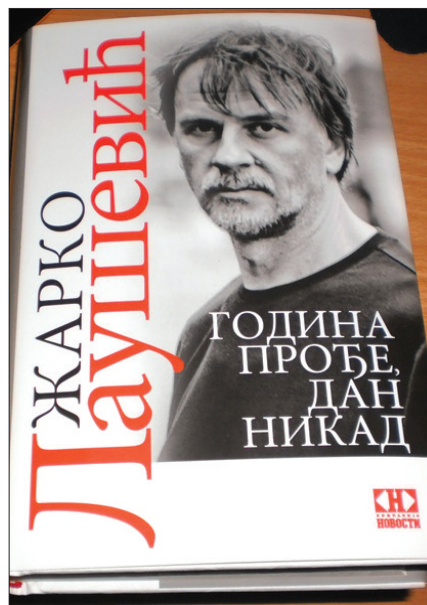
Никога није било живого, да демантује ту причу, да јој понуди неки објективнији ток и логичније закључивање. Они који су то могли побијени су.

Пиштољем против хамбургера

Док је „прослављени“ глумац у рукама имао, тада, један од најубојитијих пиштоља са петнаест метака калибра 9мм, дјеца која су побијена нијесу имала ништа. Истина, покојни Драгор Пејовић је, у тренутку када је убијен са четири хица, у рукама имао хамбургер. У рукама Радована Вучинића и Андрије Кажића није било ништа. То је утврђено у истрази.

Свако песничење и туча ове двије „групе“ била би брзо ријешена у корист „храбре“ браће јер су Лаушевићи били старији и неупоредиво физички јачи од тројице младића из Толоша.

Суд је утврдио да је први љекарски налаз био лажан. Љекарска експертна за која је стигла из више медицинске установе из Београда установила је још једну лаж неких љекара из Подго-

рице: Жарко Лаушевић и његов брат Бранимир, у тренутку када су пуцали, нијесу имали потрес мозга!

Очигледно је да је Жарко Лаушевић на суду одиграо још једну улогу у којој је глумио страх, изгубљеност и по потреби амнезију, и то само онда када би му сјећање могло шкодити. Могло је само да му продужи казну. Одглумио је и потрес мозга, који није имао. „Омекшавао“ је, професионално, срце онима који су слушали ту причу, људском драмом и перфидно смишљеним сценаријем по којем је требало да само убијени и рањени буду стварне жртве једне обијести. Лаушевић је у тренутку злочина, осим оружја, имао и алкохол у крви. Стријељани су имали још више промила. Били су пијани. Нису могли нормално да иду, а камоли да се туку. А онда су убијени. Дјечаци из Толоша!

Били су само гладни па су свратили да нешто презалогате. Обијесни и острашћени Жарко Лаушевић их је „нахранио“ куршумима.

Драгора Пејовића и Радована Вучинића Лаушевић није убио само једном. Убија их још једном приказујући их као хулигане, што они нијесу били. Били су само дјеца на прагу живота. У овом другом „убиству“ Лаушевићев саучесник је режим Бориса Тадића.

Виртуелна обланда у коју се увија Лаушевић у књизи „Година прође, дан никад“, па ни друга његова казивања и глорификација од стране медија под контролом Тадићевог режима не могу да сакрију његову злочиначку намјеру. Његова најновија и најважнија улога „невинога и престрашеног глумца кога су напали хулигани, угрожавајући живот и њему и брату“, јесте прича у коју не верује ни аутор књиге, убица Лаушевић.

У књизи коју многи схватају као његово покајање и исповјест пред Богом, Лаушевић говори оно што је већ рекао на суду. Научену улогу нападнутог и престрављеног човјека који је бранио сопствени живот и живот свог брата.

У судским списима пише да је Жарко Лаушевић „четири пута прецизно погодио двадесетогодишњег Драгора Пејовића, у груди, док је годину дана старијег Радована Вучинића погодио са три хица са стране, са бока, Андрију Кажиха је погодио једном док је овај био у бјекству слеђа покушавајући да га стигне и да га докрајчи. У Кажиха је пуцао још неколико пута...“

Пуцао је, да погоди, и његов брат

Бранимир, али је промашио. Био је лошији стрелац.

Убица каже како се не сјећа у кога је и како пуцао, а испалио је девет метакка, седам смртоносних, значи убијао је хладнокрвно зато што је знао да пуца у Србе.

Наравно, да се „не сјећа ни своје жарке жеље да убије и трећег младића из подгоричког насеља Толоши, Андрију Кажиха“. Али јесте гађао да и њега убије. Момка, који није ријеч проговорио и који ни на који начин није учествовао у безазленом вербалном и физичком кошкану које је претходило свирепом убиству двојице младића. Морао је да умре само због тога што је био у друштву са онима који су већ стријељани. Тако је одлучио човјек који се поодавно определио да подржи усташку Црну Гору и мафијашки режим Мила Ђукановића. Лаушевићеви либерали остали су упамћени по пјесми „Са Ловћена вила кличе, опрости нам Дубровнице“ и пароли „Србе на врбе“, које су узвикивали на неким кошаркашким утакмицама у Никшићу.

Вјероватно у близини кафеа и хамбургернице Apple није било врба па је Лаушевић на Србе потеглао пиштољ и хладнокрвно убио двојицу.

Крајем 2011. године, у Београду је штампана књига „Година прође, дан никад“, аутора Жарка Лаушевића који је у међувремену побјегао у Сједињене Америчке Државе где је стекао и холивудско искуство.

Неразумна брига о убици

Тада је на сцену ступио издајнички режим Бориса Тадића и Тадић лично. Двоструки убица постаје, за режи-

ме у Београду и Подгорици, митски трагичар, херој овог тешког времена, а убијени и тешко рањени обични „хулагани и лажови“. Веза између два режима и убице са црногорском мафијом, од убице је направила хероја.

У књизи, али и у неким анализама, иза које стоји масовна пропаганда режима у Србији и Црној Гори, не поставља се питање злочина и казне. У хистеричној одбрани „интелектуалне величине“, глумца убице, о злочину нема ни ријечи, говори се и пише о Лаушевићу који не смије да напусти Сједињене Америчке Државе. Не говори се да је он побјегао са правоснажном пресудом због двоструког убиства. Неупућени читалац Лаушевићеве књиге и режимских медија у Србији мора да се запита који је разлог медијског карневала и покушаја оправдања двоструког убиства.

Да ли је властима у Црној Гори и Србији прорадила подсвијест јер су годинама патриоте и борце за слободу проглашавали за злочинце само зато што су били на страни српског народа, па су из нафталина извукли стварног убицу који је у Подгорици, прије двадесетак година, стријељао дјецу, пуцајући прецизно у њихова срца.

Он се сада представља као мученик, жртва, идол и боем. А заправо Лаушевић никада на филму није убијао тако сурово као у стварном животу. Хладнокрвно, прецизно, без емоција и самилости убијао је подгоричке младиће и није глумио. То је урадио професионално.

Нико се не пита, бар не јавно, зашто је Лаушевић купио пиштољ, а пиштољ је носио и његов брат Бранислав. Да ли

су носили пиштоље да убијају? Много људи има пиштољ, неки и пуцају, у самоодбрани да предухитре убицу који у њих упери оружје, а Лаушевић је пуцао у оне који су у једној руци држали хамбургер.

Човјек који у себи носи толико „емоција“, страха, нервозе, параноје, мржње и бесмисла не смије носити пиштољ.

Лаушевић безочно лаже

Лаушевић сада покушава да себе представи као човјека умјетности, трагичну фигуру нашег времена. Лаушевић је тај кога „треба жалити зато што је натјеран да повуче ороз и да убија, убија и убија“.

Жртве су небитне, њих више нема.

Ако моралне вриједности друштва почињу и завршавају са Жарком Лаушевићем, убицом дјете, онда је то најбољи показатељ дубине и црнила кризе, својеврсног безсмисла ове и овакве Србије у којој се налазимо.

Монструозност Жарка Лаушевића не може се сакрити ни у његовој књизи, ма колико покушавао да се представи као жртва. Описујући реконструкцији убиства он каже: „Судија ме пита: гдје сте стајали када сте пуцали у Вучинића? Покажите! Усмјеравам пиштољ према црном човјеку. Гледа ме у очи. Гледам га. Размишљам који је болесни ум омогућио оцу да дублира мртвог сина. Док држим пиштољ и нишаном у човјека коме сам убио сина, размишљам колико ме мрзи баш сада у овом тренутку...“

О којем болесном уму уопште може да говори Лаушевић, зар постоји болеснији ум од ума хладнокрвног убице, и још се пита колико га мрзи човјек чијег је сина убио без икаквог повода. Том оцу Лаушевић је убио сина јединца. Послије смрти сина јединца, Радована, његова мајка се скаменила, а отац Рацо отишао код мртвог сина. Умро је без трунке мржње, бескрајно несрећан јер му је један богохулник убио јединца. Те жртве нико није биљежио. Ове жртве обијесног, пијаног саможивог убице нико није евидентирао. Наравно, нема их ни у најрекламнијој књизи.

Кућа Раца Вучинића је затворена. Све је заувјек утихнуло. Само огромно здање, а у свакој соби, у ходницима, Радованове фотографије миловане рукама родитеља који су умрли са својим јединцем.

Радован није имао брата, имао је сестре по оцу. Радовановом смрћу се завршила мушка лоза Раца Вучинића.

У својој књизи Лаушевић признаје да му је „растајање са братом увијек тешко“, а ти растанци су увијек били на

Министар на ноге одбјеглом убици

Власт у Србији опет покушава да на српским лешевима потврди свој интернационалистички имиџ. Прво, од Лаушевића су направили мученика а онда преко издавачке куће, у којој имају неприкосновени утицај, пласирали су његову књигу „Година прође дан никад“.

Књига је требала да буде круна његове патње, његове психолошке драме у којој главни јунак мучи мучу наметнуту од „помахниталог српског национализма“! Директне жртве, дјеца која су побијена и онај дјечак који је тешко рањен спасавајући живу главу, помињу се у књизи само у негативном контексту.

Власт Бориса Тадића је одабрала, још једном, страну, подржавајући убицу а анатемисујући жртве.

Реклама књиге човјека који је стријељао дјецу ишла је преко државних медија, громогласно из свих државних хаубица, уз пуну подршку власти.

Читав случај неодољиво подсећа на неке догађаје из новије српске прошлости. Борис Тадић, који данас, нажалост, представља Србију, обишао је све бивше југословенске републике извињавајући се због „српских“ злочина. Сваки „српски“ индивидуални злочин је преувеличавао док су масовни злочини према Србима заборављени преко ноћи.

Предсједник Србије Тадић још једном је Србе покушао ставити на стуб злочина и срама! Извињавао се и онима који су над Србима у грађанском рату правили масовне злочине, како би стекао имиџ „миростворца“. Извињавао се и Месићу и Јосиповићу, Изетбеговићу и Ђукановићу, Словенцима и шиптарима, на зграђавање оних који су га довели на власт.

Српски народ је, по свем судећи, за Тадића монета за поткусуривање и само недефинисана маса која треба да гласа за њега и његову жуту странку.

Тадићу и марионетском режиму требала је галама око Жарка Лаушевића како би се за тренутак заборавило Косово и Метохија, јужна српска покрајина, коју већ дају шиптарима на тацни, додворавајући се западним газдама.

Извињење Жарку Лаушевићу, марионетски београдски режим је изрекао преко Ивице Дачића који је одбјеглом убици на ноге понио пасош државе Србије!

Лаушевић је испунио све режимске критеријуме да му се власт извини. Он јесте убио и побјегао у САД.

Да су се властодршци огријешили још једном о законе, више је него јасно. Власт је аболирала злочинца који је у бјекству. А то није по закону. Казна се може смањити само онима који су у затвору и издржавају казну. Они који су у бјекству потражују се и хапсе. Посебно ако се ради о злочинцу, вишеструком убици. Тако да је Дачић морао Лаушевића да хапси а не никако да му клекне и да му ручи пасош Србије!

Невјероватно самосажалење

– Да се разумијемо, не би породици било лакше ни да Жарка сада растргну коњи насред Теразија. Не би то могло да избрише наш бол, каже један члан породице Вучинић, „али овдје се ради о нечему другом: да ли би било који други, обични човјек – а двоструки убица – могао да напише књигу и да очекује да због ње буде помилован? Његово писање и издавање ове књиге показују колико су помјерени сви морални стандарди у земљи. А још горе је његово слављење, дизање у небеса, позивање да се врати. Уосталом ја у његову емоцију не вјерујем. У његов бол не вјерујем. Он је научен да одглуми бол.“ То каже један блиски рођак убијеног Радована Вучинића.

Али враћамо се, дакле, питању свих питања – може ли се говорити о Жарковом кајању или само о Жарковом самосажалењу. У књизи има много више потоњег него првог. У књизи, професорима Медицинског факултета који говоре нешто што Жарку не иде у прилог – да није био неурачунљив – смрди из уста на вињак. У књизи је он највећа жртва. У књизи је Жарко себичан, саможив, правда се, оптужује, патетише. (Press nedeljnik, 8. фебруар 2012)

кратко вријеме. Он је својим хицима два млада живота ишчупао из њихових породица, друштва, снова, дјевојачка, младости... А Драгора Пејовића је, пуцајући му усрце, заувјек одвојио од његовог брата Небојше. То није поминуо и евидентирао у својој књизи, а то не примјећују ни поштоваоци Жарка Лаушевића, оличени, прије свега, у представницима Тадићевог режима и њихових медија.

Ко лаже, он се искрено не каје, а ова књига је препуна лажи. Човјек који убија, изистински убија најприје себе. Убица се у овом случају, ипак, није искрено покајао.

Књига „Година прође, дан никад“, показује цинизам и најперфиднији и најлицемјернији примјер саможивости човјека који је у једном тренутку помислио да је изнад свега и да му треба још једна колективна обмана. Да му ни море није до кољена.

Један подгорички новинар непознатог поријекла, Жељко Ивановић, мондијалиста, овако објашњава ову трагедију. Тако је види и власт у Београду. „Вишегодишње кљукање грађана огромним дозама мржње, ратне хистериие, шовинизмом, довело их је у стање хроничне фрустрације, чак мање или веће поремећености. Неко успије да се из тога извуче, већина остане у вјечитом 'заробљеништву'. Жарку Лаушевићу је у замаху српског националистичког лудила, брутално прекинута представа 'Свети Сава' на сцени Југословенског драмског позоришта. Онда је одлучио да 'док лудило траје' не игра. Није због тога похваљен, чак напротив. Онда је заиграо, али у грчу. Жалио се пријатељима да стално стре-

пи од поновног прекида, од истих псовки и урлика. То га је, на крају сломило... На крају је одабрао пиштољ...”

Тако један од подгоричких мондијалиста оправдава злочин који се након тога догодио.

Тако још један црногорско-српски мондијалиста оправдава убиство ових младих људи јер се по његовој логици Лаушевић пиштољем „бранио“ од „помахниталог српског национализма“.

Тадић незналица, опет крши закон

Представници Тадићевог режима, који не воде рачуна о својим гладним и обесправљеним и пониженим грађанима, показали су безобразно интересовање за Жарку Лаушевића и његову исповјест коју је добро уновчио. Режим не брине о својим грађанима којима у хашком трибуналу крше основна људска и процесна права, не брине их што у Хагу убијају Србе. Али их бри-

не судбина хладнокрвног убице којег, како најављују, припремају за улогу Душана Силног. Срамота и скандал!

Борис Тадић се никада јавно није забринуо за услове притвореника и затвореника у притворима, односно затворима у Србији. Сигурно не зна колико је осуђених на издржавању казне који су се искрено покајали. Њихове молбе за помиловање вјероватно читају чиновници и у његово име их обавјештавају да нема услова за њихово помиловање. Ко зна колико има осуђених за убиство које су можда починили у самоодбрани коју нису успели да докажу. Колико је таквих Тадић помиловао? Јавност није обавјештена да постоји иједан такав случај. Неће га ни бити. Тадић је своју председничку милост показао на Жарку Лаушевићу, и то по линији црногорске мафије.

Чудно је да се овим поводом није огласила стручна правничка јавност јер је Тадић овим чином грубо прекршио закон. Истина, није му први пут, њему је кршење Устава Републике Србије и закона уобичајен и свакодневни манир.

Требало је да га науче да не постоји правни основ за помиловање осуђеног лица у бјекству. Помиловање је акт председничке милости према лицу које је правоснажно осуђено и које издржава казну. Помиловање лица у бјекству је правно немогуће и никада се није десило. Лица у бјекству, господине Тадићу, могу само да се амнестирају, а ни то не важи за убицу Лаушевића. Амнестирати се може одређени круг лица, амнестија може бити општа и односи се на одређена кривична дјела. Ако је желио да помилује Лаушевића, Тадић је морао најприје да га приведе на издржававање правоснажно утврђене казне, па да тек онда процјени да ли су испуњени услови за помиловање.

Могао је да замоли Ивицу Дачића да га доведе кад је већ отрчао у Њујорк да му лично уручи српски пасош. Невјероватно, министар полиције носи на ноге пасош убици који је правоснажно осуђен и који је све ове године избјегавао издржававање казне! Па, његов пасош је да правоснажно осуђене на затворску казну приводи у затвор, ако то добровољно не учине.

Нажалост, случај Жарка Лаушевића је само још једна потврда да Србија није правна држава и да су закони мафије јачи од закона који се усвајају у Народној Скупштини Републике Србије.

Повратак економских плаћених убица

- Светској банкарској олигархији мало 90 одсто српског тржишта
- Смета им развој из домаћих извора јер им се смањује плен
- Криви смо што нисмо до краја распродали државу
- Колико је ММФ допринео распаду бивше Југославије и ратовима

Пише: Часлав Кузмановић

Људи које њихов бивши колега Џон Перкинс зове „плаћеним економским убицама“ отишли су незадовољни из Београда. Али ће се вратити. У то не сумњајте.

„Завршетак прве ревизије аранжмана одложен је пошто је буџет за 2012. годину одступио од договореног фискалног програма, посебно када се ради о вишем планираном емитовању јавног дуга (укључујући државне гаранције) и пројектима финансираним из домаћих извора“ (нагласио Ч. К.).

Ово стоји у закључном извештају мисије Међународног монетарног фонда, предвођене Зузаном Мургасовом, која је била у посети Србији од 2. до 9. фебруара ради разговора о статусу стенд-бај аранжмана из предострожности са Србијом.

Да ли постоји и у чему је грех Србије?

Фискални програм за 2012. око кога је постигнут договор између мисије ММФ-а и Владе Србије у новембру 2011. предвиђао је као циљ издавање домаћих државних гаранција ограничено на око један проценат БДП-а.

Међутим, усвојени буџет за 2012. укључује и додатно емитовање јавног дуга, укључујући државне гаранције, и пројекте финансиране из домаћих извора, у износу од скоро два процента БДП-а. Страшно. О 28,77 одсто буџета који одлази страним лихварима за отплату дуга – нико ни речи.

Гаранције су, иначе, само потенцијални дуг и односе се на преко потребне инвестиције за капиталне пројекте јавних предузећа. Активирају се онда

када посланици у Скупштини Србије изгласају кредит. Инсистирањем ММФ-а на смањењу обима планираних гаранција, управо се *блокирају планирани пројекти* који доприносе одржавању привредне активности и остваривању планиране стопе раста БДП-а.

Ово је и згодан начин да се Србији не дозволи искоришћење повољних кредита, на пример, из Русије или Кине.

Нервоза ММФ-а што Србија никако да одумре као држава показала се и при разговору о куповини смедеревске железаре.

Коментари о гаранцијама и развојним пројектима чине нам се најважнијим. Саветник премијера, Јуриј Бајец, наглашава да влада неће одступити од планираних гаранција за кредите у овој години и најавио да ће влади предложити измене Закона о јавном дугу, у који ће убудуће улазити све гаранције за зајмове.

Државни секретар у Министарству финансија тврди да, захваљујући резервама готовине којима Србија рас-

полаже (од прошлогодишњих еврообвезница) и позитивног односа финансијских инвеститора према Србији, и поред минуса у буџету неће изостати улагања у инфраструктурне пројекте, развој пољопривреде и подстицаје привреди. Економска политика сваке земље, па и Србије, утврђује се буџетом и не може се мењати месечно или недељно на основу појединачних показатеља и саопштења (прогноза).

Министарство финансија тврди да се потребе Србије за финансирањем могу у највећем делу задовољити на домаћем тржишту, што значи да Србија неће много зависити од страних инвеститора.

Фискални савет Србије решење смањења буџетског дефицита види кроз смањење јавне потрошње и, мањим делом, путем пореске реформе.

Гувернер Народне банке Србије би најпре повећао ПДВ. Његов приоритет је ниска и стабилна инфлација, док привреди и држави у целини оставља бригу око остваривања економског раста и нове запослености.

Изгледа да гувернер није читао професора Џона Кригина и његов став да је стратегија циљане инфлације допринела изазивању и интензивирању глобалне финансијске кризе. У *пост-кризној окружењу, циљана инфлација не може да подржи стабилан привредни раст*. Централне банке треба ремонтovati и променити им циљ. Нови (стари) циљ би био номинални БДП. Овом променом би се повратила равнотежа која је некада била стандард у монетарној политици, пре 1990-их, када се од централних банака тражило да одржавају пуну запосленост и стабилност цена. (*The National Interest*, Јануар 19, 2012 – према НСПМ)

Председник Тадић изјављује да Влада Србије прихвата захтев ММФ-а за смањењем гаранција државе на одређене пројекте, али је указао да је потребно време да се направе процене и утврде приоритети. „Проблем је у томе што ММФ тражи да Србија смањи гаранције *као држава* на одређене пројекте, а ми овог тренутка не знамо тачно који ће пројекти бити изведени.“ (ТАНЈУГ, 10. 2. 2012).

Истог дана, премијер Цветковић даје одговор на питање новинара да ли ММФ тражи да прецртамо неке пројекте у буџету: „Они не траже да пројекте избришемо сада, него када се формира нова влада. До тада, ми фактички нећемо трошити новац на те пројекте, али они морају формално да постоје.“

Није објаснио због чега пројекти морају „формално“ постојати, али се да претпоставити да је због прикупљања изборних гласова људи који свој опстанак виде управо у остварењу тих пројеката.

Неколико дана касније премијер себе допуњује. „Односи Владе Србије и ММФ-а су добри, стално се развијају и сарадња ће бити настављена и поред извесних неслагања“ – речи су премијера на седници Одбора Скупштине Србије за финансије, 21. фебруара 2012. године.

По премијеру, разговори са ММФ-ом нису пропали, упркос три главне тачке неслагања: издвајање 100 милиона евра из буџета за докапитализацију „Комерцијалне банке“, затим предвиђена сума државних гаранција за развојне пројекте, као и питање везано за процену ризичности у 2012. години, и суме предвиђене у ту сврху.

Све ставке које су проблем немају никакав финансијски утицај на буџет

до његовог поновног састављања (ребаланса), а под утицајем *прогнозе* (!) привредног раста за Србију у овој години, коју је ММФ смањило са 1,5 на 0,5 одсто, ММФ ће нам доћи у нову мисију средином године или „када се за то стекну услови“.

Осим премијера, овој седници су присуствовали и други чланови савета: гувернер НБС Дејан Шошкић, државни секретар Министарства финансија Душан Никезић и председник фискалног савета Павле Петровић.

ММФ против српског рађања и пољопривреде

За наставак аранжмана, из „предо-строжности“ за безбедност српске економије за улагање и јачања поверења потенцијалних улагача — које је управо уздрмано смањењем прогнозом раста тог истог ММФ-а на 0,5 одсто — од српских власти се захтева:

- ребаланс буџета за 2012. годину;
- усвајање средњорочног програма смањења задуженост земље;
- и убрзање структурних реформи.

На први поглед све ово изгледа лако, лепо и пожељно. Међутим, средњорочни програм смањења задужености морао би да садржи повећање ПДВ-а, акциза, смањење масе плата које се исплаћују из буџета, повећање броја пореских обвезника, као и смањење субвенција.

Ово практично значи *нови намет на целокупно становништво*, и то у условима пада куповне моћи која се најбоље огледа у смањењу промета на мало од 22,6 одсто у јануару ове године у односу на децембар претходне. У јануару ове године је нето плата у Албанији износила 380 евра, а у Србији 330 евра.

Диктирањем повећања ПДВ-а и смањења субвенција, Србији се избијају из руку основне алатке да потпомогне жељене и позитивне процесе као што су повећање рађања или лакша

набавка пољопривредне опреме. Субвенцијама се чувају и нека постојећа радна места, што је за земљу много јефтиније од отварања нових.

ММФ очекује и спровођење пореске реформе, која би пре свега смањила порезе имаоцима капитала, и смањењем пореза на доходак и пореза на добит предузећа. Тачно је да би то смањило трошкове пословања, али се као пандан овој мери види смањење социјалних давања, смањење издатака за школство, здравство и образовање — дакле, за све оно без чега се не може брже напред у борби за тржиште.

На менију захтева ММФ-а је и реформа пензионог система, где се као решење види или смањење постојећих пензија или подизање старосне границе за одлазак у пензију. Мушкарци би ишли у пензију са 67, а жене са 62 године старости. Колико је ово популарна мера пред изборе и у ситуацији када 50 одсто незапослених чине млади – сувишно је објашњавати.

Последњи плен: „Комерцијална банка“

Посебну брижност за српски буџет и развој српске привреде ММФ је показао захтевајући да се Србија одрекне власништва у „Комерцијалној банци“ — јединој где је удео државе значајан и која захвата пристојан део финансијског тржишта.

Незаситим финансијским вампирима мало је што већ контролишу 90 одсто српског финансијског тржишта.

Спречавањем докапитализације „Комерцијалне банке“ у износу од 100 милиона евра од стране Србије, њен већински власник, па тиме и управљач, постаје Европска банка за обнову и развој (ЕБРД), која је свој део раније договорене докапитализације већ уплатила.

Користећи информациони капитал „Комерцијалне банке“, ЕБРД се већ инсталирала у неколико најпрофитабилнијих предузећа у Србији. Сада би да прекроји поделу добити из преотетих послова. ЕБРД већ има неколико пословних афера у Србији и направила је од „Комерцијалне банке“ кукавичје гнездо, уселивши се под њен кров. Вребајући моменат да свог домаћина избаци из његовог гнезда, бестидно и лицемерно изражава забринутост за фискалну одрживост српске привреде.

Да питање преотимања ове банке није нимало наивно сведочи следеће

исправно запажање: „... у периодима кризе све државе гледају прво да заштите себе. Ми готово да немамо ниједну нашу банку која је потекла одавде и која би овде остала, шта год да се деси на тржишту. Било би добро да имамо банке чија је судбина везана за Србију и које немају где да се повуку.“

Веровали или не, ово је одговор премијера на питање новинара *Вечерњих новости* (10. 2. 2012) зашто је донета одлука да се сада, усред економске кризе, докапитализује „Комерцијална банка“, а што ММФ оспорава. Био је то одговор оног истог човека који је до пре неколико месеци тврдио да су све банке у Србији домаће, бранећи бесмислено ниске порезе на њихове огромне профите.

Отворени захтев ММФ-а да се Србија одмах одрекне власништва у „Комерцијалној банци“ је посебно очигледан пример правих намера овог плаћеног економског убице многих држава.

Знамо ми за ваше реформе

Трећи захтев, „убрзање структуралних реформи“, у суштини је и кључни захтев ММФ-а Србији. Без његовог испуњења наша држава се мора одрећи следеће финансијске инфузије од 1,1 милијарде долара.

Претња и уцена ММФ-а доста је безазлено описана следећим саопштењем:

„После избора, власти треба да без одлагања покрену структуралне реформе да би се решило питање кључних уских грла код раста. Прелазак Србије на ефикасну економију којом доминира приватни сектор знатно ка-

сни за најуспешнијим упоредивим земљама у региону.“ (ТАНЈУГ, 20. фебруар 2012).

Шта то заиста значи, ММФ је обелоданио наметањем програма структуралних реформи Грчкој, Португалу, Ирској, Шпанији, Италији... У току је распродаја Европе. Грчка продаје све осим Акропоља, Шпанија – метро, Аустрија – две планине, Италија – острва и плаже, Португалија – енергетику...

Реформски рецепт ММФ-а се не мења већ деценијама и већ је виђен са својим катастрофалним последицама на терену некадашњег „Трећег света“. Познат је под називом ЕСАП и састоји се у следећем:

„Буџетски дефицит смањује се драстичним резом јавне потрошње. Наредба је: хитна приватизација јавних и квазидржавних предузећа и отварање тржишта страном капиталу. Раст каматних стопа постаје обавезан, као и дерегулација тржишта рада (обесправљивање радничке класе), уз кресање плата и пензија. Кандидат за кредитну помоћ означава се као економски неконкурентан, лишен иновативности у пословном планирању – чиме се кандидује за консултантску помоћ са стране...“ (Политика, 3. март 2012)

У суштини се диктирају и намећу мере које разарају друштвену слогу једне нације и затиру сваку наду у опоравак националне економије. После овога, потребне су деценије да се нација искобеља из кредитног јарма и ослободи домаћи привредни потенцијал.

„Реформски пакет ММФ-а и Светске банке представља добро осми-

шљен програм за економски и друштвени колапс, јер уништава целокупно ткиво домаће економије, проценио је још 1995. године канадски економиста Мајкл Чосудовски, председник Центра за истраживање глобализације у Монреалу“ (исто).

Да се ради о моћном непријатељу свакодневно нас упозоравају следећи новински наслови: „Распродаја Европе“; „Ирска слуша ММФ, продаје имовину“; „Мађарска спремна за наставак преговора о зајму са ММФ-ом“...

Откуда толико капитала да се купи цела Европа? Немачке „књиговође“ су израчунале да је у истом периоду у којем је БДП целог света повећан три пута, спекулативни финансијски капитал увећан 600 (шест стотина) пута. Тешко је и замислити шта се све може изманипулисати у условима овако драстичне неравнотеже.

За сада се дробни и преотима периферија Европе. Средиште континента, Немачка, је ваљда остављено за крај. Схватајући геостратешки значај исхода рата између долара и евра, Русија је смањила цену гаса Немачкој за 19 одсто.

А у Србији, само пета колона и привоборци бандитске приватизације прижељкују присуство ММФ-а, као моћног „пријатеља“.

„Ми смо одувек против сарадње са ММФ-ом, јер је свака земља која је слепо слушала ММФ банкротирала, или је пред банкротом...“ изјавио је Драган Тодоровић, потпредседник Српске радикалне странке, у разговору за *Политику* (26. 2. 2012).

Дошао је тренутак да се овај вишеструко исправан став о економској и свакој другој будућности Србије брани покретањем свих родољубних снага којих је у нашој земљи остало.

Да је улог велики, показује и управо откривено тајно упутство Џорџа Фридмана, шефа аналитичког института СТРАТФОР (зову га „ЦИА у сенци“), дато сарадницима који прате подручје бивше Југославије:

„Због глобалне рецесије било који економски показатељи из региона су веома важни. Пазите на било какве нереде услед кризе у којим учествују радници, синдикати. *Немојте заборавити да су мере штедње ММФ-а наметнуте Југославији делимично криве за почетак рата.* Морамо водити рачуна о било каквом економском мотивисаном социјалном незадовољству“.

Влада Србије је преузела дугове Ју-Ес Стила од 105 милиона долара

Цветковић обмануо јавност

Пише: Иван Нинић

Влада Србије обелоданила је на свом веб-сајту текст уговора о куповини железаре у Смедереву од америчког Ју-Ес Стила који је 31. јануара ове године потписао премијер Мирко Цветковић.

Из овог документа се јасно види да је, осим симболичне купопродајне цене од свега „један долар“, држава морала да измири дуг железаре од 40 милиона долара према матичном предузећу Ју-Ес Стил из Кошица.

Одмах по потписивању купопродајног уговора премијер Цветковић је рекао да је држава Ју-Ес Стил д.о.о. из Смедерева купила по цени од свега „један долар“. Међутим, уговор потврђује да је премијер Цветковић најброталније могуће обмануо целокупну јавност и грађане Србије када је саопштио да купљено предузеће нема никаквих дуговања. Цветковић је до словце рекао да железара нема никаквих задужења и кредита према банкама, избегавајући да спомене остале повериоце, као да њихова потраживања не падају на терет новог власника — државе.

Дугови у магли

У купопродајном уговору се наводи да Влада Србије признаје да железара има неизмирена потраживања према

Ју-Ес Стилу из Кошица, а која на дан 31. децембра 2011. године износе 53.180.000 долара. Дуг се односи на „испоручене сировине, опрему, делове и набаку, пружене компјутерске и менаџмент услуге“, али се у самом тексту уговора не наводи прецизна спецификација и структура неизмиреног дуга. Шта значе „компјутерске и менаџмент услуге“ и ко нам то гарантује да нису у питању фиктивне и пренапумпане услуге консалтинга? Ко нам гарантује да се под овом ставком не крију неисплаћени менаџерски бонуси за дотадашње руководиоце и консултанте у Ју-Ес Стилу Смедерево? Американци су одлучили да укупан дуг умање за 24,7 одсто, те тако стварна потраживања Ју-Ес Стила из Кошица заправо износе 40.044.540 долара! Влади Србије остављен је рок од 3 дана да овај дуг исплати или да за то употреби новац који се том моменту налази на рачуну смедеревског Ју-Ес Стила. Којим новцем је на крају овај дуг регулисан нико живи у Србији не зна, нити надлежни то обелодањују.

Цех 105.000.000 долара?!

У моменту куповине железаре Цветковић је, очигледно из политичких разлога, тврдио да Ју-Ес Стил нема дуговања, а месец дана касније из Владе Србије стиже податак да је укупан дуг железаре према добављачима у ствари износио чак 105 милиона долара. „Железара је поред права, изражених у имовини вредној 257 милиона долара и обртним средствима од 215

милиона долара, преузела и обавезе према добављачима од 105 милиона долара. Међу добављачима налазила се и фабрика у Кошицама која је Железари Смедерево испоручило сировине и репроматеријал у вредности од око 53 милиона долара“, наводи се у одговору владе који је објавио лист Блиц. Дакле, не само да је Цветковић обмануо јавност, него ни умањен дуг од 40 милиона долара према Кошицама није коначна цифра. Дуговања железаре у моменту куповине су била двоструко већа од цифре која је као главни дуг приказана у уговору и то је оно што је вешто прикривено од грађана Србије.

Што се тиче обртних средстава Ју-Ес Стила њихова вредност би према уговору требало да буде минимално 110 милиона долара. Уколико се утврди да је у питању мања вредност, онда продавац преузима обавезу да исплати мањак купцу, односно држави. С друге стране, из владе тврде да вредност обртних средстава железаре износи 215 милиона долара, а вредност имовине 257 милиона долара. Намеће се питање колико су ови подаци заиста тачни и може ли се веровати на реч доказаним режимским манипулаторима!? Зашто пре куповине железаре влада није ангажовала ревизора који би објективно изразио своју процену?!

Дугове плаћа Србија

Уколико се неко одлучи на корак да тужи некадашњи Ју-Ес Стил у Смедереву, неће морати да брине о начину на који ће евентуални спор наплатити. Влада Србије је пристала да буде гарант за плаћање обавеза тог предузећа и накнаде било какве штете према трећим лицима. У преводу то значи да ће штету по основу евентуалног губитка било ког судског спора који је у току против некадашњег Ју-Ес Стила у Смедереву измирити држава. Дакле, наслеђене брљотине и грешке Американаца могли би у будућности да плате порески обвезници? Намеће се питање да ли је у моменту куповине железаре уопште направљен попис свих ризичних судских спорова који се воде против Ју-Ес Стила! Међутим, оно суштинско питање без одговора је само једно: колико ће на крају Србију заиста коштати куповина Ју-Ес Стила?

Комисија за заштиту конкуренције
казнила картел на тржишту лекова када је случај већ застарео

„Фармацеутски картел“ коштао грађане чак 180 милиона евра

- Грађани Србије за последње три године платили ионако прескупе лекове око 180 милиона евра више због постојања картела
- Буџет Републике Србије оштећен за више од 20 милиона евра због немогућности наплате казни
- Картел на тржишту лекова настао као директна последица усвајања Прелазног споразума са Европском унијом 2008. године

Пише: Владимир Мишковић

Комисија за заштиту конкуренције одлучила је да тек у фебруару ове године новчано казни седам највећих произвођача лекова и шест веледрогерија

због, Законом о заштити конкуренције, забрањеног картелског договора из децембра 2008. године, али ће због формалног застарења случаја буџет Републике Србије бити оштећен за више од 20 милиона евра. Казне у висини два одсто њиховог промета из 2007. године, што у просеку износи близу три милиона евра, требало је да плате произвођачи лекова „Хемофарм“, „Галеника“, „Здравље Актавис“, „Фарма Свис“, „Срболок“, „Славиамед“ и „Хабитфарм“. Казне у висини 1,8 одсто промета из 2007. године, што је у просеку више од милион евра, требало је да плате веледрогерије „Велефарм“, „Фарманова велепродаја“, „Југохемија фармација“, „Фармалогист“, „Унихемком“ и „Ветфарм“. Иако је Управни суд још средином прошле године оценио да су произвођачи лекова склопили забрањене уговоре са веледрогеријама, Комисија за заштиту конкуренције одлучила је да овај „картел“ казни тек у фебруару ове године, чиме је закаснила са одлуком о кажњавању нешто више од месец дана, тако да ће картел избећи казну јер је поступак, који је трајао чак три године — формално застарео.

Наиме, по новом закону о заштити конкуренције из 2009. године, поступак застарева после три године, па је

могућност изрицања казне произвођачима и веледрогеријама истекла 31. децембра 2011. године, али Комисија то није узела у обзир, јер је спроводила поступак по старом закону. Због тога су „Хемофарм“ и „Галеника“ најавили да ће, најкасније почетком марта, пред Управним судом покренути тужбу против Комисије за заштиту конкуренције, а најављују и Захтев за накнаду штете.

На питање новинара зашто је поступак трајао толико дуго, чак три године, бивши председник Комисије за заштиту конкуренције Дијана Марковић-Бајаловић одговорила је да је Комисија, којом је она руководила, поступак против фармацеутских компанија окончала много раније и Управни суд

је само требало да донесе одлуку, али је нови састав Комисије, под притиском власти, отворио нови поступак. По њеном мишљењу, запослени у актуелној комисији врло добро познају рокове и знају да, по новом закону, не могу изрицати казне за повреде настале у време старих прописа. Дијана Марковић-Бајаловић сматра да је држава натерала Комисију да поступак доведе до застаре, што говори о „независности“ сличних регулативних тела, којих у Србији има на стотине.

Картелским договором из децембра 2008. године велетрговци су се директно умешали у производњу лекова у Србији, а све је имало за циљ елиминацију око 260 мањих веледрогерија у Србији. Прецизна рачуница о томе ко-

лику је штету „картел“ нанео српском тржишту лекова не постоји, али се процењује да су грађани за прескупеле лекове у последње три године платили око 180 милиона евра више него што би морали у нормалним околностима на тржишту. Главни профитери у „картелу“ били су велетрговци, који су на продаји скупих лекова зарађивали и до 40 одсто. То је чак 15 одсто више од маржи које важе на тржиштима на којима нема недозвољених договора, које износе највише 25 одсто од укупне цене лека. Са друге стране, „картелом“ су створени услови и да произвођачи контролишу услове трговине лековима између веледрогерија и њихових купаца — здравствених установа и апотека, а на штету грађана који купују лекове, пре свих пензионера као социјално угрожене категорије становништва, којој су лекови често граница између живота и смрти.

„Картелским“ споразумом, стотине малих веледрогерија су биле истиснуте из директне куповине од произвођача, што су велетрговине користиле да им препродају лекове купљене од произвођача. Тако је надувана цена лекова на српском тржишту, а марже у велепродаји су порасле на вртоглавих 40 одсто. Поређења ради, пре 15 година веледрогерије у Србији су зарађивале марже од свега 12 одсто. Годишња продаја неколико највећих велетрговаца лекова у Србији нарасла је тако на више од 40 милијарди динара, па није тешко израчунати да су веледрогерије

годишње зарађивале десетине милиона евра више него што би у нормалним околностима на тржишту.

Сам „картелски“ договор је био директна последица одлуке режима Бориса Тадића да крајем 2008. године усвоји тзв. Прелазни споразум са Европском унијом, као услова за усвајање Споразума о стабилизацији и придруживању (ССП), који подразумева постепено смањење и укидање царина на увоз робе из Европске уније, укључујући и лекове. Прелазним споразумом са ЕУ, због којег Србија сваке године губи стотине милиона евра, веледрогерије су добиле моћ да уцењују домаће произвођаче лекова, јер су

уместо домаћих лекова, уз ниску царину, могле да купују увозне лекове из Европске уније.

Домаћим произвођачима лекова Прелазним споразумом са ЕУ су везане руке, јер су зависни од поручбина највећих веледрогерија, па су ушли у „картел“ са велетрговцима, како би обезбедили сигуран пласман на домаћем тржишту лекова, чиме су сачували профит и избегли пораз у тржишној трци са конкуренцијом из ЕУ. Због тога на српском тржишту лекова домаћи произвођачи и даље годишње продају око 200 милиона паковања лекова, а иностранци свега 25 милиона кутија лекова. Јер и велетрговци и произвођачи добро знају да се скоро

Цене лекова у Србији смениле заменика министра здравља у Бугарској

Колико су цене лекова у Србији високе најбоље показује пример Бугарске. Премијер Бојко Борисов недавно је сменио заменика министра здравља Гергану Павлову, јер су лекови у Бугарској скупљи него у Србији. „Сматрам да није испунила обавезу да објасни како се формирају цене лекова и зашто смо дозволили да су неки лекови јефтинији у Србији, него у Бугарској“, образложио је Борисов. До смене је дошло после објављивања резултата истраживања популарне бугарске телевизије ТВ7, који су показали да је једна од највећих бугарских фармацеутских компанија 'Софарма' продавала лекове у Бугарској по ценама и по неколико пута вишим него у Србији. Павлова је на место заменика министра здравља именована у априлу прошле године, а пре тога је била службеник „Софарме“. Према информацијама из бугарских медија, Гергана Павлова је, као заменик министра здравља, могла да утиче на цене лекова, јер је била задужена за испоруку лекова болницама, али је ипак дозволила да цене лекова у Бугарској надмаше чак и цене лекова у Србији. Због тога је по кратком поступку смењена.

сваки домаћи лек може заменити страним леком који се, захваљујући Прелазном споразуму са ЕУ, може увести из Европске уније уз веома ниску царину, што страни лек чини веома конкурентним на домаћем тржишту. Ту је одговор на питање зашто су на овакав споразум пристајали и државни и приватни произвођачи лекова у Србији.

Мотив режима је био да, најавом кажњавања произвођача лекова и веледрогерија пред изборе, јавности покаже борбу против монопола и „картеља“, али је од почетка било јасно да корумпирана власт неће казнити „Галенику“, која је још и у државном власништву, а још мање је било вероватно да ће казнити мултинационалне компаније, на чијем се платном списку очигледно и даље налазе многи одговорни у српском здравству и Влади Србије.

Борис Тадић 2012. прогласио
„годином беба”, а беби-опрема све скупља

Скупа Тадићева година беби-опреме

Пише: Владимир Мишковић

Србију је почетком фебруара заплу - снуо нови талас поскупљења беби-опреме: „памперс” пелена за осам одсто, дечјег сапуна за 4,4 одсто, Павловићеве масти за

девет одсто и увозне беби-хране за пет одсто. То се догодило свега месец дана после изјаве председника Србије Бориса Тадића, који је 1. јануара ове године, на отварању манифестације „Улица отвореног срца”, са све црвеном порти - клвом око врата, 2012. годину прогласио „годином беба”, поручивши да су бебе „најважнија ствар у животу”. „Желим вам да имамо што више беба и да свака наредна година буде година беба”, поручио је Тадић. И како то обично бива кад нам Тадић нешто пожели, уместо значајније помоћи државе за породице са малом децом, појефтинијења хране и одеће за бебе, добили смо поскупљење беби-опреме, а из надлежних министарстава поручују да у Тадићевој „години беба” неће бити ни повећања дечјег и родитељског додатка, као и да не постоји могућност смањења ПДВ-а на беби-производе.

А посланичка група Српске радикалне странке, још у јануару 2011. године, поднела је Народној скупштини предлоге за измену Закона о ПДВ-у и Закона о финансијској подршци породицама, у којима је затражила укидање ПДВ-а на сву беби-опрему и захтевала да се право на родитељски и дечији додаток остварује за свако рођено дете, а не само за прво, друго, треће и четврто дете, како је до тада било предвиђено. Народни посланик Лидија Димитријевић, у образложењу је нагласила да Предлог за измену Закона о финансијској подршци породици представља подстицајну меру за рађање и побољшање социјалног положаја породица и самохраних родитеља који имају више од четворо деце, а који су

до сада били лишени права на дечији и родитељски додаток. Оба предлога закона, владајућа већина у Скупштини Србије, коју предводи Тадићева Демократска странка, глатко је одбацила.

Зато се у Тадићевој „години беба” родитељски додаток за друго, треће и четврто дете и даље исплаћује у 24 месечне рате, иако је Стратегијом подстицања рађања, усвојеном још пре четири године, предвиђено да исплата буде једнократна. Дечији додаток у Србији најнижи је у региону и износи свега 2.221 динар, а право имају само породице чија месечна примања не прелазе 6.966,65 динара по члану домаћинства. У Тадићевој „години беба” и даље само труднице у Београду и Новом Саду имају плаћено трудничко боловање у пуном износу плате, док у остатку Србије примају свега 65 одсто.

Родитељ за просечну плату у Србији може да купи свега 2.000 комада „памперс” пелена, у Словенији 6.500 пакета „памперса”, а у Аустрији чак 13.000 комада. Пелене су јефтине и у Великој Британији и у Ирској, јер је тамо потпуно укинута ПДВ на дечју одећу и обућу, у Пољској је смањен са 22 на седам одсто, у Луксембургу са 15 на три одсто, док је у Немачкој умањен са 19 на седам одсто.

Држава дестимулише брачне парове да добијају децу

Петар и Марија Томашевић из Београда имају сина Михајла. Обоје су запослени, са скромним примањима од по 30.000 динара. С обзиром да су подстанари, једну плату потроше само на станарину, која са режијама износи 300 евра. Чим је ултразвуком установљено да је Марија у другом стању, она и њен супруг су од својих плата почели одвајати по неколико хиљада динара, како би се припремили за долазак бебе. Међутим, сав уштеђен новац је потрошен на лекарске прегледе, који су рађени сваких месец и по дана и коштали су између три и четири хиљаде динара. Један од прегледа, у којем је кориштена савременија опрема, кажу да су платили чак 8.000 динара.

– Кад се беба роди, ко нема од кога да позајми, мора да купи. Мој брат је добио сина мало пре мене, па смо од њега позајмили креветац. Неке ствари смо сами купили, као што су бенкице, панталоне за бебе, шведске пелене... Почетни трошкови су били неколико стотина евра. Помагали су и његови и моји родитељи. Право на дечији додаток нисмо стекли, јер су нам тражили око 15 докумената које никако нисмо могли прикупити на време. Уз то смо

израчунали да би дете месечно прима-ло највише две до три хиљаде динара. Од државе смо за рођење детета доби-ли око 25.000 динара – прича Марија.

После рођења Михајла, стигли су нови трошкови: пелене, дечија козметика, као што су шампони и млека за кожу бебе, Павловићева маст, разни препарати. Марија је брзо изгубила млеко, па је додатни трошак био хра-њење бебе вештачком храном. Нова дечија колица Петар и Марија су пла-тили 7.000 динара. Још један од тро-шкова је било ауто-седиште за дете, које су Томашевићи платили око 6.000 динара. Плата за трудничко боловање је углавном стизала на време. Доста им је помогла родбина. Столицу за храњење детета су позајмили од куме, оградице за играње са заштитним мрежицама су добили од Петрових ро-дитеља. Међутим, без обзира на помоћ родбине, редовне месечне трошкове, који су били везани за малог Михајла, Томашевићи процењују на око 10.000 динара.

- Како Михајло расте, трошкови се повећавају. Када је Михајло проходао, биле су му потребне квалитетне дечи-је ципеле, које коштају најмање 4.000 динара. Квалитетније играчке су тако-ђе скупе и коштају у просеку 3.000 ди-нара. Јефтине игре су опасне, јер се брзо распадне и имају доста ситни-јих делова, који су опасни за дете.

После прве године се мора мислити и на обданиште, односно јаслице, што се месечно плаћа од 8.500 до 9.000 ди-нара у државним установама, али и до 20.000 динара у приватним. - Радим у апотеци и пратим цене беби опреме. Храна за бебе је у протекле две године поскупела између 30 и 40 одсто, а пе-лене и до 50 одсто.

Родитељима који сада добијају де-цу је свакако теже него нама, јер је стандард доста пао, него што је био пре две године. С обзиром на просечна примања и статус подстанара, тешко да би издржали трошкове другог де-тета. Држава дестимулише брачне па-рове да добијају децу – констатује Пе-тар.

Са садашњим примањима, нема шансе да добијемо још једно дете

Љубиша и Данијела Пејин из Сом-бора имају Анђелију. Обоје су запосле-ни и имају редовна месечна примања на нивоу српског просека, али су од ро-ђења детета, као и Томашевићи, суоче-ни са сталним трошковима. Од једно-кратне помоћи породиљама, коју дају Република Србија, Покрајина Војводи-на и град Сомбор, која је тада укупно износила око 700 евра, Љубиша и Да-нијела су покрили дугове настале тро-шковима лекарских прегледа током компликоване трудноће, јер су били принуђени да користе и услуге при-ватних ординација. Специјалистички прегледи су тада у просеку коштали око 6.000 динара.

- Пре него што се дете роди, по-ребно је купити одговарајући наме-штај. Ту је кревет за бебу, који је ко-штао 150 евра, дечија колица око 120 евра, столица за храњење, ходалица, комода за бебе... У старту оде од 400 до 500 евра. Месечни трошкови беби-опреме су у просеку били око 200 евра. Три до четири пакета пелена, то је тад било 1.500 динара, Павловићева маст, квалитетан нивеа сапун, стална купо-вина одеће, бенкица, јер беба расте, и разни ситнији трошкови који се нису могли избећи. Многи родитељи купују и беби-храну, али ми смо храну прави-ли сами – казује Љубиша.

Накнада за породиљско боловање је каснила, па су Љубиша и Данијела улазили у минусе на кредитним кар-тицама и плаћали камате. Нису имали уштеђевину да би покрили све тро-шкове и покушавали су све да плате из текућих прихода. Помагали су им и ро-дитељи, бабе, деде, али, према сопстве-ном признању, једва су преживели пр-вих годину дана. Данијела је после по-вратка са породиљског одсуства, у хи-јерархији њене фирме, деградирана за две степенице ниже у односу на радно место на којем је радила, и смањена јој је плата. Љубиша каже да су пелене и дечија козметика данас скупљи него

пре четири године. Родитељи зато од-лазе у суседну Мађарску, где је беби-опрема у просеку 50 одсто јефтине. Родитељи са двоје деце млађе дете облаче у одећу старијег детета, а они који имају једно дете, на бувљацима купују турску робу лошијег квалитета. Многи купују половну беби-опрему, па је Љубиша успео продати колица и де-чији креветац по цени три пута нижој од оне по којој их је купио. Међутим, како је Анђелија расла, трошкови су се само повећавали.

- Ако желиш купити квалитетнију одећу за петогодишње дете, која се може опрати више пута, а да се не скупи или рашири, за дечију јакну мораш платити од 4000 до 5000 динара, а за тренерку од 2000 до 3000 динара. Ци-пеле су посебна категорија. Ако купиш јефтине ципеле које детету не држе ногу, оно ће искривити ногу или чла-нак и ходаће неправилно. Квалитет-није ципеле коштају од 3000 до 5000 динара, па мораш пратити распродаје. Играчке су безобразно скупе. У рено-миранијим радњама луткица се не може купити испод три хиљаде динара, па родитељи купују јефтине кинеске играчке. Многи родитељи са ниским примањима принуђени су да ускраћу-ју детету и ситна задовољства, као што је чоколада или сладолед, да би плати-ли друге трошкове и рачуне. Купујемо ствари на рате, отплаћујемо на пет или шест рата. Сваке сезоне потроши-мо по 100 евра само на дечију одећу. Нема шансе да добијемо још једно де-те са садашњим примањима – закљу-чује на крају Љубиша.

На сваки брак у нашој земљи дола-зи свега 0,88 одсто деце. Уколико се овакав тренд Тадићевих „година беба“ настави, у Србији ће 2100. године бити дупло мање становника него сада.

Бедна помоћ државе

Помоћ државе најмања је за прво дете. Новопечени род-итељи за прворођенче једнократно добијају свега 27.833 ди-нара. За друго дете родитељи добијају 108.838 динара, за треће 195.900 динара, а за четврто 261.198 динара. Роди-тељски додатак за друго, треће и четврто дете подељен је на чак 24 рате.

Нема цитостатика, нема вакцина, књижице неоверене...

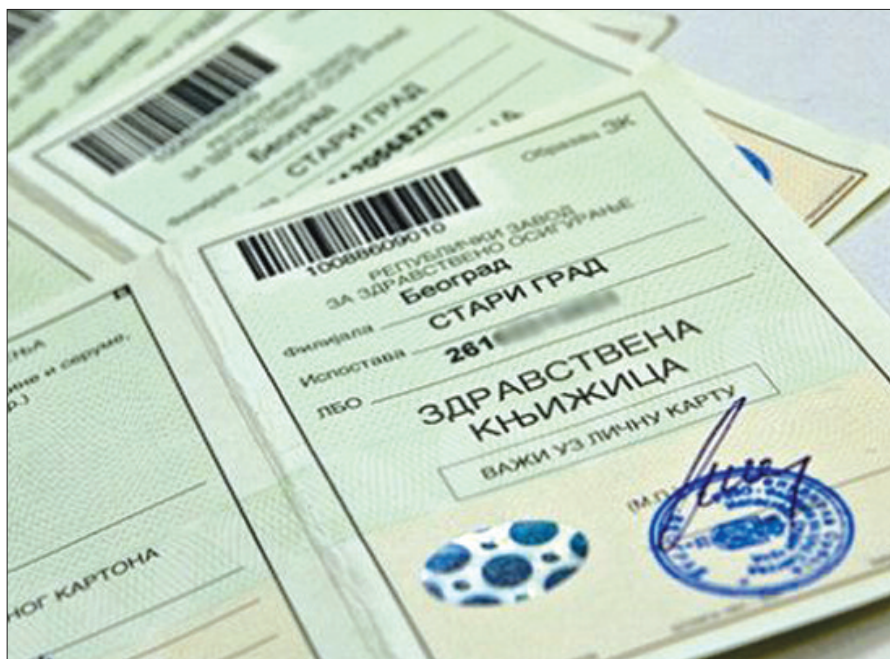
Здравствена каса пред колапсом?

Таман кад смо поверовали да смо изашли из сметова и саобраћајних блокада због метеоролошких неприлика, стиглоше нове блокаде, овај пут због неоверених здравствених књижица. Најмање 100.000 радника у овом тренутку не може да овери здравствене књижице, јер велики број фирми не измирује своје обавезе и не уплаћује обавезне здравствене доприносе. Прича о узајамности, солидарности, на којој се заснива здравствени систем, бар су нас тако годинама уназад уверавали, пала је у воду.

Министар здравља Србије, др Зоран Станковић, који се све теже сналази у врзину колу око поделе надлежности (ко је старији „кокош или јаје“ – ко управља здравством: Министарство здравља или РФЗО), финансијских дубиоза које се све теже покривају, контроверзних тумачења законских прописа, саопштио је да око 750 фирми дугује доприносе за здравствено осигурање, као и да дуг према РФЗО износи око 90 милијарди динара. Министар је, такође, на седници Одбора за здравље и породицу Скупштине Србије, истакао да „црну рупу“ у здравственој каси може да отпише само Скупштина, али да здравствени систем, практично, тада више не би могао да функционише.

Али, како наша власт функционише по систему, „један у клин, други у плочу“ - влада Србије је препоручила да се здравствене књижице овере и оним радницима чије фирме не уплаћују доприносе. Иста српска влада већ је раније у три наврата, прописима, препорукама и уредбама и буквално заштитила неуредне платише.

Тако је, на пример, са 35 милијарди динара покрила повезивање стажа и уплатила доприносе за 505 предузећа, а новом препоруком, да се књижице овере и неплатишама, послала је поруку да уплаћивање доприноса и није нека законска обавеза. Тако, док на једној страни министар здравља кука да

се доприноси плате, на другој влада у којој седи поручује да може и без доприноса. Да ли је министар здравља, др Зоран Станковић, члан српске, или неке друге владе?

Конкретно, ко дугују за доприносе?

У својим јавним наступима министар здравља је у више наврата истакао и да, када би РФЗО могао да наплати своја потраживања, Фонд би могао да врати око 28 милијарди динара, колико дугује здравственим установама за лекове, да исплати боловања и да запосли, како је навео, 2.400 медицинских сестара, 400 лекара и 540 немедицинског особља. Сазнали смо и да здравствене доприносе уредно плаћа 3,3 милиона грађана Србије, од чега се лече они и чланови њихових породица, укупно 5,5 милиона људи.

Колико је међу њима оних који плаћају уредно а не лече се, или се лече приватно, плаћајући додатно из свог џепа, то нико не помиње. Каква је то контрола кад је могуће производити толику количину дуговања, а да нико

ништа не предузме? Заправо, право питање је ко дугује за доприносе. Није тајна да међу њима има много јавних предузећа и државних институција. Коначно, први су у протест због неоверених књижица кренули крагујевачки „оружари“, а они, колико знамо, не раде у приватној фирми.

Дакле, државна фирма није уплаћивала доприносе. Радници фабрике оружја буквално су пет дана држали у блокади зграду РФЗО у Крагујевцу, у намери да у њој остану све док им здравствене књижице не буду оверене. Министар здравља је, наравно, хитно отишао у Крагујевац да их увери да ће књижице бити оверене, а онда смо, неколико дана касније, када је министар гостовао на РТС-у, од њега чули да „оружари“ десет година нису плаћали здравствени допринос и да дугују огромне паре Републичком здравственом фонду. Министар је, додуше, пре видео да је он сам, не тако давно, био и министар војске, у чијој надлежности су били и „оружари“, али му тада то што се доприноси за здравство не плаћају, није сметало.

У међувремену, и грађани све боље разумеју скривене механизме лошег функционисања и нетранспарентног трошења новца у здравству. Није на одмет подсетити да је то једини систем који није информатизован, једини који нема национални рачун, у којем постоје и приходи од „ванстандардних“ услуга, али се ни они ни прилив новца од донација не приказују, када се говори о томе колико новца по глави становника трошимо за здравство.

Како грађани виде често расипничко понашање власти, најбоље илуструје један коментар на интернету: „Шта ће Крагујевчанима лекари и антибиотици, кад имају позлаћени крст! Злобници би питали вечног градоначелника - колико здравственог доприноса кошта тај крст, а колико користи од њега имају ови без књижице? А ево и шта је поводом неовверених књижица написао један радник фабрике оружја: Колико деце због овога не може да оде код лекара, колико дијабетичара, колико хроничних болесника се бори за живот, тј. за здравље. Наша држава „Застави“ (оружари) дугује 100 милиона евра. Да им је држава вратила дуг, имали би да јој плате здравствени допринос.

Проблем „Заставе“ је што јој држава продаје оружје. И тако прода робу у иностранство, а 'Застави' не исплати зарађено, па настане дуг. А поштени радници немају највеће право на свету, да буду здрави. Ово сам написао да остали људи не би били у заблуди и да би знали о чему се ради". Дакле, у томе је проблем – држава дугује оружарима, а онда све пребацује на раднике. Наравно, министар је без већег проблема обећао побуњеним радницима да ће књижице бити оверене, али – само на три месеца. Таман до избора. На сва уста је указивано како „оружари“ дугују здравственом фонду за доприносе, а прећутано је да пре тога држава дугује њима новац за извезено оружје. Брзо смо схватили да, у ствари, држава дугује свима. Ваљда зато и порука владе – оверите књижице свима, шта ће после бити, није ни важно.

Шта плаћају грађани Србије?

Од укупно 104.500 званично запослених у здравству, њих 13.600, према рачуници Министарства здравља, запослено је мимо уговора са Републичким фондом здравственог осигурања. Шта су по образовању и на којим по-

словим раде нико са прецизношћу не уме да каже. У Министарству здравља чак немају попис „прекобројних“, као ни списак установа које су запошљавале нове кадрове мимо плана и договора. Једини попис којим располаже Министарство здравља је пресек броја запослених од 31. децембра 2010.

Тада је у државном здравству било укупно 113.866 запослених, 9.366 више него што признаје РФЗО, из чије касе се исплаћују зараде за званично уговорена радна места. Иако од тада није било „скенирања“ броја запослених, у Министарству кукају да се тренд увећавања „прекобројних“ наставља, па је тако прошле године њихов број увећан за још 4.000! Укупно, како је рекао министар, 13.600.

Грађани, у ствари, преко заједничке здравствене касе плаћају гласачку машину Г17+, односно УРС и ДС, које су се у том систему дебело ухлебиле, онда, наравно, нема пара за много тога. Притом, како год окренете, грађани су сами криви – много троше, много очекују, не уплаћују. То што их нико ништа не пита, не помиње се. У ствари, имамо посла са отуђеном бирократијом, јер РФЗО је управо то, чиста и гола бирократија, коју грађани уопште не занимају.

Заједничка здравствена каса постала је сама себи сврха. Хајде да будемо „Европљани“ - сваког месеца плаћамо здравствене доприносе, а нико од нас нити има уговор са РФЗО, нити зна шта плаћа! Није дефинисан основни пакет здравствених услуга. Нигде у свету ништа слично не постоји.

Како функционише РФЗО видели смо минулог лета, када су данима и не-

дељама сабирали и одузимали, и нису успели прецизно да утврде колико тачно пацијената чека на операцију на срцу! Сад видимо да ни запослене не умеју да преброје! Али, када су грађани у питању, увек знају да пара нема довољно, имају евиденцију ко не плаћа доприносе, а уверавају нас да по глави становника за лечење на располагању имамо само 280 евра! Како да им верујемо да је та цифра тачна кад све друго не умеју да израчунају, нити имају прецизне податке?

Пола буџета за плате

За зараде 104.500 уговорених радних места у здравству прошле године је издвојено бруто 90 милијарди динара, што је 46 одсто укупног буџета за здравство. У здравству је, мимо уговора са Фондом, запослено 13.600 људи, каже Зоран Станковић, министар здравља. За њихове зараде здравство је, тврди он, годишње на губитку око пет милијади динара!

Није здравство на губитку, на губитку су грађани ове земље - нико их ништа не пита, рачуни им се редовно испостављају, а ни након десет година од почетка реформе нису добили ефикасно и добро организовано здравство у којем је трошење њихових пара транспарентно. Новац за плате радника које су установе запослиле „на своју руку“, исплаћује се из такозваних „самосталних прихода“ (читај: новац грађана).

И министар је увидео да постоји нека грешка у рачуну: за плате 13.600 запослених „вишка“, издваја се 8,7 милијарди динара, а све установе кроз комерцијалне програме, за годину дана, зарадиле су укупно 5,8 милијарди, од

чега половина (2,9 милијарди динара), наводно „иде“ за лекове и потрошни материјал. Одакле онда новац за плате „прекобројних“? Србија је уз све то једина земља у Европи, бар кад је здравство у питању, где је рачунање „на оловчицу“, заоставштина из прошлих времена, високо на цени.

За неке, тај начин пословања и вођења рачуна још како има „добру“ страну. Само тако се може објаснити како је могуће, а недавно смо то чули приликом хапшења четворо лекара ужичког ЗЦ, да се ортопедска помагала могу наплатити два пута – једном од пацијената (кеш), други пут званично, из касе РФЗО!?

Протеклих дана, видимо, нема цитостатика. Не могу да се нагоде у чему је проблем – има лека, нема га, има га испод тезге. Има га ван земље, не, нема га нигде у Европи... Такође, нема вакцине против менингитиса. Још памтимо како је, уместо да „Торлак“ по хитном поступку набави вакцину против свињског грипа, у условима кад је проглашена пандемија, вакцина набављана „преко Азије на Теразије“, уз „малу помоћ“ четири посредника и веома хитно! И – ником ништа!

Шта се променило одласком Томице Милосављевића? Нажалост, по свему судећи, осим мало боље комуникације са новинарима и јавношћу (др Станковић је васпитан човек), изгледа, ништа битно. На једној страни плаћамо 13.600 „невидљивих“, на другој, само Клиничком центру Србије, према нормативима, недостаје 1.000 медицинских сестара, а целом систему већ

годинама недостају анестезиолози, радиолози, педијатри.

Да би здравствени систем био ефикасан, светска искуства кажу да у њему треба да је између осам и 14 одсто немедицинског кадра. Код нас је тај проценат на нивоу од око 30 одсто! Али је зато, у циљу рационализације, из система избачена стоматологија, медицина рада, а по кулоарима се прича да се планирају нове „рационализације“ у циљу штедње. Све то плаћају грађани Србије. Пита ли их неко? Нико.

У извештају нема кључних проблема...

У међувремену, од четвртог места по степену корупције у здравству у свету, пре неколико година (истражи-

вање Светске банке) Србија је „напредовала“ и попела се на треће место. Али, некако тихо и нечујно, корупција у здравству је све ређе тема којом се јавност бави, полако се потискује са листе топ-тема.

Постала је саставни део функционисања здравства. На то је недавно указао и председник Одбора за здравље и породицу Скупштине Србије, др Паја Момчилов, критикујући министра што у тромесечном извештају Министарства здравља, који је посланичком већином, упркос озбиљним примедбама, усвојен на седници Одбора, није наведен кључни проблем који притиска српско здравство – корупција.

Озбиљних примедби на извештај имали су и други чланови Одбора, оцењујући да у њему јако много простора заузимају подаци о ХИВ-у и туберкулози, док је на другој страни јако мало података о малигним и кардиоваскуларним обољењима, најчешћим узроцима смрти у Србији.

Шта је са увођењем информационог система? Долазећи на дужност министра, др Станковић је у својим јавним наступима обећао да ће до марта 2012. године информациони систем у здравству бити у функцији. Ево нас у марту 2012.

У минулих 12 година „ослободиоци“ су у потпуности успели да отуђе здравствени систем од пацијената, оних који га држе на својим плећима, због којих постоји.

Деформисан је до граница који воде у колапс. Проблеми са оверавањем књижица крагујевачких оружара само су оголили проблеме који здравство годинама муче и довели га на ивицу колапса. Уколико се нешто суштински не промени, из темеља, пре свега у области финансирања (проблем је увек тамо где су паре) државни здравствени систем ускоро неће ни постојати.

Плаћаћемо све. Ко не буде имао пара, нека му је Бог у помоћи... Држава је, спроводећи реформу изгубила из видокруга пацијенте, они који су водили систем (Г17+, УРС – имена се стално мењају...), имали су у глави само паре. Каса РФЗО је отањена довољно, преостали су још тањи џепови грађана. Треба и њих темељно испразнити. Здравље, изгледа, никоме не треба. Што смо болеснији, више ћемо плаћати...

Да ли је то био циљ реформе?

А. В.

Последњи позив за лет без повратка

ЈАТ слеће у јато тајкуна

- По опробаном рецепту који је примњен у отимачини Ц-маркета, Пекабете и шећерана за три евра, тајкуни Мирослав Мишковић и Миодраг Костић, под повлашћеним условима, дочепаће се вредне имовине ЈАТ-а, коју ће потом препродати по вишеструким ценама, док ће дугове од око 250 милиона евра оставити пореским обвезницима. Пре продаје, Самостални синдикат саобраћајних пилота Србије захтева реалну процену преостале имовине која је у власништву ЈАТ-а

Пише: Иван Нинић

Пошто је пропао и последњи тендер за продају државне авио-компанија ЈАТ ервејз, Влада Србије прави несвакидашњи преокрет тако што решење и помоћ тражи код виђенијих српских привредника или, колоквијално речено, тајкуна. Према речима премијера Мирка Цветковића, држава ће упутити јавни позив за избор финансијског партнера на који сви могу да се јаве. Формираће се ново предузеће које ће потом преузети имовину ЈАТ-а, док ће дугови садашње компаније остати држави. Дакле, замисао је потпуно иста као и у септембру прошле године, само што ће овај пут бити постигнут неформални договор да се тајкуни јаве на тендер и тако заједно са државом, сразмерно улагањима, постану акционари нове авио-компаније.

Шпекулише се да би сувласници новог ЈАТ-а били власник „Делте“ Мирослав Мишковић, власник „МК Комерца“ Миодраг Костић и власник „Фармакома МБ“ Мирослав Богићевић. Као и увек, једино Мишковић мудро ћути, док Костић и Богићевић откривају своје „карте“.

Тајкуни „патриоте“!?

Власник „Фармакома МБ“ каже да је заинтересован да са Мишковићем, Костићем и државом Србијом преузме ЈАТ, објашњавајући да је реч „о државном пројекту“ у коме би њих тројица учествовали са 50 одсто власништва, док би друга половина компаније остала у рукама државе. „Један од нас тројице био је на разговору код премијера Мирка Цветковића где му је та

идеја предочена“, рекао је Богићевић. Он је открио да је у почетку била идеја да их буде четворица, али да не види ко би то још могао да буде.

„Нас тројица смо се чули телефоном, разговарали о тој идеји и ја сам рекао да сам заинтересован“, признао је власник „Фармакома МБ“. Без обзира што садашњи ЈАТ не послује профитабилно, Мирослав Богићевић сматра да за привреднике то није препрека. „То нам је предочено као државни пројекат и ја желим у томе да учествујем. Гледаћемо само како да не изгубимо у том послу, а ја претпостављам да ће бити потребна и нека улагања да компанија почне са радом“, казао је Богићевић и додао да они нису направили анализу „колико је новца потребно да се покрене посао“.

Будући сувласник ЈАТ-а, Миодраг Костић, каже да код већине привредника који су спремни да преузму националну авио-компанију „преовлађује патриотски осећај, па тек онда потенцијална зарада“. „Постоје иницијални предлози који се тичу приватизације ЈАТ-а, а у које би се укључила неколицина српских привредника. МК група за сада само разматра могућност уласка у наведени конзорцијум, али када све карте буду на столу, тада можемо

причати о детаљима“, рекао је Костић. Њему, како каже, посебно смета то што се привредници који у време кризе отварају нова радна места и доприносе развоју привреде и животног стандарда, називају тајкунима, док се странци са „нејасним обећањима“ означавају као „инвеститори“.

На питање новинара да ли значи да не очекује било какву добит од ЈАТ-а, Костић мистично каже да се „исплати улагати некада зарад виших циљева“. Нејасно је који то „виши циљеви“ притискају Костића да инвестира свој новац у нешто што се зове „мачка у цаку“, ако је познато да у минулом периоду његов „патриотизам“ и није нешто посебно долазило до изражаја!?

На доброш за багателу

Јавна је тајна да је колапс ЈАТ-а настао као последица политичког и нестручног руковођења овог компанијом у последњој деценији, док је ситуација додатно ескалирала у мандату владе Мирка Цветковића. Да неким случајем ЈАТ може да послује профитабилно, онда би се за његову куповину надметале и грабиле светске компаније. Овако су Влади Србији домаћи тајкуни постали једина алтернатива за привидно и предизборно спашавање предузећа које је осуђено на пропаст.

Какав облик „патриотизма“ може да преовлада код Костића, који је својевремено купио три шећеране за три евра, и код Мишковића који је очерупао „Ц-маркет“, „Пекабету“ и друге државне гиганте и целу своју „Делта“ империју саградио на корупционашким полугама!? У случају ЈАТ-а постоје само две опције: или тајкуни „откупљују грехе“ по налогу режима или ће за багателу добити имовину ЈАТ-а коју ће потом препродати и тако изву-

Продаја пропала, а консултанту 49,9 милиона!

Без обзира што је последњи покушај приватизације ЈАТ-а окончан безуспешно, јер се на тендер нико од потенцијалних купаца није јавио, консултант је своје услуге уредно наплатио. Наиме, како са знаје новинар „Велике Србије“, влада је из државног буџета, 27. јула прошле године, исплатила астрономских 49.914.000 динара приватизационом саветнику, односно предузећу за ревизију и консалтинг Deloitte д.о.о. Београд. Да је тендер неким случајем успео, предузеће Deloitte би било посебно награђено, тако што би се основна цена посла удвостручила на износ од 99.828.000 динара. Осим ових 500.000 евра, и ранијих година режим је буквално бацао милионске своте новца за услуге страних консултаната, а да њихови савети никада нису довели до санације пословања ЈАТ-а.

ћи профит!? Без обзира што се не зна економска рачуница и профитабилност новог ЈАТ-а, познато је да дугови компаније износе око 250 милиона евра. Међутим, ови дугови неће пасти на грбачу тајкуна већ на грбачу пореских обвезника Србије.

Да ће тајкуни за багателу добити имовину ЈАТ-а, чија вредност је неупоредиво већа од онога што се у медијима спекулише, упозорио је недавно и Самостални синдикат саобраћајних пилота Србије. У свом саопштењу ова организација позива надлежне да као полазну основу прво процене стварну вредност ЈАТ-а, указујући да можда највећа вредност компаније сада лежи у „словима“ који представљају права летења.

„Поједине слотове имамо већ више од 50 година, а они су одскоро постали предмет трговине у свету. Они ће тек добијати на вредности обзиром на пораст саобраћаја и нове европске регулативе које ће произвети дејство од 1. јануара 2014. године. За сада су на берзи слотови у Америци и на аеродрому Хитроу у Лондону. Амерички слотови толико вреде да је чак једна емиратска компанија нудила куповину флоте ЈАТ-у за предавање права коришћења на летење. Само слот за аеродром Хитроу у Лондону вреди 40 милиона евра. Од 2014. вредноваће се и слотови за Амстердам, Диселдорф, Франкфурт и Париз. Процењује се да укупна вредност слотова износи између 250 и 300 милиона евра. Ова права не могу се пренети на нову компанију“, упозоравају из синдиката пилота.

Интересантно је да би у новом ЈАТ-у тајкуни Мишковић и Костић добили изузетно школован и обучен дефицитарни пилотски кадар. Синдикат тврди да пилотске лиценце такође имају велику вредност, те да се улагање у

„фабрику знања“ садашњих пилота ЈАТ-а процењује на чак 65 милиона долара!

Лов на квадрате

Према оцени синдиката пилота, у јавности је створена погрешна слика да је ЈАТ „појео своју супстанцу“ и да је губиташ који живи на грбачи пореских обвезника. „У периоду од 2002. године до данас издвојено је без надокнаде или продато за неадекватну цену скоро све што је компанија имала, осим флоте. Без надокнаде су издвојене целине ЈАТ Техника, Хотели Славија, Апартаменти Копаоник, ЈАТ Кетеринг. За неадекватну цену су продати аеродроми Тиват, Подгорица, Вршац и Пилотска академија ЈАТ-а. Укупна вредност ових објеката процењује се на 250 милиона евра“, тврде у синдикату пилота.

Они истичу да је у децембру 2002. године Влада Србије продала аеродроме Подгорица и Тиват са припадајућим пословним просторијама за 10 милиона долара, док је само у аеродром Тиват ЈАТ инвестирао 160 милиона марака (80 милиона евра). „ЈАТ је на крају добио само 5 милиона долара од овог износа и то у компензацији за услуге опслуживања авиона на тим истим аеродромима. Ипак, ту је добијена нека надокнада, а за издвојене хангаре, хотеле и апартмане није било надокнаде“, откривају из синдиката пилота.

Учешће Мишковића и Костића у власничкој структури будућег ЈАТ-а може да им донесе изузетну корист у виду ексклузивног пословног простора у иностранству, уколико претходно неки други лешинари не буду окупирали имовину нашег националног авио-превозника. Синдикат пилота тврди да ЈАТ у Хрватској има некретнине у вредности од 50 милиона евра и да су у питању апартмани у Пули и зградама које широм Хрватске тренутно користи „Кроација ерлајнс“, а који треба да се поврате на суду.

Следи 600 отпремнина

Док Хрвати неограничено експлоатишу ову имовину, ЈАТ своје обавезе и ликвидност финансира из кредита. Влада Србије дала је 2010. године гаранцију за један у низу ЈАТ-ових кредита од 51,5 милиона евра, који је по комерцијалним условима узет од Сосијете женерал и Уникредит банке. Уместо да се део новца утроши за закуп два авиона, како је то законом дефинисано, ЈАТ је новац потрошио за враћање старих дугова за гориво, сервисе, аеродроме и рефинансирање ранијих кредитних обавеза.

План владе је да око 600 запослених из садашњег ЈАТ-а добије отпремнине кроз социјални програм, те да се на тај начин олакша функционисање нове авио-компаније.

Исти сценарио је виђен и 2009. године када је ЈАТ из буџета Србије добио око 7,5 милиона евра за редукацију вишка запослених. Дакле, по други пут ће порески обвезници финансирати нових 600 отпремнина, а све како ту обавезу на свој џеп не би преузели тајкуни Мишковић и Костић, који ће добити ЈАТ без дугова.

Режим маргинализовао најстарију популацију

- *Истраживања показују да на стотине хиљада људи преко 65 година живота нема никаквих примања или да располаже са месечним примањима која не прелазе 100 евра. Материјалну подршку проналазе у породици ако имају сроднике, док институционална подршка државе изостаје. Међутим, немали број њих нема ни сроднике, ни социјалну ни здравствену заштиту. Свега 10.000 старих добија помоћ од државе. За осталих 240.000 надлежни не знају где и од чега живе. Претпоставља се да више од половине њих живи на селу у тешком сиромаштву*

По старости становништва Србија се налази међу десет држава у свету с најнеповољнијом структуром. Од укупне популације чак 16 одсто чине старији од 65 година. Резултати пописа из 2002. године показали су да је становништво у 102 општине, од укупно 161, сврстано у категорију дубоке демографске старости, а чак у 38 општина достигло је седми, последњи стадијум старости. Подаци са последњег пописа такође нису охрабрујући, ако узмемо у обзир да у Србији има нових, и то чак 11, насеља у којима више нико не живи. То значи да је становништво у 85 одсто општина демографски веома старо. У овој групи општина издвајају се општине Књажевац, Ражањ, Рековац, Бабушница, Гаџин Хан, Црна Трава. У њима удео старијих од 60 година је од два до три пута већи од броја младих од 20 година. Овом су допринели пад наталитета, миграције младих, продужење животног века, итд.

Подршка државе изостаје

Урушавање српске привреде, катастрофална економска ситуација, раст незапослености, промена вредносног система у друштву, неповољна демографска кретања допринели су повећању сиромаштва и социјалног раслојавања друштва, чиме је драстично повећана угроженост деце, немоћних и старијих. Сиромаштво, социјални и здравствени проблеми постали су саставни део свакодневног живота већине старијих особа. Истраживања показују да на стотине хиљада људи преко 65 година живота нема никаквих примања или да располаже са месечним примањима која не прелазе 100 евра. Материјалну подршку проналазе у породици ако имају сроднике, док институционална подршка државе изостаје. Међутим, немали број њих

нема ни сроднике, ни материјалну подршку државе ни могућности да је оствари.

Мрежа институција социјалне и здравствене заштите често заобилази забачена рурална подручја, тако да велики број старих на ивици животне егзистенције није ни упознат са својим правима, пре свега правом на материјалну надокнаду, здравствену књижицу, итд. Такође многа старачка домаћинства у селима, упркос томе што нису у стању да раде и привређују, због поседовања имања не могу да остваре право на новчану помоћ или до ње тешко долазе. Свега 10.000 старих добија помоћ од државе. За осталих 240.000 надлежни не знају где и од чега живе. Претпоставља се да више од половине њих живи на селу у тешком сиромаштву. Без примања, подршке државе, родбине и пријатеља, преживљавају тако што се хране оним што сами посаде уколико су у могућности.

Обесправљени, маргинализовани у бедни, оронолог здравља не само због неадекватног лечења већ најчешће због изостанка истог, постали су грађани другог реда.

Живот испод достојанства

Алармантни су подаци и када су у питању пензионери. У Србији има око 1,7 милиона пензионера. Најниже пензија је нешто веће од 8.000 динара. Најбројнији су пензионери из категорије бивших запослених, којих има око 1,3 милиона, са просечном пензијом око 23.000 динара, што је око 60 одсто просечне плате. Више од 200.000 пензионера живи на граници сиромаштва. Неуропсихијатар Гордана Пауновић Милосављевић истиче да се на живот старијих одражава тешка економска и социјална ситуација у држави, што проузрокује код њих велике егзистенцијалне али и здравствене проблеме.

„Старо становништво, преко 65 година, веома је осетљиво на ризике који долазе из окружења, а због често скромне или непостојеће радне способности проистекне знатна зависност, приликом задовољења свакодневних потреба, од других, били то потомци или држава.

Стога је старим људима сигурност, односно извесност неопходна. Друштвени проблеми често доводе старе људе и преко ивице егзистенције“, истиче неуропсихијатар Гордана Пауновић Милосављевић.

Она упозорава да у том смислу живот старих особа често добија маргинални карактер, као битисање људи који се налазе на рубу друштвеног живота. „Стари људи су често лимитирани у свом учешћу у друштвеном, економском и политичком животу, што код њих изазива осећање бескорисности, одбачености, мање вредности, као и спознаје да њихове жеље скоро нико не препознаје. Због тога се повлаче и окрећу се ка унутрашњем, сопственом свету, што често доводи до мрзовоље, љутње и депресије.

Др Пауновић Милосављевић упозорава да се старије особе, суочене са менуитим проблемима, често одлучују да окончају свој живот. „Поређење давне прошлости са садашњим тренуцима препуним социјалних егзистенцијалних и здравствених проблема, као и осећај беспомоћности, може довести стару особу да чак покуша, при скретању пажње на себе, да изврши самоубиство. Учесталост самоубиства расте са годинама старости“, истиче др Пауновић Милосављевић и додаје да друштвена изолација, слабљење везе са потомцима, осећај усамљености и престанак сваке радне активности убрзавају соматске и психичке тегобе у старости. У Србији је, наиме, све мање породица са две и три генерације, па је

израженија појава изолације међу члановима породице, када престају економске и емотивне везе између старих и њихове деце.

Геронтолошки центри за већину недоступни

Упркос томе што стручњаци упозоравају да су неопходне посебне мере и увођење нових програма социјалне помоћи када су у питању стари, још увек нису превазиђене ни бољке, односно слабости постојећег система социјалне заштите старих особа. Не постоје прихватилишта за старе особе, доминира неинформисаност о правима и могућностима коришћења постојећих услуга, недовољно издвајање буџетских средстава за помоћ старим особама, недостатак новчаних средстава за покривање услуга здравствене заштите, партиципације за медицинске услуге, лекове, помагала за старе изнад 65 година. Дневни боравци за старе особе су права реткост, а ако их има, има их само у великим градовима док је број државних геронтолошких центара недовољан а приватни су, с друге стране, за већину грађана Србије скупи, то јест недоступни.

„И у Београду и у Србији постоји недовољан број специјалних здравствених установа за третман старих лица а то би биле геронтолошке здравствене и геронтолошко-здравствено-социјалне установе. Србија касни у адекватном решавању овог проблема све бројније популације старих“, закључује др Пауновић Милосављевић.

Посланик СРС у Народној скупштини републике Србије, Лидија Димитријевић, упозорава да ће се ствари тек погоршати. „Прошле године ступио је на снагу нови закон о социјалној заштити. Одредбама члана 54, став 2,

дефинисано је да дом за смештај одраслих и старих лица не може имати капацитет већи од 100 корисника. Проблем који ће настати због овог законског решења јесте да ће остати ускраћен све већи број лица заинтересованих за овај вид заштите, нарочито у великим градовима, где је већи број становника и у којима углавном постоји само по једна оваква установа чији је оснивач Република Србија или јединица локалне самоуправе. Када она буде попуњена у броју како је одређено законом, установа не сме да прими ни једну особу више. Подаци говоре да су потребе за овим смештајем двоструко веће од расположивих капацитета у државним домовима и да се на смештај чека и до годину дана. Подаци који се провлаче о попуњености капацитета од око 80 одсто, односе се на све домове укупно, и на приватне и на државне“, истиче посланик СРС-а.

Према њеним речима, ове установе раније су углавном биле осниване од стране Србије или јединица локалних самоуправа а од 2004. године има и приватних домована за старе. „Према званичним подацима, у Србији, без података за Војводину, има 28 приватних домована којима је Министарство за рад и социјалну политику издало дозволу за рад и за чији квалитет услуга гарантује. Сви су они малих капацитета, од 20 до 30 корисника, а само један има капацитет од 65 корисника, док 25 домована има забрану рада. Међутим, цене смештаја у приватним домовима су изузетно високе и крећу се од 400 до 1000 евра“, упозорава Димитријевић.

Шанса за бизнис

На сајту Министарства за рад и социјалну политику дефинисани су услови за оснивање и почетак рада приватног дома за старе. „Сви ти нор-

мативи који су прописани односе се на капацитет од 250 корисника. Нови закон прописује да број корисника не може бити већи од 100. Рецимо, капацитет Дома на Бежанијској Коси много је већи и остаје нам да видимо како ће се у случају овог дома примењивати нови закон о социјалној заштити: да ли ће се закон поштовати, што би директно значило да ће велики број корисника морати да напусти овај дом и да потражи смештај у приватним домовима! Иначе, од 1972. године, када је саграђен овај дом, његови капацитети су увек попуњени“, прича Димитријевић и поставља питање да ли је неко видео одличну шансу да направи одличан бизнис, и то под покровитељством државе. „Законом ће бити одређено да једна установа може примити највише сто корисника и нико неће смети да прима стара лица преко прописаног броја. Са друге стране, као пружалац ове услуге може се јавити неко ко је за то лиценциран уз поступак јавне набавке. Наручилац ове услуге је Министарство надлежно за социјалну заштиту или јединица локалне самоуправе, такође надлежна за социјалну заштиту. и држава ће дотирати за смештај старих лица у приватним домовима. Кад знамо у каквом је стању област јавних набавки у Србији, онда слободно можемо рећи, да забринутост да ће се Закон о јавним набавкама кршити и у овом случају постоји. Како да грађани Србије верују у унапређење услуга социјалне заштите? Како да верују да у случају домована за смештај старих лица неће бити неправилности приликом поступака јавних набавки?“ Она истиче да Српска радикална странка није против смештаја лица у домове у приватној својини, али је против тога да неки државни дом мора да задржи само сто корисника, а да остали морају да напусте дом. Посланик СРС-а на крају додаје: „Велики број пензионера има ниске пензије, а многа стара лица немају никаквих примања. Ни сроднике“.

Све ово указује да се режим не бави проблемима великог дела популације, у овом случају најстаријима. Уместо решавањем проблема и узрока који су ову категорију гурнули на ивицу егзистенције и друштвено је маргинализовали режим се бави углавном само санирањем последица, и то у недовољној мери. На унапређење квалитета живота старији ће морати да сачекају нека боља времена када власт схвати да су они саставни део друштва.

Р. В. С.

У разговору за „Велику Србију“ Драган Копуновић из Суботице поручује

Буњевци нису Хрвати

Католичка црква, Хрватски конзулат и локална власт у Суботици изазивају вештачке поделе и дискриминацију међу Буњевцима и од нас праве грађане другог реда. Поделом између два рођена брата вештачки су створени Хрвати, тако што се један од њих изјашњава као Буњевац, а други као Хрват - каже на почетку разговора за „Велику Србију“ члан Буњевачког националног савета Драган Копуновић из Суботице. Осим што су га Буњевци изабрали да у Савету штити њихове интересе, Драган је професор разредне наставе у Основној школи „Буро Салај“ у Суботици, али и члан Српске радикалне странке још од 1993. године. Он у разговору за „Велику Србију“ отворено говори о проблемима Буњеваца и присилном покушају асимилације која се над том мањином спроводи у Србији.

• **Како коментаришете то што се Буњевци све чешће поистовећују са Хрватима?**

— Историјска чињеница је да су Буњевци некада били православне вероисповести, па су Хрвати то искористили да нас похрвате преко католичке цркве. То се у највећој мери десило у периоду од 1945. године када је Тито издао наредбу да се сви Буњевци морају изјашњавати као Хрвати, и од тада почиње несрећа буњевачког народа у овим крајевима. Тек од 1991. године, на попису становништва, могли смо поново да се изјашњавамо као Буњевци. Подсећања ради, још 1918. године, преко Велике народне скупштине Срба, Буњеваца и осталих Словена дали смо допринос у изградњи државности Србије, што се ни дан-данас не вреднује на прави начин. Буњевци су увек били и остали лојални грађани државе Србије.

• **Да ли институције Републике Хрватске врше притисак на Буњевце?**

— Као што у источној Србији Власи не желе да се изјасне као Румуни, јер се тако не осећају, исти је проблем и са Буњевцима који не желе да се изјасне као Хрвати. У нашем случају Хрватски конзулат у Суботици има значајну улогу, почевши од манипулације до конкретне финансијске помоћи. У то-

ку пописа вршена је страховита пропаганда тако што се ишло од куће до куће, људима је прећено, чак су и послом условљавани. Очигледан је интерес Хрватског конзлата да што више Буњеваца постану Хрвати.

• **Да ли вам то смета?**

Буњевци су посебна етничка група, са својим идентитетом и језичким специфичностима у односу на српски језик.

• **Да ли се поуздано зна колико данас Буњеваца живи у Србији?**

— Према попису из 2002. године, око 20.000 људи се изјаснило као Буњевци. У последњем попису спомиње се цифра око 17.000 Буњеваца, а 16.000 Хрвата. Стално се прави тај пандан између Буњеваца и Хрвата. Зва-

нични подаци за Суботицу биће вероватно објављени уз велико кашњење, као и увек. То је зато што се једноставно бројке фризирају да би било што више Хрвата, а што мање Буњеваца.

• **На који начин се бројке фризирају?**

— Најбољи пример за то је манипулација приликом израде бирачког списка мањина, што је био увод у изборе за националне савете. Људи су уписивани тајно, па су им решења о упису стизала на кућне адресе. Многи Буњевци су изразили негодовање због тога што су без њиховог знања уписани у посебан бирачки списак као Хрвати, јер то је кривично дело. Независно

да ли су у питању стари или млади, Буњевци су једини по судовима позивани, да би се проверило зашто су се изјаснили као Буњевци.

• **Да ли Влада Србије и локална власт у Суботици имају слуха за Буњевце?**

— Буњевци су са Србима увек били у братским односима. Проблем је то што нас Демократска странка и режим Бориса Тадића дискриминишу. Ова влада ништа кокретно није урадила како би се побољшао положај и опстанак Буњеваца у Србији. Када би нам држава помогла, сигуран сам да у Суботици не би било ни 100 правих Хрвата. Они који се тако изјашњавају су у ствари пре тога били Буњевци. Нама и нашој деци се у школама намеће хрватски језик који је нама неразуман, јер то није наш језик. Масовно се уписују разреди на хрватском језику са по два ученика. Људи се поткупљују преко гратис одласка на море у Хрватску, буквално за 100 евра. А власт у Србији све то мирно посматра.

• **Какав је третман према Буњевцима када је у питању запошљавање?**

— Данас за Буњевце готово да нема места у државним предузећима и институцијама и то је очигледна дискриминација. Ево, на пример, предузеће „Топлана“ у Суботици је подељено на два дела, односно на „Топлану“ и „Гас“. „Гас“ припада Хрватима, а „Топлана“ Демократској странци. Такав принцип је свуда присутан у Суботици. Само се пред изборе сете да постоје Буњевци.

• **Члан сте СРС-а, и то не кријете?**

— Ја сам од 1993. године члан СРС-а, али тек сам се сада активирао у странци, јер сматрам да Буњевци могу да нађу своје место у СРС. Радикали имају знатну подршку у буњевачком бирачком телу и то није никаква тајна. Сви који се отворено изјашњавају као Буњевци поштују политику СРС-а и њеног председника др Војислава Шешеља. Никада не могу да заборавим др Војислава Шешеља који је, приликом сваког доласка у Суботицу, свој говор почињао речима: Помоз' Бог браћо Срби, помоз' Бог браћо Буњевци! Једино др Шешељ и радикали умеју да цене то што су Буњевци лојални Србији, јер ми резервну државу немамо. **Р. В. С.**

Пендреком на веру

Пише: Душко Секулић

„Ни дирајте попове, ухапсите лопове“! одјекивало је главним градским тргом у Пљевљима из стотинак грла револтираних грађана који су салвом гнијева дочекали председника црногорске владе Игора Лукшића.

Прогон свештеника канонске Српске православне цркве у Црној Гори наставља се. Након јасне намјере власти, посебно оне коју персонификује председник црногорске скупштине, Ранко Кривокапић, да из Црне Горе избаци што више свештеника Српске православне цркве и тако је максимално ослаби како би његова секта у лику и дјелу „Црногорске православне цркве“ силом пендрека, медијским притисцима и снагом органа државне управе, заузела вјерски простор Црне Горе.

И то послје још увијек неуспјешног покушаја црногорског режима да протјера мр Велибора Џомића, протојереја ставрофора, члана Правног савета Митрополије црногорско-приморске и човјека који је медијски и правно потукао, до ногу, црногорски режим и његове најоданије и најобразованије представнике. Да би сакрили своју немоћ пред Џомићем и пред вјерницима – грађанима Црне Горе режим је, из дана у дан предузимао све „енер-

гичније“ акције. Након препада на Џомићева људска права, Министарство унутрашњих послова Црне Горе доноси рјешење да из Пљеваља, из Манастира Св. Тројица протјера у року три па до 25 дана: Огњена Перковића, Николу Олића, Милана Стојиљковића, Сашу Јањића, Дарка Јовића, Боривоја Пангића и архимандрита Леонида, управитеља манастира „Света Тројица“. Сви свештеници Милешевске епархије.

Оно што се сада може рећи јесте да је власт још једном, жестоко, себи забила аутогол. Наиме, отпор овдашњој власти, из дана у дан, постаје све жешћи и све боље организован па је НВО „Патријарх Варнава“ из Пљеваља, коју предводи новинар Божидар Јеловац, у часу када је у Пљевљима боравио председник владе, одржала јавни час из морала, традиције и права српског народа, гласним негодовањем показала нејаким премијеру оштрину народног бунта, који је у овом часу, тек у најави.

Шта значи сусретати се са разљућеним Србима, то скоро свакодневно осјећа Игор Лукшић, кога већ многи зову Игор Нејаки.

Оно што се такође зна јесте да Срби у Црној Гори бију одсудну битку за очување своје Српске православне цркве јер су многе „одсудне“ битке већ поодавно изгубљене неспособношћу и нечињењем парламентарних „српских“ странака, посебно Нове „српске“ демократије.

Показује се да је прича да се Мандић јавно свађа са влашћу а тајно тргује и те како тачна, с обзиром да је, до сада, изгубљена свака национална битка коју је водио лидер Нове.

Тако је започета и прича о протјеривању свештенства Српске православне цркве, Црногорско-приморске митрополије, Никшићко-будимљанске епархије али се, очито, неће тако завршити јер артикулисање народног незадовољства, које ових дана достиже кулминацију, усмјеравају и контролишу други људи, српски радикали, који са подгоричким режимом немају додирних тачака.

– Српска православна црква се мора регистровати као невладина организација – гракнуо је, ових дана, Кривокапићев министар за унутрашње послове Иван Брајовић, тврдећи да ће тек тада „бити легитимна“.

Чињеница је да је Српска православна црква створила Црну Гору као државу, односно Црногорско-приморска митрополија, па би логично држава морала да се брине какав однос Српска православна црква има према њој а не никако обратно. Али министар у влади Мила Ђукановића, Иван Брајовић, то и не зна. Свјестан је једино да тренутно има силу полиције у својим рукама.

Ако се зна да је „самосталност“ Црна Гора у мају 2006. године добила крађом гласова и непоштовањем било каквих правила а камоли закона и Устава, онда је ствар умногоме јаснија. Јаснија је просјечном црногорском грађанину који је у међувремену остао без посла, у потпуности осиромашео, изгубио већину социјалних права, који је без ријешеног стамбеног питања, и који сања да оде љети на неку од црногорских плажа, како би бар на тренутак заборавио суморну стварност.

Бунт грађана у Пљевљима је био иницијална каписла за исказивање незадовољства Срба и на друге начине. Наиме, Епархија милешевска је „захтијевала од највише државне власти у Црној Гори да стану на пут оваквим злоупотребима и незаконитим поступцима“ који се предузимају „само када су у питању православни свештеници и монаси у Црној Гори“.

Нешто раније се саопштењем јавила и Црквена општина у Пљевљима која је истакла: „Ако се реализује одлука МУП-а, Пљевља ће остати без свештеника СПЦ, иако двије трећине грађана у Пљевљима чине Срби“.

Без обзира што актуелни режим чини све како би српско свештенство довео у што тежи положај и у том циљу прилагођава и законску регулативу, да свештенство и монаштво лиши правне заштите, никако не може избјећи кршење сопствених прописа.

– И даље стојимо на становишту да важећи прописи у Црној Гори дају довољно могућности да се ово питање ријешу у складу са законом, као што је рјешавано свих ових прошлих година. Свештеници који немају црногорско држављанство нијесу никакви илегалци у Црној Гори и не представљају никакву илегалну и субверзивну групу, јер се сви уредно пријављујемо надлежним органима, од којих једино очекујемо да поштују законе.

Идеолошка мржња појединих државних функционера према цркви не може да буде изнад и испред закона. Два начела правне државе и цивилизацијски стандарди намећу императив да се са таквом недупустивом праксом прекине – наглашава протојереј Џомић.

Оно што је очито, црногорске властодршце није забринуо никакав

апел на поштовање Устава и закона, већ све веће и све неконтролисаније незадовољство грађана, што је протест у Пљевљима веома јасно показао.

На представку седморице свештеника из Пљеваља, из манастира „Света Тројица“ Управном суду, у којој се жале на одлуку црногорске полиције, одмах је, експресно, стигао одговор.

Извршење рјешења се одлаже. То значи да суштински ништа није ријешено и да власт вреба сљедећу прилику да протјера неког од Срба док српски народ, сада већ свјестан отворене опасности, покушава да се ваљано организује и спаси оно што власт није још разорила.

Протјеривање траје

Протјеривање свештенства траје већ двије године и до сада је протјерано, на овај начин, десетине свештеника и монаха или монахиња.

Власт не преза од тога да погази све законске норме које су за свештена лица Српске православне цркве ионако биле ригорозне.

Сада се дешава нешто ново. Дешава се отворени бунт грађана против протјеривања свештенства јер истовремено Црна Гора постаје мека и сигурна мафијашка кућа за низ највећих свјетских криминалаца. Познато је да се у Црној Гори слободно шетају Бранислав Мићуновић, Станко Суботић звани Стане Жабац, Слободан Радуловић, Звездан Терзић, Насер Кељменди, Сафет Калић, Дарко и Душко Шарић, Тексин Шинаватра...

Они могу да се слободно шетају, за остале поштене грађане то није дозвољено. И даље црногорским трговима одзвања јек, порука црногорском режиму: „Хапсите лопове, оставите попове!“

Мери Ворлик јавно забранила Тадићу да одржи изборе на Косову и Метохији

Славица Ђукић Дејановић изјавила је да ће избори на Косову и Метохији бити расписани, али није могла да потврди да ће бити и одржани! То значи да је Борис Тадић ушао у пуно признање независности тзв. Косова, тако што прави нове кораке које су му тражили Брисел, односно Немачка и Вашингтон. Ангела Меркел је јесенас захтевала од Тадића да укине „паралелне институције које Србија има на Косову“, а немачки амбасадор Мас недавно подсетио да ће евентуално одржавање избора на „Косову“ имати последице на добијање датума за почетак преговора са ЕУ! После те изјаве, амбасадор САД у Београду Мери Ворлик је јавно, за једне дневне новине, изјавила да Србија не сме да одржи изборе на „Косову“. Та

буквална забрана није изазвала никакву негативну реакцију режима. Штавише, сама Славица Ђукић Дејановић је признала да је за изборе на Косову и Метохији једино сигурно да ће бити расписани. То не значи да ће бити и одржани. Истовремено, режим ради и на томе да доврши предавање српске имовине у руке шиптарима. Већ је припремљен документ којим се електро-енергетски систем Косова и Метохије предају Међународној управљачкој групи, а одатле властима у Приштини.

Представници Косова* и Србије раме уз раме на скупу у Црној Гори

Режим у Црној Гори дао је свој немерљиви допринос промоцији Косова* као земље којој је Србија дозволила да самостално наступа на регионалним скуповима. Само неколико дана пошто је Србија добила статус кандидата, и који дан више од споразума о представљању Косова*, у Даниловграду је 7. марта организован међународну скуп, а међу позванима су били представници „две земље“.

Испред Србије је седео помоћник министра за науку Србије Зоран Костић, а одмах поред њега, представница „косовског министарства образовања“ Рива Прекорогја. Шеф Делегације Европске уније у Подгорици Леополд Маурер изјавио је да је добро за регион што Србија и Косово учествују заједно на регионалним скуповима. Скуп је био организован поводом иницирања Платформе за западног Балкана за образовање и обуку.

Струја скупља 60 одсто

Генерални директор ЕПС-а Драгомир Марковић изјавио је да није предвиђено повећање цене струје у овој изборној години. Међутим, до краја 2014. цена мора да порасте 60 одсто! И то ће бити само увод у успостављање „тржишне цене струје“. У преводу, струја ће поскупети још, јер ће, вероватно кроз приватизацију, искључити утицај политике на цену.

– ЕПС је потпуно спреман за отварање тржишта и прижељкује га већ годинама. Најгори начин управљања ценом и ценовном политиком јесте административни начин. То треба да уради тржиште – најавио је Марковић светлу будућност Србије у којој ће светло папрено да кошта.

Јаја скупља за 40 одсто по одлуци ЕУ

Европска унија одлучила је да узгајивачи кокошака морају да купе нове кавезе за кокошке. По овој одлуци, свака кокошка мора да има најмање 750 квадратних центиметара простора како би „испуњавала своје биолошке и друге потребе“, а цену новог прописа из Брисела платиће грађани, односно купци. Наредба се односи на 13 земаља чланица ЕУ, мора да буде испоштована, па ће сви који желе да поједу јаје морати за њега да плате 40 одсто више него пре. Да је Србија неким несрећним случајем сада у ЕУ, картон јаја би коштао до 750 динара!

Аутономија за Бачку и Банат у федералној Војводини?!

Лидер Савеза војвођанских Мађара Иштван Пастор је изјавом „Мађар соу“ распламсао причу ко су прави „чувари ватре“ борбе за аутономију. Он је, наиме, оценио да је СВМ остала усамљена у борби за аутономију Војводине и да питање аутономије, децентрализације, деконцентрације и регионализације не може уродити плодом из мањинске позиције. СВМ тиме актуелизује причу како је потребна аутономија северне Бачке и Баната, али и прети да ће све то да оствари када дође на позицију власти. У том циљу, дошло је до приближавања СВМ и напредњака и чак јавна најавила Пастора о могућој коалицији. Резултат те коалиције требало би да буде промена Устава тако да се у Србију уведе федерални модел, како је то наговестио председник Војвођанског клуба Ђорђе Суботић. Та такозвана невладина организација, Војвођански клуб, поново је истакла захтев да се 28. фебруар прогласи даном аутономности Војводине „у знак сећања на први и једини устав Војводине из 1974. И уз жељу да Војводина ускоро добије свој нови устав“! Напомене ради, актуелни Устав Србије изричито забрањује АП Војводини да има устав и овакав позив какав је упутио Војвођански клуб у свакој нормалној држави би се сматрао жестоком покушајем рушења државног поретка.

Иначе, лидер ЛСВ Ненад Чанак је најавио да ће Војводина добити и „своје службе безбедности, које ће Војвођанкама и Војвођанима гарантовати сигурност“.

Немачка најавила да ће „оружјем обезбедити сировине“

Шеф немачке дипломатије Гвидо Вестервеле рекао је недељнику „Виртшафтсвохе“ да светски рат за сировине увелико траје и да Немачка у њему уопште не игра споредну улогу.

„Буде ли потребно, Немачка ће приступ своје индустрије сировинама морати да осигура и силом оружја. Очување економских интереса и интереса у вези са сировинама мора бити део наших стратешких размишљања. Тачно је да дајемо допринос у заштити међународних рута трговине. То су стратешки интереси и било би погрешно да се не спознају. Наравно, најпре треба дипломатским средствима покушати решити конфликте. Али, свуда где не напредујемо дипломатски, не преостаје нам ништа друго него да уз оружану силу заштитимо наше морнаре“, био је искрен Вестервеле, па лицемерно додао како Немачка није у Авганистану због сировина, него је „немачка војска у Авганистану ради заштите сировина да би тој земљи обезбедили приходе и добру будућност“. Вестервеле је само био опрезнији, јер је немачки председник Хорст Келер, не тако давно, морао да поднесе оставку јер је јавно рекао (после посете Авганистану) да „нема сумње да је војна сила потребна и за очување немачких интереса, на пример, слободних трговинских рута“.

Влада растерује инвеститоре

Фискални савет оцењује да је на крају 2011. године јавни дуг Србије износио 46,4 одсто БДП-а, што је изнад законске границе од 45 одсто, а да ће на крају ове године износити око 51 одсто БДП-а, али постоје ризици да буде и већи и да достигне и 55. Ако влада хитно не смањи задуживање Србије, инвеститори врло брзо могу да изгубе поверење у одрживост јавних финансија у Србији, упозорио је Фискални савет.

То тело је објаснило и да нас је ова власт тако „увалила“ у дугове да смањење јавног дуга неће бити могуће пре 2016. године! „Дуг ће наставити да расте, па би и уз смањење фискалног дефицита у средњем року достигао ниво од око 55 одсто БДП-а, што би са пристизањем обавеза по основу реституције, у 2015. вероватно премашило чак и критеријуме из Мастрихта од 60 одсто БДП-а, па његово смањење неће бити могуће пре 2016“, саопштио је Савет. То је та Тадићева боља будућност.

После 13 година Немци признали да су лажирали „масакр“ у Ругову

Немачка измислила масакр да би бомбардовали Србију

Немачки министар одбране из 1999. године, Рудолф Шарпинг, лажно је немачкој јавности приказао фотографије убијених терориста ОВК у селу Ругово као албанске цивиле како би оправдао бомбардовање СРЈ. Ову информацију, после 13 година, обелоданио је члан мисије ОЕБС-а Хенинг Хенш који је снимио фотографије у Ругову које су послужиле као оправдање за бомбардовање.

Шарпинг слагао Немце

Хенш је у емисији „Времеплов“ на ТВ НДР, на тадашњег министра одбране Рудолфа Шарпинга пребадио сву одговорност за бомбардовање Србије и лажно представљање побуњеника ОВК као цивилних жртава. Хенш сада, поводом фотографија које је највећим делом снимио он, заједно с једним колегом 29. јануара 1999. године у Ругову на Косову, каже да „оне нису биле доказ маскара, већ борбе“.

- Био сам у Скопљу...и видео сам како је Шарпинг показао те слике...како су 'зли Срби' нанели зло 'безопасним Албанцима'...помислио сам, он није сасвим како треба... - рекао је Хенш у емисији емитованој половином прошлог месеца на севернонемачкој НДР телевизији.

Хенш је побјаснио да су Шарпингу тада те слике помогле да прикаже да је наводни српски план протеривање косовских Албанаца започет већ у јану-

ру 1999. године. Шарпинг је тада обмануо немачку јавност и тврдњом да је фотографије кришом направио и донео немачки официр иако је Хенш (који није војни официр) у Ругову био као посматрач у мисији ОЕБС-а и без проблема могао да фотографише убијене албанске терористе. После Хеншовог гостовања, из Министарства одбране Немачке је овој телевизији речено да „према садашњим сазнањима“ 29. јануара 1999. године, тамо није био ниједан немачки официр.

Закаснило кајање

Хенш који живи у граду Литјенбург каже да је пуно размишљао у последњих 12 година о дешавањима на Космету и на крају одлучио да проговори. ТВ НДР каже да је Хенш на Косову постао део једне приче, која је дирнула целу Немачку, али приче којом је цела Немачка била преварена. Немачки медији су, како је указано у емисији, поверовали Шарпингу у причу о масакру у Ругову, али Хенш, како се истиче, мисли да су те ужасне слике биле злоупотребљене, како би се образложио један рат.

Претходило убиство полицаја

Сукоб у селу Ругову, догодио се 29. јануара 1999. када су албански терористи напали патролу полиције и убили једног а ранили два полицајца. Током каснијих борби у Ругову је убијено 24

припадника ОВК које су британски и амерички новинари приказали као „етничке Албанце“. Оно што је у извештајима недостајало јесте да се радило о члановима ОВК или онима који су подржавали ОВК. А министар одбране Немачке, Рудолф Шарпинг, у то време је сукоб навео као „масакр“. Тузилаштво Хашког трибунала је довело у везу убиства у Ругову са случајем Рачак, чиме је сугерисало да се ради о истом принципу који су примењивале српске власти, а онда су одбацили све даље изворе о Ругову, очигледно због недостатка поузданих доказа.

Манипулацијом до бомбардовања

Медијска манипулација битком у Ругову, којој је претходила иста манипулација у селу Рачак 15. јануара 1999. године, убрзала је НАТО агресију на Србију. Током 78 дана бомбардовања које је започело 24. марта, НАТО је извело око 30.000 ваздушних налета и испалило 50.000 разорних пројектила. Према званичним подацима, погинуло је више од 2 500 грађана Србије, рањено 12 500. НАТО пројектили убили су више од 500 цивила, од чега 79 деце. После улакса НАТО трупа на Косово и Метохију, покрајину је напустило 280 000 Срба и других неалбанаца са Косова и Метохија, спаљено је на хиљаде српских кућа и на десетине цркава и манастира. Списку НАТО жртава треба додати и 1 600 отетих и 1 002 убијена Србина на Космету од јуна 1999. године.

НАТО „савезници“

Тринаест година од НАТО агресије на Србију, актери медијских манипулација које су претходиле агресији полако попуштају пред грижом савести и почињу да откривају истину коју Срби већ знају. НАТО је највећа злочиначка организација у свету која манипулацијама изазива ратове за постизање својих геополитичких и економских циљева. Режим Бориса Тадића је у колаборацији са НАТО окупаторима и самим тим је саучесник у злочину који се и даље спроводи над Србијом и српским народом.

Р. В. С.

БИА тајно купује намештај од веренице Боже Ђелића

- **БИА не жели да обелодани документацију о послу са фирмом Ђелићеве веренице Весне Јечменице, уз образложење да је реч о поверљивим информацијама, иако се ради о куповини канцеларијског намештаја вредног 7,2 милиона динара, без расписаног јавног тендера**
- **Фонд за подршку инвестицијама у Војводини „скројио“ је тендерске услове искључиво за фирму Весне Јечменице, али је потом Републичка комисија овај тендер поништила. Фонд је, уместо новог тендера, директном погодбом закључио уговор вредан 5,7 милиона динара са фирмом Ђелићеве веренице**

Пише: Иван Нинић

Безбедносно-информативна агенција (БИА) купила је у децембру прошле године намештај за опремање својих просторија од предузећа Нитеа д.о.о Београд. Без

обзира што је укупна вредност купљеног намештаја 7.232.301 динар, БИА није расписала јавни позив који прописује Закон о јавним набавкама, правдајући то као поверљиву набавку, показују информације до којих је дошао новинар „Велике Србије“. Према подацима АПР-а директор предузећа Нитеа д.о.о. је Весна Јечменица која уједно у том предузећу има 50 одсто власничког удела, док је извесни Веселин Јечменица, власник преосталих 50 одсто удела. Иначе, Весна Јечменица је у јавности позната и као вереница Божидара Ђелића, доскорашњег потпредседника Владе Србије и функционера ДС-а. Последњих година Јечменица и Ђелић су на десетине пута били заједно усликани на јавним манифестацијама, а чак су и у медијима отворено признали романсу и обостране емоције.

Новинар Велике Србије је дошао до званичног документа Управе за трезор Министарства финансија који показује да је БИА са свог буџетског рачуна на рачун предузећа Ђелићеве веренице Нитеа д.о.о. извршила пет појединачних уплата. Све уплате извршене су у периоду од 8. до 14. децембра 2011. године и њихов коначан збир износи 7.232.301 динар, а то указује да је у питању тзв. набавка велике вредно-

сти. Све набавке чија вредност премањује 2,9 милиона динара, према Закону о буџету Републике Србије, за 2011. годину представљале су набавке велике вредности за које је наручилац у обавези да распише јавни позив.

БИА: То је тајна

БИА спорну набавку нигде није огласила па се поставља питање да ли је и на који начин је примењен Закон о јавним набавкама. Позивајући се на право из Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, новинар „Велике Србије“ се писменим захтевом обратио надлежнима у БИА. Затражио је копије извештаја о оцењивању тендерских понуда, уговора о набавци између БИА и предузећа Нитеа и фактуре које је Нитеа испоставила, а БИА платила. Међутим, све што је тражено БИА је одбила да достави.

„Тиме би се учиниле доступним информације и документа који су прописани, односно службеним актом заснованим на закону, одређени да се

чувају као тајна и доступни су само одређеном кругу лица, а због чијег би одавања могле наступити тешке последице по интересе заштићене законом“, наводи се између осталог у одговору из кабинета директора БИА, али се не објашњава на које се то „тешке последице“ мисли. Надлежни у БИА признају да због „поверљивости“ та институција није спровела редован поступак јавне набавке путем отвореног позива за све заинтересоване продајце намештаја.

„У питању је поступак јавне набавке који је изузет из редовног поступка јавних набавки због поверљивости — набавка средстава за посебне намене које морају бити праћене посебним мерама контраобавештајне и безбедносне заштите тајних података, на основу члана 7, тачка 4 Закона о јавним набавкама“, наводи се у одговору. Из кабинета директора БИА објашњавају да је набавка спроведена у складу са Уредбом о одређивању средстава за посебне намене за потребе БИА („Сл.

Ђелићевој вереници више од 40 милиона из буџета!

У последњих пет година (2007-2011), осим БИА, предузеће веренице Божидара Ђелића Нитеа д.о.о. из Београда опремало је канцеларијским намештајем неколико државних органа, агенција и установа и на том послу је инкасирао преко 40 милиона динара. Како сазнаје „Велика Србија“, само током 2010. и 2011. године фирма Нитеа је на рачун сарадње са државним органима зарадила нешто више од 33 милиона динара. Од предузећа Ђелићеве веренице намештај су куповали Агенција за контролу летења СЦГ, Агенција за лекове, Управа за заједничке послове републичких органа, Фонд за подршку инвестиција у Војводини, Фонд за ПИО, Општина Савски Венац, Акредитационо тело Србије, Дом омладине Београда, Установа Звездара Театар, САНУ, ЈКП Топлана Ваљево...

гласник РС“ број 21/09) и интерним актом БИА о начину спровођења набавки средстава за посебне намене, а на основу одлуке о покретању поступка поверљиве набавке коју је донело овлашћено лице.

Опремили просторије

Према објашњењу добијеном у БИА, набавка је спроведена у складу са Планом набавке за 2011. годину, тако што су позиви са документацијом за достављање понуде „упућени на адресе шест реномираних добављача“, а све под контролом комисије која је формирана у ту сврху. Намеће се питање зашто надлежни у БИА сматрају да документација која се односи на набавку намештаја од предузећа Ђелићеве веренице Нитеа д.о.о. не треба да буде доступна јавности. Како веровати да је управо Нитеа доставила најповољнију понуду? Зашто је и на основу којих критеријума БИА извршила ужи избор шест предузећа од којих ће затражити понуде? Таква процедура је својствена управо за набавке мале вредности, а не за набавку чија је вредност 7,2 милиона динара.

Којим разлозима су се надлежни у БИА руководили када су одлучили да

набавку намештаја изврше на овако нетранспарентан начин? „Разлог за одлуку о покретању поступка поверљиве набавке у конкретном случају је заштита података о конкретним спецификацијама предмета набавке — средстава намењених опремању службених просторија, рестриктивних простора које Агенција користи за извршавање својих задатака“, наводи се у одговору који је новинар „Велике Србије“ добио од БИА и додаје да је упориште за овакав поступак члан 7, став 4 Закона о јавним набавкама и члан 5, став 1, тачка 10 Уредбе о одређивању средстава за посебне намене БИА.

Уредба као параван

Још у марту 2009. године Влада Србије усвојила је проблематичну уредбу којом се утврђују поверљиве набавке за потреба БИА мимо редовне процедуре коју прописује Закон о јавним набавкама. „На набавку средстава за посебне намене не примењују се прописи којима се уређују јавне набавке“, наводи се у члану 1 уредбе. Чланом 2 уредбе прописано је да средства посебне намене „јесу непокретности и покретне ствари у својини Републике

Србије, које Агенција користи за обављање послова из свог делокруга“. Иначе, под поверљиве набавке уредбом се подводи најшири могући спектар робе, односно добара која БИА користи у свом раду, укључујући и набавке превозних средстава, средстава за опремање просторија, али и опреме, алата, прибора, делова, ситног инвентара и потрошног материјала за израду, одржавање и експлоатацију покретних ствари за посебне намене.

Организација *Транспарентност Србија* одмах након усвајања спорне уредбе, позвала је Владу Србије да хитно измени овај подзаконски акт, упозоравајући да се њиме праве изузеци које не допушта Закон о јавним набавкама. Такође, *Транспарентност Србија* је у септембру 2009. године поднела Уставном суду Србије иницијативу за оцену законитости ове уредбе. Дакле, на који то начин јавно обелодањивање података о набавци канцеларијског намештаја за потребе опремања просторија БИА може да угрози безбедност државе и грађана није познато. А још мање су познати аргументи којима су се надлежни у БИА руководили када су одлучили да не расписују јавни тендер на који би се јавили сви заинтересовани продавци квалитетног намештаја у Србији.

Очигледна протекција

За разлику од БИА која је тајно доделила посао Ђелићевој вереници, Фонд за подршку инвестицијама у Војводини (*Vojvodina Investment Promotion-VIP*) је то учинио јавно, али уз брутално кршење прописа. Наиме, директном погодбом и без расписивања јавног позива, Фонд је у јуну прошле године, по цени од 5,7 милиона динара, купио канцеларијски намештај од фирме Весне Јечменице Нитеа д.о.о. из Београда. Претходно је Републичка комисија поништила тендер у целини, јер су дискриминаторски критеријуми из тендерске документације били постављени тако да на тендеру може да победи искључиво Нитеа д.о.о. Уместо да отклони уочене неправилности и поново распише тендер, Фонд је кроз преговарачки поступак набавку поверио фирми Нитеа, правдајући то „хитношћу“.

Све је почело 18. фебруара 2011. године тако што је Фонд објавио јавни позив за набавку канцеларијског намештаја оквирне вредности од 5 милиона динара без ПДВ-а. Предузеће

Ктитор д.о.о. из Београда Фонду је уложило тзв. *захтев за заштиту права*, указујући да конкурсна документација, тј. услови тендера, нису израђени у складу са Законом о јавним набавкама. Фонд је решењем од 28. марта 2011. године одбио све жалбене наводе „Ктитора“ као неосноване, да би потом „Ктитор“ упутио нову жалбу *Републичкој комисији за заштиту права у поступцима јавних набавки*. У жалби „Ктитора“ истакнуто је да је Фонд прописао техничке спецификације тако да „одговарајући намештај може понудити искључиво ексклузивни заступник ино-произвођача управо оног намештаја чији је опис дат у конкурсној документацији, тј. Нитеа из Београда“.

Тежина столице 15 килограма

Предузеће Ктитор упозорило је надлежне да су спецификације намештаја који се купује описане „у милиметар, центиметар и грам без икаквог могућег, макар минималног одступања“, као да је за сваки комад намештаја тачно назначен „одређени произвођач“. Притом, Фонд је предвидео да са 40 пондера бодује рок испоруке, а да се најповољнија цена бодује са свега 30 пондера. „Дата је предност добављачу чија је роба описана у конкурсној документацији, те који исту има на лагеру или се са ино-произвођачем већ договорио о испоруци“, упозорили су из „Ктитора“. У својој жалби ово предузеће истиче и то да Фонд за одређене комаде намештаја (столице) захтева прилагање сертификата о испуњености EN стандарда, а који се у Србији још увек не издају.

Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних набавки усвојила је 10. априла 2011. године жалбени захтев предузећа „Ктитор“ као основан и поступак јавне набавке је поништен, а Фонду је наложено да у року од 15 дана предузећу „Ктитор“ надокнади трошкове поступка у висини од 60.000 динара.

У образложењу своје одлуке Комисија је констатовала да је Фонд за сваки артикал поставио детаљне и изразито прецизне техничке захтеве „који иду од тога које естетске критеријуме тражени комади намештаја морају да задовоље, преко прецизних димензија, материјала од којих морају бити израђени, а за одређене комаде и до тачне тежине које морају бити (нпр. столица за коју је дефинисано да мора имати тежину од тачно 15 кг)“. Утврђе-

но је да је за сваки комад намештаја који купује Фонд назначио „назив произвођача, као и производни програм означеног произвођача којем конкретни комад намештаја припада“, као нпр. „произвођач FREZZA CX Esecutive или еквивалентно“.

Морало је хитно...

Пошто је јасно утврђено да је Фонд за подршку инвестицијама у Војводини скројио тендерске услове према потребама предузећа Ђелићеве веренице Нитеа д.о.о., надлежна Комисија је констатовала да је прекршен Закон о јавним набавкама. „Уколико понови поступак за јавну набавку добара која су била предмет овог поступка јавне набавке, наручилац је дужан да приликом њеног спровођења у свему поступа на начин прописан одредбама Закона о јавним набавкама и одговарајућих подзаконских аката“, наводи се у образложењу решења Комисије. Уместо да распише нови јавни позив без дискриминаторских услова, Фонд је поновио поступак набавке намештаја, али овај пут директном погодбом кроз тзв. преговарачки поступак.

Фонд је одабрао неколицину продаваца намештаја од којих је 26. маја 2011. године затражио понуде, након чега је уз директну погодбу посао доделио фирми Нитеа д.о.о. из Београда. У свом обавештењу, које је објављено у Службеном гласнику број: 116/08 од 8. 7 2011. године, Фонд за подршку инвестицијама у Војводини истиче скандалозне разлоге због којих је набавка спроведена директном погодбом. „Наручилац је донео одлуку о покретању преговарачког поступка, без објављивања јавног позива из разлога изузетне хитности проузроковане ванредним околностима, чије наступање ни у ком случају не зависи од воље наручиоца, због чега наручилац није могао да поступи у роковима одређеним за отворени или рестриктивни поступак“, пише у образложењу Фонда.

Према наводима Фонда, разлози изузетне хитности проузроковани су анексом уговора број: 93-00016/2009, од 30. 9. 2009. године, између Агенције за европске интеграције и економски развој Савезног министарства финансија Републике Аустрије и Владе АП Војводине. Према том документу, наводно се као рок за завршетак пројекта *Стратешко партнерство при подршци Интегрисаног програма привредног развоја АП Војводине*, где су и обез-

беђена средства за реализацију ове набавке, наводи 30. јуни 2011. године.

Истрајни до краја

„Непотпуна апсорпција и реализација одобрених средстава, до које би дошло спровођењем ове набавке закључно са 30. 6. 2011. године, представљала би негативну референцу приликом аплицирања АП Војводине за наредне, пре свега ИПА пројекте и фондове“, пише у образложењу одлуке Фонда. Из те институције наводе да су решење о поништавању првобитно расписаног тендера примили од надлежне Комисије тек 17. маја 2011. године, те од тог тренутка није било могућности да се изнова покрене ни отворени ни рестриктивни поступак, имајући у виду Законом о јавним набавкама прописане рокове који се односе на ове поступке.

Дакле, уз овакво образложење, Фонд за подршку инвестицијама у Војводини на перфидан начин је избегао спровођење отвореног поступка јавне набавке који је свакако транспарентнији и далеко конкурентнији од преговарачког поступка. Уосталом, да је првобитни јавни позив, који је био расписан 18. фебруара 2011. године, био усаглашен са законом, а не са техничким карактеристикама искључиво једног понуђача — фирме Нитеа д.о.о., онда би било сасвим довољно времена да се набавка реализује. С друге стране, не само да по налогу Комисије није спроведен нови тендер, него је набавка вредна 5,7 милиона динара додељена предузећу веренице тадашњег потпредседника Владе Србије Божидара Ђелића, баш како је то било замишљено и планирано, али у први мах није успело.

Буџетска инспекција преконтролисала „демократе“

Исцеђен буџет Ковачице

- *Председник општине Ковачица Мирослав Кришан (ДС) лагодно је себе и своје сараднике стимулисао са 10.734.503 динара, а истовремено је са преко 77 милиона динара кредитно задужио општину, и то уз кршење законске процедуре*
- *Отплата главнице и камата коштаће грађане Ковачице и буџет општине 19,1 милион динара у 2012. години, а 18,1 милион динара у 2013. години*
- *Петогодишња изградња СРЦ „Реласк“ коштала је 394.866.124 милиона динара, а посао је директном погодбом додељен фирми чији је власник потом постављен на функцију у општини Ковачица*

Пише: Иван Нинић

Када је Мирослав Кришан из Демократске странке изабран за председника општине Ковачица, у октобру 2004. године, почињу финансијске акробације, ма-

хинације и прекомерно задуживање те општине. Кришану и његовим „демократима“ важећи закони уопште нису представљали брану за расипање новца из буџета општине Ковачица и буџета Фонда за капитална улагања АП Војводине, али и новца из кредита који је општина Ковачица узимала од пословних банака. Пред сам крај 2011. године Буџетска инспекција Министарства финансија окончала је финансијску контролу у општини Ковачица, а коју је отпочела још у јануару прошле године. Налаз инспектора на више места указује на незаконито трошење новца из општинске касе. Надуване плате запосленима у општинској администрацији, незаконито задуживање општине, непоштовање Закона о јавним набавкама, незаконито убирање прихода од закупа земљишта, махинације око изградње СРЦ „Реласк“, само су неки од проблематичних потеза општинске власти.

Стимулисање

Без обзира што је влада својом уредбом ограничила висину коефицијената за обрачун зарада у свим општинама у Србији, за „демократу“ Мирослава Кришана то је било мртво слово на папиру. Он је себи, свом заменику, председнику Скупштине општине Ковачица, секретару општине, и начелнику општинске управе увећао

основице за обрачун зараде за чак 30 одсто! Запосленима у општинској администрацији одобрио је као додатак на месечну плату стимулације од 20 до 30 досто. Увећавањем основица и стимулисањем запослених председник Кришан није прекршио само уредбу владе већ и Закон о платама у државним органима и јавним службама и Закон о буџетском систему. Из буџета Ковачице је на овај начин незаконито исплаћено чак 10.734.503 динара у 2009. години, наводи се у налогу Буџетске инспекције. Према налогу Министарства финансија, општинска власт је у обавези да предузме све мере како би се у року од 60 дана у оп-

штинску касу надокнадио сав новац који је отишао на „надувавање“ плата.

Задужи, па владај

Расипништво Кришана се посебно поклопило са економском кризом, што за последицу може да има банкрот општине Ковачица. Незаконитим повећањем плата општинских функционера и службеника, председник општине Ковачица Мирослав Кришан шаље јасан сигнал грађанима Ковачице да штедња није императив „демократа“. На дан 31. јун 2011. године општина Ковачица је имала неизмирен дуг од 77,1 милион динара по основу узетих кредита од пословних банака.

Само по основу главнице дуга и камата општина Ковачица је у 2011. години издвојила око 10 милиона динара. По истом основу грађани Ковачице мораће у 2012. години да плате 19,1 милион динара, а у 2013. години чак 18,1 милион динара. У 2009. години, када је општина Ковачица незаконито „пумпала“ плате функционера и администрације за 10,7 милиона динара, из општинске касе на враћање главнице дуга исплаћено је 13,9 милиона динара. Дакле, новцем који су Кришан и његови сарадници ставили у своје це-

Где је новац?

Руководство општине Ковачица давало је у закуп пословни простор и јавне површине (земљиште), а да „јавни приходи“ од закупнине нису уплаћивани на рачун буџета општине, како то иначе закон прописује. Месна заједница Црепаја је по том основу, на свом рачуну, приходовала и за своје потребе задржала око 3 милиона динара! Буџетски инспектор у свом налазу констатује да му „није дат на увид доказ“ да је Одељење за буџет општине Ковачица водило евиденцију о издавању у закуп непокретности и о приходима који су по том основу остварени.

пове могао је да се измири годишњи дуг општине према банкама.

Буџетска инспекција је контролисала начин на који је Мирослав Кришан последњих година незаконито задживао општину Ковачица. Општина Ковачица је 2006. године узела два кредита од Банке Интеза укупне вредности од 823.924 евра са роком отплате од 10 година. Износ првог кредита је 389.512 евра плус камата од 152.154 евра, док вредност другог кредита износи 434.412 евра, уз обавезу плаћања камате од 155.471 евро. Приликом закључивања првог уговора, општина Ковачица је потпуно незаконито применила процедуру јавне набавке мале вредности. У случају другог кредита општина је са Банком Интеза закључила уговор уз директну погодбу, без расписивања јавног тендера. Буџетска инспекција је такође открила да је општина Ковачица у 2007. години узела кредит у вредности од 371.938 евра од Банке Интеза и то незаконито, применом процедуре набавке мале вредности. А према наводима из налаза инспектора „на увид није дат доказ“ да је општина донела План јавних набавки за 2007. годину, како то прописује Закон о јавним набавкама.

Како „гради“ ДС

„Зидање скадра на Бојани“, односно изградња Спортско-рекреативног центра „Релакс“ у Ковачици, коју су реализовале „демократе“ за пет година (2005-2010), коштала је 394.866.124 милиона динара! Најмање новца је издвојено из буџета општине Ковачица, и то свега 12,5 милиона динара, а највише из буџета Покрајне АП Војводине, односно из Фонда за капитална улагања. Фонд је обезбедио 256,3 милиона динара, Покрајински секретаријат за спорт 27 милиона динара, буџет Републике Србије (средстава од игара на срећу) 3 милиона динара, а фирма „Суноко“ Миодрага Костића доирала је 6.025.125 динара. У изворе финансирања СРЦ „Релакс“ спадају и кредити од 90 милиона динара који су узети код Банке Интеза, а које ће наредних година враћати сви грађани Ковачице. С обзиром да је у питању инвестиционо улагање од 394,8 милиона динара, а што је приближно суми целокупног годишњег буџета општине Ковачица, Буџетска инспекција је посебну пажњу посветила финансијској контроли начина уговарања и плаћања грађевинских радова.

Коле „добротвор“

Предузеће „Суноко“ д.о.о. из Новог Сада, које је у власништву тајкуна Миодрага Костића уплатило је 2006. године у буџет општине Ковачица 75.000 евра, односно 6.025.125 динара! Добијени новац општина је употребила за изградњу Спортско-рекреативног центра „Релакс“. Иначе, Костић се на овакав потез одлучио, јер је куповином шећеране „Јединство“ потписао уговор којим се обавезао да ће помоћи развој локалане инфраструктуре. А зашто и да не помогне када је 2002. године шећерану у тој општини пазарио по цени од свега три евра!

Радове на изградњи СРЦ, власти општине Ковачица повериле су прво предузећу Златибор а.д. из Београда, које је одрадило један део посла, док је накнадно у посао уведена занатска радња Грађевинар Петровић из Падине. Са предузећем Златибор а.д. први човек Ковачице Мирослав Кришан у 2006. години првобитно је уговорио радове од 130,3 милиона динара са ПДВ-ом. Само три месеца касније, без јавног тендера и директном погодбом основни уговор је „анексиран“ са додатних 30,2 милиона динара! Годину дана касније (јун 2007) општина Ковачица и Златибор а.д. споразумно су оставили даље радове на градњи СРЦ, уз обавезу да извођач заврши оно што је плаћено. Притом, Буџетској инспекцији „на увид није дат пресек финансијског плана потраживања радова на дан 26. јуна 2007. године иако је наведено да је он саставни део споразума“. Посао је обустављен уз изговор општинске власти да се за нове количине радова мора спровести поступак јавне набавке у складу са законом.

Сукоб интереса

Без расписивања било каквог јавног тендера, у поступку са директним погађањем, општинска власт у Ковачици је потписала нови уговор 26. јула 2007. године, овај пут са извођачем радова СЗР Грађевинар Петровић из Падине. Предмет уговора је довршетак радова на главном објекту СРЦ и изградња бунгалова, а уговорена вредност радова износи 112,3 милиона динара са ПДВ-ом. По оцени Буџетске инспекције, закључивањем уговора на овакав начин општинске власти су прекршиле Закон о јавним набавкама. Такође без јавног тендера општинске власти су 21. фебруара 2008. године закључиле нови уговор са СЗР Грађевинар Петровић. Овај пут предмет уговора је завршетак грађевинско-занатских радова на СРЦ, што би требало да кошта чак 147,2 милиона динара са

ПДВ-ом. Градња СРЦ „Релакс“ плаћена је СЗР Грађевинар Петровић средствима Фонда за капитална улагања АП Војводине, и то 256,3 милиона динара у 2007, 2008. и 2009. години, као и 37,5 милиона динара у 2010. години.

Интересантно је то да Фонд за капитална улагања АП Војводине новац није преносио општини Ковачица, већ су сва средства уговором о сигнацији пренета директно на рачун СЗР Грађевинар Петровић. Овај податак није изненађујући ако се украти са још једним податком, који је у свом записнику констатовала Буџетска инспекција. Наиме, власник СЗР Грађевинар Петровић из Падине је извесни Ондреј Петровић који је у истом периоду, док је изводио радове, био функционер у општини Ковачица. Он је решењем Скупштине општине Ковачица од 27. маја 2008. године изабран на функцију члана Општинског већа општине Ковачица и ту функцију је обављао све док није разрешен 6. октобра 2010. године. Дакле, на делу је био очигледан сукоб приватног и јавног интереса. Међутим, све ово није спречавало Мирослава Кришана и његове „демократе“ да, без икаквог тендера, темељно цеде буџет општине Ковачица и буџет Фонда за капитална улагања АП Војводине.

Радници устали против Европске уније

- У Италији, Грчкој, Белгији, Мађарској, Кипру и другде масовно букнули протести бесних, гладних и понижених радника. Штрајкују сви – од неквалификоване радне снаге до доктора наука. Владе чланица ЕУ поданички се сагињу пред наређењима Немачке и подижу порезе, цене основних животних намирница и горива, а незадовољни грађани заузврат блокирају улице, прекидају производњу, пале заставе ЕУ и поручују да су спремни за „рат који им је ЕУ отворено најавила“, како су то казале наше разочаране комшије у Мађарској

„Напоље с владом банкара, 'не' диктатима Европске уније, 'не' нападима на радна места и пензије“! Иако би се могло очекивати, ове поруке огорчених грађана нису дошле ни из Србије ни из неке друге земље окружења, већ из самог срца ЕУ – Италије, у којој су прошлог месеца одржани масовни протести против немачке канцеларке Ангеле Меркел, председника Европске централне банке Марија Драгија и премијера Марија Монтија, због такозваних мера штедне које ова тројка захтева од Италијана, а што у преводу значи мање плате и пензије и већи порези.

Зима је била годишње доба освешћења у Европској унији. Криза која ломи континент на парчад има бар једну добру страну – успела је да покаже сву разједињеност Уније и појединачне интересе који владају њеном политиком по принципу права јачег. Немачка, као најдоминантнија земља ЕУ, данас више него икада према осталим чланицама ове заједнице показује колико је реч „партнерство“ у берлинској терминологији заправо еуфемизам за подаништво.

Тако је Меркелова, крајем прошлог

месеца, обзнанила свој став да би Грчкој требало наметнути спољног татора, чиме би ова држава добила неку искривљену економску верзију високог представника међународне заједнице какав је наметнут Босни.

Болесна машта Ангела Меркел

„Производ болесне маште“, био је одговор Ане Дијамантопулоу, грчке министарке образовања, када су је упитали шта мисли о идеји немачке канцеларке. Сличну реакцију имао је премијер Луксембурга Жан-Клод Јун-

кер, па је јасно да је бар за сада ова неоконијална замисао пала у воду. Али, упркос томе, чињеница да је Немачка отворено покушала да на тако бруталан начин сруши суверенитет једне европске државе, мора бити аларм за све земље Уније које не могу економски да јој парирају, а то су, осим Француске и Велике Британије, све остале.

У многим од њих зато су избили масовни протести против бриселско-берлинских привредних рецепата, који за циљ имају осиромашење њихових најстаријих и најмање плаћених грађана.

У већ поменутој Италији, камионџије и рибари су паралисали целу земљу, протестујући против мера штедне, којима ће се порез на додатну вредност подићи са 21 на 23 процента, а грађани ће плаћати и већи порез на доходак, трошкове лечења, акцизе на гориво, док ће порез на први стан поново бити уведен.

„Подигнимо главе против отказа“

Чак 40.000 припадника највећих синдиката превозника штрајковало је у Риму, док је у градовима попут Болоње и Венеције излазност била од 70 до 80 одсто. И радници у ваздухопловној индустрији су прошлог месеца прогласили 24-часовни штрајк, показујући потпуно јединство. „Подигнимо главе против отказа, несигурности и незапослености“, узвикивали су штрајкачи.

Сличне сцене виђене су и у Белгији крајем прошлог месеца, где су грађани организовали масовне протесте само неколико сати пред почетак самита ЕУ, у покушају да спрече усвајање плана о смањењу потрошње којим би буџетски издаци за плате, пензије и социјална давања требало да буду смањени за чак 12 милијарди евра ове године, а дефицит да падне на три одсто бруто домаћег производа. Штрајкачи, окупљени око три водећа синдиката,

блокирали су практично целу државу, затворивши један аеродром и изазвавши огромна одлагања на другом, због чега су приватни авиони европских званичника морали да слећу на војни аеродром, који је једини остао у функцији. Ни железница ни градски превоз нису радили, док су протестанти блокирали прилаз институцијама лоцираним у Бриселу.

Повод за овај излив народног незадовољства био је план владе, усвојен под притиском најмоћнијих чланица ЕУ, који тежи да подигне старосну границу за одлазак у пензију, да смањи примања појединих категорија најстаријих грађана и да редукује услуге јавног сектора, попут здравства, на пример. Белгијски протестанти својим и међународним званичницима послали су поруку, коју они вероватно никако не желе да чују: „Уместо да привреду подижете продужењем радног века и смањењем пензија, опорезујте мултинационалне компаније“. Ма колико таква идеја деловала разумно, у лобистичком језгру Европе, Бриселу, напад на богате корпорације тешко да ће имати икакве шансе за успех.

Мађари хоће да изађу из Уније!

И у државама ближим нама грађани су током јануара схватили да се више не може издржати притисак на џеп сиромашних и да европски диктати, којима се цена кризе пребацује с оних који су је створили на оне који је трпе, никако не могу бити излаз. У Мађарској су тако масе протестовале на улицама, тражећи излазак своје земље из Европске уније. Запаљена је европска застава, а из друге мађарске партије по величини поручили су да је ЕУ објавила рат Мађарској „на врло оштар и отворен начин“.

Чак је и на Кипру, туристичком и пореском рају, дара превршила меру. Тамошњи бизнисмени покушали су да искористе кризу да смање плате свим

својим радницима, позивајући се на тешкоће у пословању, иако многим од њих, упркос проблемима еврозоне, иде јако добро.

У Лимасолу и Ларнаки целодневни штрајк приобалних радника најавио је серију протеста, а као први на листи наредних биће 24-часовни штрајк грађевинских радника и запослених у индустрији безалкохолних пића, који планирају штрајк за прву половину фебруара.

Кипарска организација послодавца једнострано је објавила да ће на пуне две године замрзнути плате свих радника, без обзира на индустрију у којој су запослени, што је изазвало револт Кипрана. Грађани су највише бесни због тога што у овом потезу компанија виде само покушај да повећају свој профит, користећи кризу као лажни параван за своје намере. Разлог за то је чињеница да се удар на плате планира у свим секторима, иако је, рецимо, хотелски комплекс имао врло добру годину, као и фармацеутске компаније. Упркос томе, и њихови шефови хоће да смање или замрзну плате својим радницима.

Свеевропски штрајк 29. фебруара

Уз све ове појединачне националне протесте, и Европска конфедерација синдиката најавила је протесте, са циљем да се супротстави мерама штедње и апелује на вође ЕУ да запосленост ставе на врх своје листе приоритета, где се тренутно очигледно не налазе.

Гнев ће сигурно бити историјских размера, јер је на самиту ЕУ Немачка успела да натера лидере 25 земаља чланица ЕУ да усвоје споразум којим се уводи строжа буџетска дисциплина. Британија је гласала против, јер то „економски угрожава државу“, а Чешка је повукла прелиминарно „да“ које је рекла у децембру.

Председник Чешке Вацлав Клаус оценио је да се „у новом фискалном споразуму не ради о инсистирању на буџетској одговорности, већ се злоупотребљава озбиљна ситуација у еврозони да се прогурају нови услови у ЕУ“. Ради се о даљем кораку ка укидању суверенитета појединих европских земаља преласком у фискалну унију, саопштио је Клаус.

Фискални пакт предвиђа кресање буџетског дефицита на испод три одсто, а земље које пробију тај плафон, не само да не могу да рачунају на стабилизациони фонд, већ могу бити тужене пред Европским судом због пробијања буџетског дефицита!

Тема ванредног самита на коме су донете срамне одлуке по слободу сваког народа била је опет Грчка, а Меркелова је запретила да неће дати помоћ Атини, иако јој је дала обећање! За узврат, поновимо још једном, Меркелова тражи да се Грчком наметне финансијски контролор! Међу болесне идеје које је ова Немица износила, свакако ће као легендарна бити запамћена и она да „Грчка може да прода неко острво па да врати дугове“!

Р. В. С.

Фармацеутска мафија под покровитељством ЛСВ!?

Пише: Саша Сантовац

На седници Скупштине града Зрењанина 27. октобра 2011. године изненада је смењена са места директора Апотеке Зрењанин, Едит Ходи Фукс, уз образложење које се позива на члан 135, став 2, тачка 3 Закона о здравственој заштити, који каже да се директор може сменити пре истека мандата ако нестручним, неправилним и несавесним радом проузрокује већу штету здравственој установи.

Поред чињенице да сем те констатације одборницима Скупштине града није предочен нити један једини доказ о тако озбиљним оптужбама (што је постала пракса владајуће већине, да без икаквог објашњења поставља и разрешава директоре) интересантно је да је предлог поднео одборник ЛСВ-а, чији је и гђа Фукс члан и на чији предлог је и постављена на место директора, а не председник персоналне комисије Бошко Којчић који је и председник одборничке групе ДС-а. Тек на инсистирање одборника СРС-а он се обратио одборницима и рекао да је директор смењен на захтев ЛСВ-а који се позвао на коалициони споразум на основу којег му припада место дирек-

тора Апотеке Зрењанин. Ни тада ни реч о делима обухваћеним чланом поменутог Закона.

Из записника са састанка персоналне комисије на којем се расправљало о смени директора, а који је одржан неколико дана пре седнице Скупштине, а до којег је СРС дошла преко Захтева о доступности информација од јавног значаја, може се видети захтев за смену који је доставила ЛСВ на меморандуму странке (!) и у којем се нигде не спомиње споменути члан Закона, већ се наводи да се тражи смена директора Апотеке јер је у 2011. године, због лошег трошења и расподеле буџетских средстава, довела до лошег снабдевања грађана лековима и угрозила њихово здравље, и зато што је лоше коментарисала предвиђене планове на санацији неких здравствених установа у насељеним местима. Споменути члан Закона се уврштава у захтев када секретар Скупштине констатује да не постоји члан Закона у захтеву и да директор не може без њега бити смењен, а затим чита могуће чланове Закона за смену, после чега представник ЛСВ-а бира један од њих! Да све буде још сумњивије, Апотека Зрењанин за 2011, за коју оптужују директора, добија награду "Оскар квалитета".

У свом обраћању одборницима Скупштине града, након предложене њене смене, а касније и свим медијима

путем саопштења за јавност, Едит Ходи Фукс је навела да једини разлог за њену смену лежи у чињеници да је одбила да поступи по налогу Александра Мартона, председника Скупштине града и потпредседника ЛСВ-а, који јој је, како је рекла, у свом кабинету средином априла 2011. године лично уручио фактуру на износ од 10 милиона динара предузећа „Делта Фарм“ из Новог Сада (коју је доставила јавности на увид и на којој је руком написано „да се вуче од њих ова роба“), наложивши јој да сарађује са овом фирмом под условима који су неповољни по Апотеку Зрењанин.

На њен коментар да се ради о криминалу, добила је одговор од Мартона да је тај документ и такав захтев добио од Бојана Костреша, заменика председника ЛСВ-а, по налогу председника странке Ненада Чанка. Навела је да то није једини документ такве садржине који јој је прослеђен од стране ЛСВ-а преко Александра Мартона! И поред захтева СРС да се одборницима предоче докази о смени и испитају овако тешке оптужбе изнете са обе стране, као и да се објасни који су даљи кораци који ће бити предузети против директора Апотеке уколико су тачни наводи да је прекршен члан Закона на који се позивају, владајућа већина је без даље расправе донела одлуку о смени директора.

Из тог разлога, а у жељи да јавност и одборници Скупштине града који доносе одлуке о раду Апотеке, сазнају праву истину, СРС је на седници Скупштине града Зрењанина 16. 12. 2011. године затражила формирање скупштинског анкетног одбора ради утврђивања чињеница у вези са сменом директора Апотеке Зрењанин, Едит Ходи Фукс. Жеља је била да се пред анкетни одбор изведу све споменуте особе и да се захваљујући њиховим изјавама као и предоченим документима, установи права истина и разреши дилема да ли је у питању лош рад директора или је на делу рад фармацеутске мафије под покровитељством ЛСВ-а. На формирање анкетног одбо-

ра обавезује и чињеница да је само у првих 9 месеци прошле године за набавку лекова из буџета града издвојено преко 500 милиона динара. И поред изјава у медијима поменутих актера из ЛСВ-а да немају ништа против истраге, на седници Скупштине града ЛСВ и њен партнер у градској власти, ДС, одбили су предлог СРС-а.

Поред споменутих изјава гђе Фукс, сумњу да се нешто крупно "ваља иза брда" поткрепљује и увид у пословање поменуте фирме „Делта Фарм“ из Но-

кривичне пријаве против Н.Н. лица из Дирекције за изградњу и уређење града Зрењанина, где је директор „лигаш“ Бранислав Кнежевић, јер се на рачуну СОН-а нашао рачун за димничарске услуге без скупштинске одлуке.

СРС је у више наврата упозоравала да ЛСВ у свим градовима где је на власти инсистира да добије место директора апотеке, што је и био услов Демократској странци да би ЛСВ подржао избор др Милета Михајлова за градоначелника Зрењанина након хапше-

града одржане 3. фебруара 2012. године када су одборници Демократске странке подржали овај предлог а одборници ЛСВ-а напустили седницу коју је потом Александар Мартон прекинуо и наставак заказао за седам дана. Иако су из ДС-а уверавали јавност да ће остати при свом ставу и да ће у наставку седнице гласати за његово формирање 10. фебруара 2012. године, кад је седница Скупштине града настањена, одборници ДС-а су остали уздржани приликом гласања чиме су онемогућили формирање, скупштинског анкетног одбора. Урадили су управо оно на шта је указивала СРС, да ће ДС, зарад пуког останка на власти подлећи притисцима ЛСВ-а као и много пута до сада, и као што су попустили и када није формиран скупштински анкетни одбор у вези са Градском топланом где је директор кадар ЛСВ-а. На тај начин још једанпут се показало да све конце у владајућој коалицији вуче мањински партнер у власти, ЛСВ. И на овом примеру се још једанпут потврдило да су изјаве ДС-а о транспарентности у раду и о борби против криминала и корупције само политички маркетинг и да је њихов једини циљ како и на који начин обезбедити останак на власти.

Српска радикална странка, у сваком случају, неће престати да инсистира да се ова ствар истера до краја и да се сазна шта се то десило у Зрењанину – да ли је смењен нестручан директор или је на делу фармaceutска мафија под покровитељством ЛСВ-а! То нам остаје као један од приоритетних задатака након избора 6. маја и преузимања бриге о граду Зрењанину и његовим грађанима.

вог Сада, чија је делатност трговина на велико фармaceutским производима. Из података објављених на сајту Агенције за привредне регистре (АПР) може се видети да је фирма регистрована 19. јануара 2009, а да је већ у тој години остварила нето добитак од невероватних 168.649.000 динара! Невероватан из разлога што је добитак те фирме и по неколико десетина пута већи од прихода фирме које се тим послом баве 10 и више година уназад. Невероватно је и то да је приход те фирме по раднику био скоро седам пута већи од нпр. „Кока коле“ или 2,5 пута од фирме „Тетра пак“.

Оно што забрињава је да до сада, иако су јавно саопштене врло озбиљне оптужбе, нема сазнања да су покренуте било какве истражне радње по службеној дужности од стране правосудних органа, полиције или јавног правобраниоца града Зрењанина. Бојимо се да и овај случај не заврши у некој фиоци, попут кривичне пријаве коју је СРС поднела против ЛСВ-а након завршетка локалних избора 2008. године, јер су се на списку оних који подржавају одборничку листу ЛСВ-а нашли потписи преминулих људи, или попут

ња и смене Горана Кнежевића са те функције. Такође постоји озбиљна сумња да се то користи за злоупотребе, а овај случај у Зрењанину сад показује и зашто је то било тражено. Ово је прилика да се на делу покаже и докаже да ли су судство и државни органи заиста независни у свом раду.

Надали смо се да ће се ствари променити након другог покушаја СРС-а да формирање анкетног одбора уврсти у дневни ред седнице Скупштине

Државна ревизорска институција поднела симболичне пријаве

Симулација одговорности

- У крајњем случају може да се деси да поједини функционери буду прекршајно кажњени новчаним казнама које се крећу у распону од 5.000 до 50.000 динара. Да ли су за све поново криве књиговође

Пише: Иван Нинић

Саопштење Државне ревизорске институције (ДРИ) о подношењу пријава против 181 државног функционера одјекнуло је брзином светлости у свим медијима.

Ова институција је обелоданила списак са именима 143 функционера који су обухваћени са 101 прекршајном пријавом, али и списак 38 функционера против којих је поднето 23 пријаве за привредни преступ. Звучи поражавајуће, али ДРИ је поднела свега три кривичне пријаве и то против одговорних у ЈП „Железнице Србије“, ЈП „Путеви Србије“ и ЈКП „Медиана“ из Ниша. На тапету су се нашли министри, државни секретари, градоначелници, градски секретари, директори јавних предузећа, директори државних установа, покрајински секретари, председник Владе АП Војводине Бојан Пајтић и др. Огромна већина преступника су функционери или кадрови Демократске странке.

Спрдња са ДРИ

Сваки преступник који се у јавност огласио поводом пријава ДРИ, дао је своје тумачење ствари, не обазирјући се на чињенице које су ревизори открили. Тако градоначелник Зајечара Бошко Ничић каже да је „шокиран“ одлуком ДРИ да против њега поднесе пријаву, оцењујући то као „неке закулисани радње“. Бивши министар здравља Томица Милосављевић објашњава да је против њега поднета пријава због „књиговодствених неправилности“ и да „није у питању ненаменско трошење новца“. За градоначелника Краљева Љубишу Симоновића пријава ДРИ је „драгоцена корекција у раду

и начину трошења буџетских средстава“. Пријава ДРИ не брине ни градоначелника Крагујевца Верољуба Стевановић, који каже да ће „код судије за прекршаје радо отићи, јер се поноси оним што је урадио за град“. У својим коментарима на рачун ревизора најдаље су отишли градоначелници Ниша и Бегорада Милош Симоновић и Драган Ђилас.

Шериф у Нишу

ДРИ је утврдила да је град Ниш утрошио 640 милиона динара супротно Закону о јавним набавкама. Супротно

но истом закону Дирекција за изградњу града Ниша утрошила је 190 милиона, а Предшколска установа „Пчелица“ нешто више од 30 милиона динара. Због тога не чуди да је ДРИ поднела 24 пријаве против функционера из Ниша, од чега је 7 пријава поднето против градоначелника Симоновића. Уместо да преиспита рад својих сарадника и свој рад, Симоновић је осуо паљбу по ДРИ речима да је „очито постојала интенција да се нешто стави у извештај“. Штавише, Симоновић иде корак даље и каже како је сигуран да ће „већина тих пријава бити одбијена када стигну у Прекршајни суд“. Да ли можда таквим изјавама Симоновић прејудуцира одлуке „независног“ правосуђа у Србији? Да ли је ово директан

притисак на судије и уједно политичка смерница како треба да поступи по пријавама?

Шериф у Београду

Најупечатљивији пример ниподштавања ДРИ јесте свакако медијска харанга коју је против те независне институције спровео градоначелник Београда Драган Ђилас. Ревизор је између осталог установио да је из буџета града Београда утрошено чак 2,9 милијарди више од планираног. Међутим, заменом тезе и спиновањем градоначелник је организовао систематски линч ревизора. Они тобоже гурају

прст у око васпитачицама, пензионерима и социјално угрођеним категоријама Београђана, док Ђилас себе представља као „добротвора“ и њиховог заштитника. „Ако су прекршајне пријаве поднете због плата васпитачица, наш заједнички став је да смо сигурно законски у праву“, каже Драган Ђилас у свом коментару на пријаву ДРИ. Он каже да ће платити казну уколико се испостави да је крив, али обећава да ће и даље „кршити закон и помагати васпитачицама и пензионерима“.

Појео вук магарца

Без обзира што је ДРИ пред сам крај 2011. године обелоданила скандалозне извештаје о извршеној ревизији код 47 ревидираних субјеката, нико од прозваних функционера није смењен, нити је осетио потребу да поднесе оставку.

Ни једно једино хапшење није извршено, а утврђено је да су незаконито потрошене десетине милијарди динара. У крајњем случају може да се деси да поједини функционери буду прекршајно кажњени новчаним казнама које се крећу у распону од 5.000 до 50.000 динара. Биће да су као и ранијих година, како рече премијер Цветковић, за све криве књиговође које треба послати на семинаре!?

- Прво нас је ухватила снежна блокада, затим стигао дуг бивше СФРЈ од 6 милијарди долара, а онда су нас кандидовали. Несрећа никад не долази сама.
- Ово је, како рече Борис Тадић, велики корак за Србију. И јесте. Једино не ваља што је погрешан смер.
- Кандидатура, па шта? Имала је Србија кроз историју и много горе ситуације.
- Некад се веровало да ће се десити зло кад запева кукувија (сова). Данас су ње ну улогу преузели политичари из власти.
- Када су чули Дачића како пева, ови из ЕУ одмах дали кандидатуру. Само да престане.
- Основна дилема Европејаца је била: „Како ли кука кад овако пева?“
- Кандидатуру су нам дали за вечером. Одмах после вечере стигао захтев министра Дулића за паре из ИПА фондова, па им та вечера пресела.
- Добијањем кандидатуре стигли смо на сам врх литице. Сад још да направимо одлучан корак напред.
- Хилари Клинтон, Дејвид Камерон и још неки честитали су нам кандидатуру. Остали нам изјављују саучешће.
- Уласком у ЕУ и ми ћемо осетити благостање. Грчка га већ осетила.
- Опет су Румуни доказали да су нам прави пријатељи. Покушали су да нас зауставе да не упаднемо у ОВО.
- Тадић изјавио да нам долазе бољи дани. Није рекао када.
- Чим је стигла вест да смо добили кандидатуру и евро је скочио од среће.
- Одмах после кандидатуре антидепресиви су у Србији стављени на позитивну листу лекова. Шта ли ће нам давати после избора?
- Многи ће наши политичари ускоро окитити бандере. Почине предизборна кампања.
- Динкић за предизборну кампању срочио песму „Доћи и ти“. Одазвала му се Зорана Марковић, директорка Агенције за борбу против корупције, са све инспекторима.
- У новинама вест да је пијани возач возио супротним смером. Чудна ми чуда! Па, наша влада већ четири године ради то исто.
- Вучић изјавио да напредњаци неће славити пре избора. Ни после, Вучићу, ни после.
- Зашто у Србији пада наталитет? Чуле бебе колико смо их задужили па им се не долази.
- Знате ли како је измишљена турбина на ветар? Проучавали инжењери политичке ставове Вука Драшковића.
- Анализирајући пад динара, „Прес“ објавио да нам је прошлу годину појео евро. Осталих једанаест појео је ДОС.
- Гувернер Шошкић изјавио новинама да се граница може прећи. Не знам да ли је мислио на границу задуживања или се спрема да утече.
- Наречени гувернер је такође изјавио да он није узрок. Па и није, он је последица. Поразна последица.
- Судаћи по програмској шеми националних телевизија, ускоро ће нам турски језик у школама бити обавезан предмет.

Комитет за одбрану Војислава Шешеља

Комитет за одбрану Војислава Шешеља основан је у Београду 2. марта 2003. године. Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупан српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству,

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Удружење: Комитет за одбрану Војислава Шешеља

Сврха уплате: Помоћ у припремању одбране Војислава Шешеља

Текући рачун: 160-111003-68

Банка Интеза

**СРБИЈА
ХОЋЕ
ШЕШЕЉА**

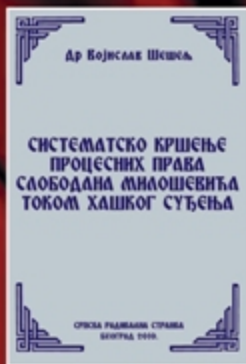

**СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА**

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

